

Rúna

FANTASY & SF SZEREPJÁTÉK MAGAZIN

VI. ÉVFOLYAM 2. SZÁM (28)

• 2.8 Euro

M.A.G.U.S.: VARÁZSKÖNYVEK

A DÉMONOK NYELVE

VAMPIRE: EGY GHOUL CSALÁD

WEREWOLF: ROKONVÉR

9 771217 903002

00028

ELŐBESZÉD

Megjelent a hatodik évfolyam első száma is – nekünk ez valahogy mérföldkönek tűnik. Sok szempontból fordulópont volt az idei év első Rúnája, a legfontosabb ok azonban: a magas ár lehetővé tette, hogy önfenntartó módon működhessék. Örömmel írom ezt – főleg, mert múlt időben tehetem –, hála az isteneknek, sem a kiadói félelmek, sem a pesszimisták halált és végleges elmúlást hirdető próféciai nem teljesedtek be. A magasabb ártól függetlenül nagyon sokan megvették a lapot, ezzel lehetővé téve a további folyamatos megjelenést – köszönet érte mindenkinek.

A drágulás mellett azonban szerkezetében is változott, és még sokat fog változni a Rúna. Sokaknak feltűnt talán, hogy az eddig megszokott mellékletek hiányoznak. Ez részint az olvasói kritikáknak és elvárásoknak köszönhető, másfelől az SF, fantasy és szerepjáték piacon uralkodó áldatlan állapotoknak: néhány melléklet sajnos anyagi okok miatt maradt el. Reményeim szerint, mindezek ellenére sikerülni fog még színvonalasabbá tenni a lapot, és egyre inkább megfelelni az olvasói elvárásoknak. A jövőben – ahogy az előző és a mostani számban is – rendszeresen lesznek jelentősebb terjedelmű novellák, és állandósul a M.A.G.U.S.-sal foglalkozó rész hosszúsága is. A népszerűbb, hazánkban is elterjedt játékok majd' mindegyike állandó szereplője lesz lapunknak, mint például a White Wolf rendszerek, a Shadowrun – Earthdawn páros, és természetesen az AD&D is. Ugyanakkor időről időre feltűnnek majd anyagok a kevésbé ismert rendszerekhez, régejatekokhoz is: következő számunkban például Juhász Viktor tollából olvashatunk egy Mutant Chronicles kalandmodult.

Az internetet böngészők számára nem újdonság a most következő hír egyik fele: április folyamán állást hirdetett a Valhalla Páholy, a szerepjáték szekció vezető posztjának betöltésére. A Neten meghirdetett pályázatra sok igen meggyőző pályamunka érkezett, és mostanra – ez gondolom mindenkinek új hír – megszületett a döntés is. A Valhalla Páholy új szerepjáték felelőse – aki a M.A.G.U.S. további sorsát irányítja majd – Járdán Csaba, alias Yardain lesz. Őt bizonyára sokan ismerik

a M.A.G.U.S. régi szerelmesei közül, és biztosan mindenki, az internetes szerepjátékos közösségből. Bízom benne, hogy vele olyan taggal bővült a kiadói gárda, aki új életet lehel a M.A.G.U.S.-ba, és rendet teremt a most uralkodó, kissé kaotikus viszonyok között.

Végezetül, újra nem marad más számomra, mint jó szórakozást kívánni a laphoz.

Novák Csanád

Főszerkesztő:

Novák Csanád

Szerkesztő:

Kornya Zsolt

Laptervező:

Dacher Richárd (Ricco)

Munkatársak:

Gáspár András

Massár Mátyás

Kovács Kristóf

Csigás Gábor

Gáspár Péter

Gáspár „Saint Just” András

Szabó „Dragon” Péter

Borbás István

Dacher Richárd

Grafikusok:

Szikszai Gábor (Sziike)

Boros Zoltán (Nagyboros)

Balla Péter

Tikos Péter

Lapmanager:

Sajtós Gyöngyi

Különleges ügynök és segítőtárs:

Galántai János

Internet cím:

<http://rpg.rulez.org/valhalla>

e-mail: runa@tar.hu

A RÚNA Fantasy & SF szerepjáték magazin megjelenik negyedévente.

A szerkesztőség címe:

1052 Budapest, Kigýó u. 4-6.

Kiadja a Val-ART-la Kiadói Kft.

Felelős kiadó: Novák Csanád

ISSN 1217-9035

A RÚNA magazin a Valhalla DTP rendszerén készül.

Levélágitás: ImageSet Stúdió

A nyomdai munkálatokat

a Kaposvári Nyomda Kft. végezte.

Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

2000. Május

Ára: 699 Ft

Előfizethető a szerkesztőség címén.

Kapható a hírlapárusoknál, valamint a Silverland és

a Valhalla Páholy* szerepjáték szaküzletekben.

Terjeszti a HÍRKER és az NHRT.

Hirdetésfelvétel:

Val-Art-la Marketing

Tel/fax: 235 8012

A M.A.G.U.S. avagy a Kalandorok Krónikái a Val-Art-la Kiadói Kft. bejegyzett védjegye. Az AD&D, a Dragonlance, a Forgotten Realms, a Dark Sun, a Ravenloft a TSR Inc. bejegyzett védjegyei. A STAR WARS a Lucasfilm Ltd. a STAR WARS Role-Playing Game a West End Games bejegyzett védjegye. A Legend of the Five Rings a Five Rings Publishing Group Inc. bejegyzett védjegye. A Cyberpunk 2020 az R. Talsorian, a Magic the Gathering a Wizards of the Coast, a Vampire: The Eternal Struggle a White Wolf Inc. bejegyzett védjegye. A Nephilim, a Call of Cthulhu, a Pendragon, a RuneQuest a CHAOSIUM Inc. bejegyzett védjegyei. A kiadványban megjelent szöveges és illusztrációs anyagok átvétele, másolása, illetve bármilyen módon történő újrafelhasználása csak a kiadó írásos engedélyével lehetséges! Meg nem rendelt kéziratokat és képeket nem örzünk meg és nem küldünk vissza!

A címlapon

David P. Mattingly
festménye látható

All rights reserved!

TARTALOM

M.A.G.U.S.

M.A.G.U.S. – A Film	4
A rettenet szavai – a démonok nyelve	6
Mágia a papíron, avagy grimóriumok	12
A tévesztés esélyei	17
Az elf nyelvekről	19
Az elfek által használt naptárak	21
Szerafizmus, avagy a rejtőző hagyomány	23
Ynev nyelvei 3. rész	26
Hercegi játékok – kalandmodul	30

IRODALOM

Gáspár András – Zúg a Volga	42
J. Goldenlane – Horror a kiskertben	52
Raoul Renier – Az inkvizítor	64

EGYEBEK

A M.A.G.U.S. kártyáról	8
Hortus Bestiarum – A griffmadár 2. rész	66
Rémnép - Earthdawn és Shadowrun gondolatébresztő	70
A Sárkány család – Közép-Európa a Sötétség Világában	74
A hasszaszinok – 1. rész	80
A Necronomicon és egyéb misztériumok – 4. rész	84
Levelezés	88
Rokonvér – Werewolf the Apocalypse	89
Kiadói tervek	95

M.A.G.U.S.

A Film

Tavaly nyáron, egy verőfényes augusztusi napon a nagy magyar tenger partján, egy kissé rogyadozó stégen heverve jutott először eszembe az ÖTLET. Elsőre elvettem; túl vadnak, túl merésznek tűnt ahhoz, hogy sikerre lehessen vinni. Ám – talán a fejemre túlzott mértékben zuhogó napsütésnek köszönhetően – a gondolat csak nem akart egykönnyen eltűnni. Helyette terebélyesedni, növekedni kezdett, s az elkövetkezendő nyolc hónap során egyre nagyobb helyet sajátított ki magának, hisz az ötlet – egy, a M.A.G.U.S. világán játszódó film – túl jó volt ahhoz, hogy csak úgy veszni hagyjam. Néha sikerült a kétségbeesés szélére sodornia, némely alkalommal pedig maguk a körülmények próbáltak – többkevesebb sikerrel – összefogni ellenem, és az addigra már körém gyűlt kis csapat ellen.

Azonban nem jártak sikerrel, s most, a film elkészítésének végső fázisában már-már nosztalgiával gondolok vissza azokra az időkre. A tanulópenzt bőségesen megfizettük; már maga a próbálkozás is rengeteg tapasztalatot jelentett volna, ám az a tény, hogy a dolog végül is révbe ért, többet jelentett számunkra mindenféle jutalomnál vagy anyagi bevételnél. Itt kell még szót ejtenem arról a néhány emberről, akik nélkül soha nem sikerült volna a film létrehozása; hatalmas hálával és köszönettel gondolok rájuk, s remélem, hogy a produkecióval ők is bekerülnek abba a bizonyos „Nagykönyv”-be, amely kizárólag az emberek fejében létezik, és ahol az életben örömet okozó pillanatok emlékei leledznek.

I. A KEZDETEK

Az a felfogás, miszerint fantasy filmet készíteni könnyű, téves. Az pedig, miszerint fantasy filmet készíteni Magyarországon könnyű – legyen szó bármilyen rendszert vagy világot alapul vevő műről –, még tévesebb. Alternatívák ter-

mészetesen léteznek: ha a filmes birtokol néhány millióeszkát, máris jóval könnyebb a dolga. Csakhogy a pénzt egyik cég sem szereti könnyen (sőt, leginkább sehogysem) adni (nem csoda, hogy a magyar filmgyártás ott tart, ahol), főképpen úgy, hogy a produkeció nonprofit. Mert bizony az, ugyanis már a kezdet kezdetén végiggondolva a dolgot csak ez az egy megoldás jöhetett szóba. Ezen a filmen – kezdve a szereplőktől a stáb tagjaiig – senki nem keresett semmit. Természetesen mi is jobban szeretnénk volna, ha a filmet a mozik vetítenék – hogy lenne nézettsége, abban nem kétkedem. Ám pontosan a fentebb már említett anyagi problémák miatt a megfelelő kivitelezés, és a jogdíjak, forgalmazás kifizetése lehetetlen. De csüggedni nem kell. Ez a film Nektek készült, és el is fog jutni hozzátok. Az Internetes honlapunkon pillanatnyilag néhány forgatással kapcsolatos info olvasható, ám a későbbiek folyamán tervezzük a teljes filmet is feltenni letölthető formátumban. A másik megoldás pedig az – amennyiben valamilyen klubba jártok –, hogy e-mail címünkre, vagy a kiadó postacímére (júniustól) írtok, és mellékeltek egy minimum 90 perces videokazettát, melyre mi felmásoljuk a filmet, melyet megtekinthettek. Pénzbe nem kerül majd, és utánvételt postázzuk, amint lehet. E kis kanyar után visszatérve: mint minden film forgatása, ez is a helyszínnek kiválasztásával és a forgatókönyv megírásával kezdődött...

II. A FILM

...amely egyáltalán nem volt könnyű feladat. Mivel a stábnak mindent a saját zsebéből (és eszközeivel) kellett előteremtenie, a lehetőségek meglehetősen behatároltak voltak. Szerencsére némi kutakodás után Budapesten és környékén sikerült találni megfelelő helyszíneket (lásd fotó). Mindeközben a forgatókönyv is elkészült, úgyhogy elindult a

szereplők összeválogatása, és a szponzorok keresése. A szereplők összeválogatásánál igen nagy gondot okozott az a dilemma, miszerint nemcsak harcolni kell tudniuk, de a szöveges részeket is jól kell megoldaniuk. Szerencsére a Collegium Gladiatorium budapesti hagyományőrző egyesületének tagjai közül voltak olyan kedvesek néhányan, hogy főszerepeket vállaltak a filmben, vállalva ezzel a nem kis megmérettetést, és a szövegpróbákat. Igen újszerű feladat volt ez számukra, merőben más, mint a harc gyakorlása. S ha már itt tartunk, engedjétek meg, hogy szóljak néhány dicsérő szót a gladiátorokról, akik nélkül soha nem tudtuk volna leforgatni a filmet, és akik mindig szó nélkül jöttek és tűrtek fagyot, napsütést, fáradtságot és éhséget – no meg a rengeteg ismétlést. Köszönöm! A kezdeti nehézségek után már zökkenőmentesen haladtak tovább a dolgok, s így esett, hogy 2000. február 27-én hajnali két órakor elkezdődött a film első jeleneteinek felvétele. A forgatás aznap csaknem tíz órán át tartott, s ez a tendencia a továbbiakban is domináns maradt – soha nem sikerült az időt nyolc óra alá faragnunk. A szereplők kitűnően teljesítettek; Fazekas Anita, Dunai Árpád, Garas Gusztáv és Piezál Zsolt a harci szituációkban is remekül szerepeltek. A főszereplők csaknem kivétel nélkül mind egyetemisták, akik szerencsére tanulmányaik mellett is

tudtak időt szakítani arra, hogy a forgatásokon részt vegyenek. A M.A.G.U.S. világában nagyon fontos szerepet kap a magia – a filmből természetesen ez sem maradhatott ki. A bemutatott varázslatok között akad új is, látványuk az HLM trükkstúdió keze munkáját dicséri. (Ők részint a „Viadal”, részint a „Sötét Oldal” című, Star Wars rajongók által készített filmekből lehetnek ismerősek.) Az időjárás nem volt túl kegyes hozzánk a forgatás ideje alatt. A sok szabadtéri jelenet idejére mindig sikerült az időnek rosszabbra fordulnia, mint ami az évszak alapján várható lett volna. Azonban mindez nem szeghette kedvét a társaságnak: töretlen optimizmussal és lelkesedéssel folytatták tovább munkájukat dacolva esővel, széllel, hóval.

III. TÖRTÉNET, MIEGYÉB

Elérkeztünk hát az egyik legfontosabb elemhez: a történethez. Egy jó sztori sok mindenért kárpótolhatja az embert, kiegészítheti, kerekébbé teheti az elkészült alkotást. Magáról a történetről itt és most nem szeretnék túl sokat elárulni – legyen elég annyi, hogy P. sz. 3697-ben játszódik Abaszisban illetve Tiadlanban. A cselekményben többek között egy Orwella-hitű csapat is belebonyolódik a főhősök ügyeibe, és a film végére

kiderül... de ezt most inkább hagyjuk. A dialógok elkészítésében Gáspár András segédkezett – az ő keze munkáját dicsérik továbbá az idegen nyelvű szavak, mondatok is. S ha már itt tartunk, engedjétek meg, hogy – a teljesség igénye nélkül – felsoroljak néhány nevet a korábban említettekén kívül, akiknek munkája nélkül nem születhetett volna meg ez a film: Vas Anikó, Jurák Zoltán, Keczkó Szabolcs, Hattyka Péter, a M.A.G.U.S. levelezési listájának jó néhány tagja, Gőz, Balu, VAK, Németh Péter, Donászy Péter, Somhegyi Tamás, a Rúna fórum tagjai közül néhányan, és még sokan mások. A film munkálatai az utolsó fázisba érkeztek. Egy álom valóra vált, ám egy másik még csak most kezdődik: a megítéltetés próbája. Bizom benne, hogy megfelelően fogjátok találni a filmet ezen a próbán. S míg júniusban, a diszbemutatón erre is fény derül, addig is álljon itt néhány kép a filmről, a forgatásról, kedvescináló gyanánt. Tartalmas kalandokat Nektek!

Zsonda Gábor

internet cím:

www.extra.hu/magusafilm

e-mail cím:

magusfilm_hu@yahoo.com

A RETTENET SZAVAI

AVAGY A DÉMONOK NYELVE

„Mi, ostoba földi halandók, oly keveset tudunk a bennünket körülvevő világ különös és félelmetes titkairól. Ha valamelyikünk elméjét meg is világosítja a tudás fénye, az könnyedén az örületbe taszíthatja felhasználóját. Ugyan mit tudhatunk mi a rettegett nevű démonokról, az istenek elátkozott, lélek nélküli teremtményeiről, kiknek már a léte is megborzosgatja az érzékenyebb lelkeket, a velük való találkozás pedig a Rettenet végső foka? Ugyan mit tudhatunk mi róluk, életükről, ha életnek lehet egyáltalán nevezni azt a lélek nélküli létet, mit tudhatunk bármit is velük kapcsolatban? Semmit, és hálát adhatunk az isteneknek ezért. Mert a tudás néha hasznos, ámde rettenetes átkot szabadíthat a fejünkre, amelyért életünkkel, vagy rosszabb esetben lelkünkkel fizetünk.

Magukról az iszonyatos lényekről már mindent elmondtam, ami nem jelent veszélyt halandó elmére. Ám nem elégedhetek meg ezzel, s talán Te, ostoba halandó sem biztos, hogy megelégszel vele. Többet akarsz tudni Róluk? Hatalmat akarsz kaparintani magadhoz a tudásod által? Megteheted – én megnyitom előtted a kaput, megadom a lehetőséget, hogy páratlan tudást szerezz. Ám vigyázz: ne szálljon fejedbe a hatalom. Mert bár segíthet rajtad, eme veszedelmes tudás a vesztedet is okozhatja, az üvöltő kárhozat mélyére taszítva lelkedet.

Készen állsz, szerencsétlen halandó? Akkor hát Galradzsa kegyelméből jó utat kívánok neked az Örök Kárhozat Sivatagába!

Kevés halandó tudja, hogy milyen is a démonok valódi nyelve. Megidézésükkor, ha beszédbe kívánnak elegyedni e porvilág lakóival, rendszerint az ő nyelvüket használják. Eme szentségtelen lények rendkívül gyorsan tanulnak, s legelőször igen jól beszélnek vagy fél tucat yenevi nyelvet. Vajmi kevés azon halandók száma, akik hallottak egy démont saját nyelvükön szólni, s ezzel maradandó élményt szereztek maguknak. Jőmagam is e halandók közé tartozom, s bizony még halálom pillanatában is ott fog döngeni a fejem-

ben eme szentségtelen szózat dörgő visszhangja.

Látom: nyughatatlan lelked már arra vár türelmetlenül, hogy hallhassa eme szavakat, amelyek oly feledhetetlen élményt jelentenek minden tudós főnek. Elméd tudásra való éhségét csillapítani lehetséges, ha magad is igazán akarod. Tudnod kell, hogy nem csak hallhatod, el is sajátíthatod eme istenkáromló nyelvet, amelynek hallatán selymes borzongás költözik tagjaidba. S hogy a rendkívüli tudás mi hasznot hajthat neked? Áh, azt el sem tudod képzelni, szármalmas teremtménye az isteneknek!

Ősi gazdáik szájából eme borzongató szózat érthetetlen, de nem veszélyes a halandóra nézve. Bár szavai embernél is ősből mágiát rejtenek méhükben, az elátkozott lények kisugárzásai elnyomják azt, akár a velőtrázó ordítás a félénk suttogást. Ki tudja, miféle célokat szolgálhat e mágia eme rettenetes teremtmények számára? Ki tudja, mi hasznát veszik a szavaikban rejtőző ősi, kihaszíthatatlan mágia borzongató csíráinak, amelyek sohasem bontanak éjfélete szirmokat? Talán még ők sem... talán csak az istenek maguk.

Ha azonban e szavak halandó szájába költöznek... a szirmok kibomolhatnak. Hiszen nem állja útjukat démoni aura, a félelmes kisugárzás, amely az elátkozott lények minden mozdulatában ott rejtőzik.

Hallottál már démoni szavakat halandó ajkáról peregni? Bizonyosan nem. Maga az ősi Rémület költözik tagjaidba hallatukon, mágikus igéid letörlik a gátakat, elszabadulnak, ellened fordulnak, örülként dühöngenek. Rettenetes hatalom ez, mellyel kevés halandó rendelkezik – és az így is van rendjén.

Persze, tudom, te is részesülni akarsz eme hatalomból. Elmondom néked, hol keresd a forrását, megnyitom előtted a Kaput, mely ismeretlen dimenziókba vezérel téged – s csak rajtad múlik, hogy a tudás jólétet vagy örök kárhozatot kínál-e neked...”

Részlet Abdul al Sahred
Necrografiájából

Ahogy azt a neves mester, Abdul al Sahred is írja, a démonok egyik ősi, rettenetes titka a beszédükben rejtezik. Ismeretlen, elátkozott nyelv ez, melynek hatalmáról talán már maguknak a démonoknak sincs tudomásuk. Hogy mire használhatták az idők kezdetén az elátkozott lények, s hogy miféle rejtett, kihasználatlan – és halandó számára kihasználhatatlan – erőforrások buzoghatnak méhében még ma is, azt talán csak az istenek tudják. Tőlük pedig igazán ne várja halandó lélek, hogy megosztják vele az űr mélyénél is sötétebb titkukat.

A nekromancia nagymestere szavaival élve, igazából nagyon kevés halandónak lehet része olyan élményben, hogy egy demont fajtája nyelvén halljon beszélni. Ennek oka valószínűleg abban keresendő, hogy egy ilyen szörnyeteg beszédét többnyire csak a saját fajtája érti meg. Ezért találkozunk ritkán olyan leírással, amely szerint az idézőmágus démoni nyelven ért szót idézettjével. Eme apró akadályt általában a pszi Telepátia diszciplínájával hárítják el az éles eszű varázstudók, vannak azonban, akik primitívebb eszközökhöz folyamodva, kézzel-lábbal igyekeznek magukat megértetni a megidézett lénnyel – be kell vallani, az ilyen módszer meglehetősen komikus jelenetekhez vezethet.

Persze, ha az idézőnek szerencséje van, olyan szörnyeteg jelenik meg hívására, aki ismeri és beszél a valamely ynevi nyelvet. Ezen nem lehet csodálkozni, hiszen ha jobban belegondolunk, egy olyan lény, amelyet már többször idéztek meg erre a világra, és ha elég ideje van rá, könnyen el-sajátíthatja valamely nép nyelvét. Az ilyen szerencsés esemény lényegesen leegyszerűsíti a dolgokat, hiszen nem kell vesződni pszivel, varázstudókhoz és a helyzethez a legkevésbé sem illő bohóckodással és egyéb módszerekkel.

Vagy...

A legnehezebb, és az összes módszer közül talán a legbonyodalmasabb a démoni nyelv elsajátítása. Ez így persze roppant egyszerűen hangzik, noha nehezebb feladat, mint a Banara titkának megismerése. Mert míg azt, bár szintén titkos tudás, tanítják néhány helyen Yneven, addig a démoni nyelvet jórészt senki sem ismeri a gigászi kontinens lakói közül. Aki pedig birtokában van eme rettenetes tudásnak, az bizony mélyen hallgat róla, és a lehető legszigorúbban elzárkózik mindenféle tanítási lehetőség elől. Ennek is különféle okai lehetnek: van, aki irigységből teszi, a legtöbb esetben, mire rálelnek a titok nyitjára, olyan tapasztalatokat szereznek, amelyek megakadályozzák őket abban, hogy frissen szerzett tudományukat továbbadják. Természetesen kivétel mindig is akad – ám erre a kivételre rálelni csak isteni szerencsével vagy segítséggel lehet csupán, és az sem kizárt, hogy netalán a Vén Idő hullámain is meg kell lovagolni érte... azt pedig nem kell ecsetelnem, hogy ez milyen veszedelmekkel jár.

A titok megfejtését mindenképpen hosszadalmas nyomozómunka kell hogy megelőzze, hiszen a démoni nyelvről szóló föliánsok olyan rejtett helyeken bújnak meg, amelyekről talán már évezredek óta nincs tudomása a világnak. Elszórt töredékek és itt-ott felbukkanó lejegyzések adnak csupán útmutatót a titok kulcsához, amelynek megtalálása így sem egyszerű, a nyelv elsajátítása pedig a leghősiesebb erőfeszítéseket igényli a tanulni vágyótól. A démoni nyelv ugyanis a játérendszer szabályai szerint ősi nyelvnek számít, elsajátítani azonban – érthetően – jóval nehezebb, mint a többi, ám nem lehetetlen... Alapfokon kétszer annyi, mesterfokon 70 Kp-ért, dupla idő rááldozásával. Ráadásul a tanoncnak minimum 17-es Intelligenciával és 15-ös Akaraterővel kell rendelkeznie.

Mégis, mindezek ellenére minden évszázadban van vagy tucatnyi kalandor, böles férfiú, tudásra szomjas tanonc, aki rálel eme kulcsra... és ezzel olyan különleges hatalmat kaparint a kezébe, mellyel kevesen büszkélkedhetnek Ynev tágas világán.

A démonok nyelve ugyanis, mint ahogyan a neves mester is írja, nem csupán más síkok lényeivel való kapcsolatfelvételre alkalmas. Ama halandó, ki szájára veszi e szentségtelen nyelv szavait, komoly változásokat képes eszközölni környezetében, még hozzá olyan intenzitással, amelyet bizony jó néhány varázstudó megirigyelhetne.

A démoni nyelv szavaiban különös, ősi rettenet bujkál, amely minden halandót, aki hallja őket, megérint jeges lehetetével. Olybá tűnhet ez számukra, mint egy démon süvöltése, az ősgonosz miazmás lehetete. Bárkin, aki hallja a szavakat, megmagyarázhatatlan rémület lesz úrrá, s azon igyekezik, hogy minél messzebb jusson a hang kibocsátójától. A félelem 7E erősségű, s ellene csak a tudatalatti asztrális mágiaellenállás érvényes, ugyanúgy, mint a démonok aurája esetében. Aki egy óránál hosszabb ideig hallgatja a démoni szózatot, az maradandóan megőrül. Ezenkívül a szavak képesek megbolygatni a manaháló egyensúlyát, vagyis szétzilálni a környezetében – 20 lábnyi sugarú körön belül – minden varázslatot, kivéve a papok formuláit. Ennek esélye annál nagyobb, minél több Mp-t ölt bele a varázstudó a szétbom-

lani készülő varázslatba. A *besülés* esélye alapban 10 %, amely minden felhasznált 5 Mp után emelkedik két százalékkal. Mágikus eszközök és jelek, vésetek energiája ily módon nem bomlasztható fel, nem gyengíthető meg. A megmagyarázhatatlan rettegést már alapfokú tudással elgagyogott pár szó is kiválthatja, a varázslatok szerkezetét megbontani azonban csak összefüggő, hosszabb szöveg, vagyis mesterfokú tudás képes.

Alkalmazásának azonban komoly hátrányai is vannak. Először is a démoni szózat szentségtelen energiáját minden varázstudó érzékeli, még hozzá a körülöttük levő 40 lábnyi sugarú körön belül. Ez néha igen veszedelmes lehet az alkalmazóra, mondjuk egy shadoni falucskában, ahol a Szent Inkvizíció egy szentéletű tagja éppen istentisztelet bemutatására készül...

Ennél nagyobb veszedelmet azonban maguk a szavak jelentenek alkalmazójukra. A nyelv szavainak kimondása ugyanis nem halandónak való feladat. Erős fizikai és szellemi megerterhelést ró a szavak felhasználójára. Ez a játék szabályaiban úgy mutatkozik meg, hogy a beszélő minden kiejtett szó – kb. 1-2 szegmens – után elveszít egy Fp-t. Minden tizedik Fp elvesztése egy Ép és egy Akaraterő képességgel elvesztésével jár. Ha az Fp nullára csökken, az alkalmazó elájul és maradandóan elveszíti max. Fp-inek tizedét. Ha az Ép-je vagy az Akaraterője négy alá csökken, akkor az illető szintén elveszíti az eszméletét, ekkor viszont elveszít maradandóan egy Ép-t és egy Akaraterőpontot. Az ájulásból annyi óra múlva tér magához, ahány kört a beszéd-töltött. Ezenkívül jelentős megkötés még, hogy bár a rettegés közvetlenül nem hat magára az alkalmazóra, egy beszéddel töltött óra elteltével ő is véglegesen megőrül.

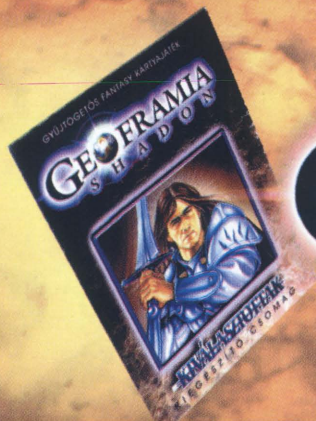
Bánj hát óvatosan a megszerzett tudással, kalandozó! Lehet, hogy kincsbányára bukkantál, lehet azonban, hogy az örület sötét köde leselkedik rád a hatalommal kecsegtető lehetőség mögött. A választás rajtad áll...

Szabó „Dragon” Péter

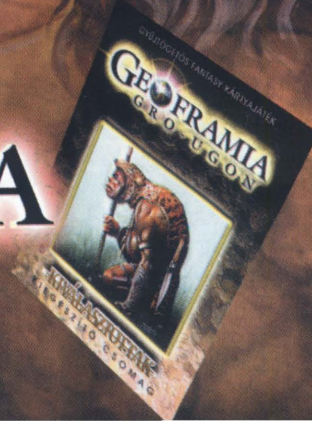
KIVÁLASZTOTTAK

A MAG. U.S. KÁRTYAJÁTÉK

MANIFESTÁCIÓS HÁBORÚ

GEOFRAMIA

GYAKORTA ISMÉTLŐDŐ KÉRDÉSEK

Aura mozaikformára frontemberként használva nem érvényes a büntető módosító.

Aura formában létrehozott őselemi varázslatra nem érvényesül büntető módosító, ha frontemberként használja a kalandozó. Azaz nem kerül kétszer annyi manőver-pontba.

Manőverben részt vevő, Jelent elhagyó kalandozóhoz csatolt tárgyak és varázstárgyak játékosának Múltjába kerülnek.

Sorában tartózkodó, Jelent elhagyó kalandozóhoz csatolt tárgyak és varázstárgyak játékosának Raktárába kerülnek.

Felülbírálva a szabálykönyvben írottakat új szabály lép érvénybe. Ha manőverben részt vevő kalandozó elhagyja a Jelent (meghal, visszaveszik Kézbe stb.), a hozzá csatolt tárgyak és varázstárgyak játékosuk Múltjába kerülnek. Figyelem: nem irányítójuk, hanem tulajdonos játékosuk Múltjába! Ez a szabály erekyélkre is érvényes, azaz ezek sem a Mélységbe, hanem a Múltba kerülnek, ha viselőjük elhagyja a Jelent.

Ha a Sorban tartózkodó kalandozó hagyja el a Jelent, akkor a hozzá csatolt tárgyak és varázstárgyak irányítójának (és nem tulajdonosának) Raktárába kerülnek. (Ilyen esetben érdemes valamilyen jelzővel megjelölni az ellenfélhez kerülő lapot, nehogy a játék végén véletlenül belekeverje saját paklijába.)

Jelző-kalandozók megsemmisülnek, ha elhagyják a Jelent.

A jelzőkkel jelölt kalandozók – Dorani nekromanta, Fra Celestius, Reagi Sátorváros –, amint elhagynák a Jelent, megsemmisülnek. Azaz nem vehetőek vissza Kézbe, nem keverhetők bele a Jövő pakliba, stb. A dorani nekromanta zombi-jelzője természetesen visszakerül eredeti helyére, a Múlt pakliba.

Manőverben is el kell forgatni a kalandozót, ha képességét vagy akciólapot használ.

Ha a kalandozó manőver folyamán használja képességét, de nem harcban (például Alyr Arkhon semlegesít egy élőhalott bestiát toronyszint Ostromnál), akkor is el kell forgatni. Ha az így elforgatott kalandozó harcba kezd, akkor harc előtti képességet és harc előtti időzítésű akciólapot nem alkalmazhat, viszont az első harci kör előtt éberbe fordul.

Bestia támadásai külön-külön sebzésforrásnak számítanak.

Amennyiben egy bestiának több támadása is van, akkor az egyes támadások külön-külön sebzésforrásnak számítanak, de közöttük nem lehet megszakító, semlegesítő lapokkal és képességekkel élni. Például az őselemi erő teremtése egy bestia több támadása esetén csak az egyik által okozott sebzést csökkentheti, a többit nem.

ERRATA, AZAZ HIBAJEGYZÉK

ÉSZAK LÁNGJAI

Menedék: Csak éber kalandozó csatolható hozzá, pihenő és sérült nem.

MANIFESZTÁCIÓS HÁBORÚ

Álom dala: nem szakíthat meg manővert és nem alkalmazható időfonalban.

Dzsah-pap: szférái: Élet, Lélek

GYÍK, AZAZ GYAKRAN ISMÉLT KÉRDÉSEK

Hogyan működnek a jellemellentétet semlegesítő képességek? Például: Toroff Oggi, Cjendago kapitány stb. Lehet-e Rend jellemű törpe kalandozóm mellett Soromban Káosz jellemű kalandozó?

A jellemellentétet semlegesítő képességek a jellemellentét szempontjából törlik a kalandozó jellemét, azaz ha van egy pakliban Toroff Oggi, akkor tarini törpe kalandozóknak jellemellentét szempontjából nincs jelleme. Vigyázat! Minden más szempontból van (például Rosanna de Lamar továbbra is ad +1 szintet az Élet jellemű törpéknek harcban).

Vermágussal őselemi varázslatot használok Zapor formában. A létrehozáshoz feláldozom egy kalandozómát. Ez a kalandozó beleszámít-e a Zapor forma idézési költségének meghatározásába?

Igen, hiszen a varázslat játékba hozásakor még a Jelenben volt a kalandozó.

Ha egy fordulóban egyszerre több Átkelés a Yian-Yiel hegy-ségen küldetést is megoldottam, akkor összeadódik-e képességük? Azaz leidezhetek-e negyedannyi vagy nyolcadannyi MP-ért kalandozót Kezemből?

Nem adódik össze, azaz kalandozó nem hozható játékba negyedéért, nyolcadéért.

Dőfés szívbe akciólapon ellen érvényesülnek-e a védettségek (páncélok, pajzsok stb.)? Ha igen, akkor hogyan?

Nem érvényesülnek, hiszen itt – játéktechnikai szempontból – nem sebzés jön létre. A támadás azonnali halált okoz.

Baál-Káint, szövegezése szerint, nem hozhatom vissza a Múltból/Mélységből. Dorani nekromanta zombiként azért visszahozhatja?

Baál-Káin semmilyen módon nem hozható vissza, tehát még zombiként sem.

Titkos átjárót csatolhatok-e építményhez? Ha igen, akkor a toronyszintjeimhez csatolt bestiákat átvihetem-e az építmény védelméhez?

Igen, lehetséges. Azaz a toronyszintek alatt levő bestiák is bevetethők az építmény védelmében.

A kráni démonlovas bestiája lehet-e „győzedelmes bestia”? Azaz, ha megöli célpontját, csatolva marad-e a démonlovashoz?

Nem, csak toronyszinthez, küldetéshez vagy építményhez csatolt bestia lehet „győzedelmes bestia”.

Lélekörző nekromantához halálát lelő nevesített kalandozómát csatolom. Ha a Lélekörző meghal, a Múltba vagy a Mélységbe kerül a hozzá csatolt nevesített kalandozó?

A Lélekörző nekromantához csatolt nevesített kalandozók a Mélységbe kerülnek, ha a lélekörző elhagyja a Jelent.

A Vörös Zászló megszerzésének képessége (4 MP-vel olcsóbban hozható játékba Vörös Hadúr) érvényes-e Alyr Arkhon képességére, Feltámasztásra, Élőhalott megidézésre stb.?

Igen, érvényes.

Jakirte Jak Cyr-hez csatolok egy Varázstekercset egy Őselemi varázslattal. Képes-e ezt a varázslatot Jakirte Kupola formában létrehozni?

Nem, mert ez esetben csak a Varázstekercs által engedélyezett mozaikformák valamelyike használható.

Ha Varázstekercs Mentális mentődobását elvéteti a kalandozóm, akkor elfordul?

Nem, nem fordul el, de a Varázstekercs és a hozzá csatolt

lap a Múltba kerül. A varázslat idézési költségét sem kell kifizetni, ha ez a mentődobás sikertelen.

Ressus dom Casseius képességét aktivizálom (minden játékosnak el kell forgatnia X kalandozóját). Az ellenfelemnek csak Morel Duenid van a Sorában, akire nem hatnak a kalandozói képességek. Őt el kell forgatni ilyenkor? Ressus nem kalandozót célzott, hanem játékost!

Morel Duenid nem fordul el, mert a hatás kalandozói képességből ered.

Katakombák toronyszintemhez két bestia van csatolva. Ellenfelem Hargash-um koponyáját viselő kalandozóval ostromol (semlegesíti a toronyszint képességét). Ilyenkor az egyik bestiám leesik?

Nem, mert a csatolás már korábban létrejött és a szabályzat csak magát a csatolást tiltja, azt nem adja meg, hogy egyszerre hány bestia lehet egy toronyszintnél.

Orio de Viica használhatja-e +1 szintet adó képességét akkor is, ha nem irányítok sogronita harcost?

Orio de Viica képessége csak az esetben használható, ha játékosának Sorában rajta kívül van egy másik sogronita harcosa is.

Hősök csarnokával a második Ostromnál adhatok-e ellenfelemnek újabb 9 Diadal-pontot, vagy ha az Ostrom sikeres, akkor dobnom kell?

Hősök csarnoka képességét játékosok akárhányszor alkalmazhatja, minden esetben újabb 9 Diadal-pontot adva ellenfelének.

Krig okozhat-e jellemellentétet? Halál jellemű kalandozókkal játszó és megostromolnak. Ekkor a Krig a Jelenbe kerül. Mi történik ilyenkor?

Igen, okozhat. Ez esetben addig kell kalandozókat Múltba/Mélységbe dobni a játékosnak, amíg meg nem szűnik a jellemellentét.

Halálhozó ítélőszámán harckezdeményező képessége aktivizálható-e akkor is, ha nincs két éber kalandozóm?

A Halálhozó ítélőszámán képességének nem feltétele az, hogy a játékosoknak legyen két éber kalandozója, azaz a válasz: igen, aktivizálható.

Mi számít manőver-pont veszítésnek Grok Brag-Naur képességénél?

Abdul Al Sahred és a Kard Testvériség paplovagjának képessége, illetve a Kacagó száműzött halála, az esetben, ha azt elengedő játékos okozta.

Iriogo Orel semlegesítheti-e bármikor bármely kalandozó képességét, vagy csak az esetben, ha azt éppen aktivizálják?

Mivel a kalandozók állandóan a Jelenben vannak, így képességeik akkor is semlegesíthetők, ha azt éppen nem használják. A semlegesített képességek az adott fordulóban nem aktivizálhatók.

V E R S E N Y E K R Ő L

IDŐPONTHELYSZÍN	MEGJEGYZÉSEK
05. 06.	Abaújszántó
05. 06.	Baja – Virtuárium
05. 06.	Győr
05. 06.	Kecskemét
05. 06.	Kisvárd
05. 06.	Szombathely Iker (T: Földrengés, Talavrai csodaműves)
05. 07.	Baja – Valhalla Páholy
05. 07.	Debrecen – Káosz Fellegvára Jellemek háborúja
05. 13.	Miskolc
05. 13.	Orczy-kert Profi-Amatőr
05. 14.	Debrecen – Valhalla Páholy
05. 19.	Szombathely
05. 20.	Nagyút
05. 20.	Pécs
05. 21.	Székesfehérvár
05. 27.	Eger
05. 27.	Karcag Küldetés
05. 28.	Nagymaros
06. 03.	Győr
06. 03.	Karcag
06. 03.	Kecskemét
06. 03.	Kisvárd
06. 03.	Szombathely
06. 04.	Baja – Virtuárium
06. 10.	Miskolc
06. 10.	Nagyút
06. 10.	Orczy-kert Profi-Amatőr
06. 18.	Baja – Valhalla Páholy
06. 18.	Debrecen – Valhalla Páholy
06. 24.	Kisvárd
06. 24.	Pécs

Hely	Név	Ligapont	JMSZ	Hely	Név	Ligapont	JMSZ
1.	Papp Zoltán	1287	31	32.	Loján András	1116	19
2.	Kocsis 'Taki' Zoltán	1251	24	33.	Berek Arnold	1116	24
3.	Szabó Balázs	1234	40	34.	Kis Attila	1113	5
4.	Harangozó Zsolt	1207	26	35.	Ruff Norbert	1112	12
5.	Szokol György	1198	15	36.	Dobai László	1108	10
6.	Nagy Tamás	1196	21	37.	Batáry Gergely	1106	17
7.	Balogh András	1191	13	38.	Tusor László	1104	27
8.	Horváth Miklós	1183	28	39.	Kovács József	1100	8
9.	Kis Attila	1182	15	40.	Kocsis Róbert	1100	22
10.	Lólé Attila	1178	28	41.	Takács Norbert	1096	10
11.	Gonda Zoltán	1171	19	42.	Kun László	1094	13
12.	Zámbó Balázs	1170	10	43.	Haszák Iván	1093	4
13.	Vonnák Gábor	1165	46	44.	Kovács Krisztián	1092	8
14.	Cseke Viktor	1155	11	45.	Erdős Gyula	1092	13
15.	Varga István Zsolt	1151	36	46.	Juhász Zsófia	1092	10
16.	Kovács 'Kopi' Tamás	1148	16	47.	Szána Szabolcs	1089	9
17.	Tornai András	1142	10	48.	Takács Károly	1088	5
18.	Zsebe Szabolcs	1139	20	49.	Csapó Balázs	1087	19
19.	Husz Krisztián	1138	10	50.	Szabó Ferenc	1086	9
20.	Krizsai Zoltán	1136	25	51.	Tóth Ákos	1084	14
21.	Végi József	1136	22	52.	Gergely Gábor	1084	21
22.	Alexics Gábor	1131	20	53.	Láposi Szilárd	1083	5
23.	Király Attila	1129	7	54.	Kovács József	1080	10
24.	Varga Zoltán	1129	10	55.	Rendi Attila	1080	5
25.	Pósa Gábor	1128	15	56.	Zsdrál Gábor	1078	7
26.	Takács Gergely	1124	21	57.	Németh Imre	1077	11
27.	Zankó Krisztián	1123	27	58.	Dávid Márta	1076	5
28.	Vízkeleti Dániel	1121	5	59.	Berkes Lajos	1075	22
29.	Tóth Zoltán	1121	10	60.	Donka 'Halott' Csaba	1074	5
30.	Sándor János	1118	14	61.	Nyitrai Zoltán	1072	21
31.	Papp Barnabás	1117	28	62.	Novák Ákos	1072	10

Versenypaklik

Az idei évben eddig három hivatalos verseny zajlott le az Orczy-kertben. Az alábbiakban az első és második helyezettek pakli leírását olvashatjátok (ezúton is gratulálunk nekik). Érdemes kipróbálni egymás ellen a paklikat, sokat lehet tanulni belőlük. Ha pedig rá tudjuk venni egy barátunkat, akkor saját paklinkat is kiválóan „letesztelhetjük” rajtuk – ha többször nyerünk, mint veszítünk, akkor irány a következő verseny!

ORCZY-KERT 2000. 02. 12.

I. HELYEZETT KOC SIS ZOLTÁN

- 1 Kincses Kamra
- 1 Kriptaterem
- 1 Labirintus

- 4 Gorviki muzsikás
- 4 Kobra klánfőnök
- 4 Pók
- 4 Ranagol-paplovag

- 3 Teleport rúnák

- 4 Haditervek
- 2 Harckészültség
- 3 Hataloméhség
- 2 Manaörvény
- 3 Maszkok ünnepe
- 3 Mestertolvaj
- 3 Sorsfordulat
- 4 Sápadt Angyal átka
- 4 Sárkány ébredése
- 4 Sors keze
- 4 Vértivatar

- 3 Csontrombolás

Összesen 61 lap

II. HELYEZETT SZABÓ BALÁZS

- 1 Ispotály
- 1 Kincses Kamra
- 1 Jóslatok terme

- 4 Abdul Al Sahred
- 2 Cjendago kapitány
- 4 Dorani nekromanta
- 1 Krilehor
- 1 Perro Amanovik
- 4 Pók
- 4 Toroni Ködfivér

- 2 Morquor
- 4 Tükörútvesztő

- 4 Darton adománya
- 4 Haditervek
- 4 Lépés a Critai Táblán
- 4 Sápadt Angyal átka
- 4 Sors keze
- 4 Sorsfordulat
- 4 Vértivatar

- 3 Élőhalott megidézése

Összesen 60 lap

ORCZY-KERT 2000. 03. 11.

I. HELYEZETT HARANGOZÓ ZSOLT

- 1 Dicsőség csarnoka
- 1 Kincses Kamra
- 1 Labirintus

- 1 Cjendago kapitány
- 1 Liu
- 2 Sheina cwa Modren
- 3 Shien-shi kardművész
- 1 Shirin wri Kriles
- 2 Titkos Szekta Nagymestere

- 3 Átkelés a Yian-Yiel hegységen
- 1 Élő fém megszerzése
- 2 Tanulás a Titkos Szektánál

- 1 Torozon tavernája

- 2 Ginsour
- 3 Védőrúnák

- 2 Égi Vadász
- 3 Haditervek
- 3 Lépés a Critai Táblán
- 3 Sors keze
- 3 Sorsfordulat

- 3 Halálos ujj

Összesen 42 lap

II. HELYEZETT TUSOR LÁSZLÓ

- 1 Ispotály
- 1 Jóslatok terme
- 1 Kincses kamra
- 1 Labirintus

- 3 Aurri Ly'Shematenel
- 4 Cjendago kapitány
- 1 Dakul kán
- 4 Dorani nekromanta
- 1 Kilwog Tel Shankar

- 4 Pók
- 3 Quirtta Khinn-lovag
- 4 Ruvargh Na'at Garogg

- 2 Ginsour
- 3 Lesath
- 2 Örvényzár
- 2 Tükörútvesztő

- 2 Concordia
- 4 Haditervek
- 4 Lépés a Critai Táblán
- 4 Mestertolvaj
- 4 Sors keze
- 4 Sorsfordulat
- 4 Vértivatar

- 4 Csontrombolás
- 4 Fejszecsapás
- 1 Nagy pajzs
- 1 Óselemi erő terem tése
- 1 Östűz terem tése

Összesen 74 lap

ORCZY-KERT 2000. 04. 08.

I. HELYEZETT PAPP ZOLTÁN

- 1 Dicsőség csarnoka
- 1 Kincses Kamra
- 1 Labirintus

- 1 Rőtcsuklyás
- 4 Shuluri rabló
- 4 Talavrai csodaműves
- 8 Tharr-szerzetes (toroni)

- 3 Al-Bahra Kahrem elrablása
- 4 Kereskedőherceg meggyilkolása
- 2 Utazás Anvariára

- 1 Cápák mezsgyeháza

- 2 Ginsour
- 3 Tükörútvesztő

- 4 Hadiállapot
- 4 Haditervek
- 4 Maszkok ünnepe
- 4 Sápadt Angyal átka
- 2 Sárkány ébredése
- 4 Sors keze
- 3 Sorsfordulat

- 2 Harci kürt

Összesen 62 lap

Massár Mátvás

Mágia a papíron avagy GRIMÓRIUMOK

I. rész

„Hogy mi is az a varázskönyv? A varázskönyvek tudományunk olyan melléktermékei, amelyek legtöbbjét egyesek hasznosnak, mások, köztük jómagam is, csupán ostoba, a gyenge elméjű, varázstudónak nem való kétbalkézes tanoncok számára készült irományoknak tartanak. Bár személyes véleményem már értésedre adtam, felöltve a pártatlanság maszkját, igyekszem így beszélni az emberi balgaság és tökéletlenség eme memóriáról.

Hát tudd meg, a varázskönyv nem más, mint varázsigék és titkos formulák papírra vetése anélkül, hogy a rúnákat bárminő mágikus hatalommal ruházná fel írójuk. Igen, a varázskönyvek rúnákkal íródnak, legalábbis a legtöbbjük. Persze egyes firkálmányok, a mocskosabbjai ezen könyveknek, akár ősi nyelveken, titkos jelrendszerral is íródhattak. Boszorkányok, mihaszna igricek, boszorkánymesterek titkai lapulhatnak ilyen mocskolmányokban, amelyeket még varázskönyvnek nevezni is szégyen. Hah, mit tudhatnak ezen irományok papírra vetői az igazi, mély Mágiáról, amely maga az Univerzum harmóniája, maga a végtelen tudás, a Legnagyobb Úr adománya a Világ számára! Mit tudhatnak ők az IGAZI erőről, amelyet nem más, mint a Világegyetem örök alkotóeleme tesz lételeményesei kezébe? Ah...

De bocsáss meg, túlzottan elragadtak érzelmeim. Bűnös dolog az ilyen egy magamfajta emelkedett főnél, s szégyellem is magam miatt. Ígérem, a továbbiakban fékezem magam, s nem hagyom, hogy gondolataim ilyen módon csapongjanak.

Hogy mit? Ja, persze. Ne oktass engem, tudom én a dolgom! Te csak hallgass, és tanulj. Elvégre is ezért kerestél meg, nem?

Kérdésed azonban igen éles elmére vall. Őszintén örülök, hogy nem egy fatuskóhoz beszélek. Válaszom pedig: nem. A varázskönyvek fajtái között talán csak annyi hasonlóság fordulhat elő, mint amennyi Dequator Marses nagymester legkiválóbb versei és egy barbár káromkodás között. Ég és föld, tűz és víz a kettő, ám a mindent átható Erő kivételéseit örökíti meg valamennyi. Mágiaformulák leírása szerepel bennük, az IGAZI mágikus tudományok és az ostoba hókuszpókuszok művelőinek tudása. Ám hiába e tudás: értő elme kell olvasásukhoz, minek nem idegen a betűkbe börtönzött tudomány válfaja. Egy sötét korg hiába is ütné fel bár-

melyiket, még ha tud is írni-olvasni az adott nyelven, csak zagyaléknak tűnik értetlen elméje számára az évszázadok, netán évezredek összegyűjtött tudása.”

Roallan da Wiellor,
a Holdkos Iskola mágiszterének szavai tanítványához

Bár sok mindenben vitába lehetne szállni Gorvik jeles mágiszterének szavaival, azt hiszem, mindennek ellenére igen pontosan definiálta számunkra mindazt, amit a nagyvilág varázskönyvekként, grimóriumokként ismer. Ugyan ki ne hallott volna csapszékekben suttogott legendákat a hatalmasnál is hatalmasabb könyvekről, amelyekben az ősök titkait jegyezték le hajdan tudós kezek, s melyek roppant hatalmat adnak értő olvasójuk kezébe, ugyan ki ne ismerné Abdul al Sahred *Necrografiáját*, a létező leghatalmasabb mágikus témájú könyvek egyikét? Mégis, mindennek ellenére sokan nem tudják, valójában mik is ezek, miféle hatalmat képesek kölcsönözni olvasójuknak, hányan vannak, és milyenek is? Ó, igen, az ember bár hiszi magáról, hogy sok mindent tud, csak ilyen kérdések elhangzásakor ismeri fel, hogy a tudása nem is oly fellegetek súroló, mint hinné.

Sebaj, kalandozó! Ezen igazán lehet segíteni. A tudatlanság kiküszöbölhető, s sötétségét egyhamar felválthatja a tudás fényessége. Jöjj hát, ismerd meg a titkokat, amelyek évezredes kezeiktől születtek percegő lúdtollak hegye alatt!

A varázskönyvek közt a legismertebbek a varázslók készítette könyvek. Ezek, a Holdkos mágiszter szavait használva nem mások, mint varázslatok leírása a mágia tudorok számára oly ismerős, ám mindenfajta mágikus töltést nélkülöző rúnákkal. Valójában ilyen könyveket a legegyszerűbb megírni és feltalálni. Egy-egy fóliáns nem tartalmaz mást, mint különféle varázslatmozaikokból összeállított varázslatarzenált, hasonlókat azokhoz, melyeket a tapasztaltabb mágiahasználók már a pillanat hatására, egyetlen szemvillanás alatt készek elméjükben létrehozni. A varázskönyvek írása az alacsonyabb szintű varázslókra jellemző, akik nemhogy elkészíteni, de fejben tartani is nehezen tudják megalkotott

varázslataikat. Talán érthető hát, hogy da Wiellor mester miért beszél az alkotókról ily becsmérőn.

Egyesekben felmerülhet a kérdés: hogyan képesek alacsonyabb szintű varázslók rúnákkal írni, mikor azt csak mesterfokra emelkedésükkor sajátítják el? A válasz roppant egyszerű: a mesterfok a *mágikus* tartalmú rúnák tudományát adja a varázsló kezébe, míg az alapfok csupán megismerteti azzal őket. A megismerés a rúnák alakjának, vonalainak ismeretét jelenti, nem pedig mágikus hatalommal való feltöltésüket. Lényeges különbség található a két írásmód között.

Effajta varázskönyvekből több ezer létezik szerte Yneven, talán még több is. Lehetetlenség és hiábavaló erőfeszítés lenne valamennyit felsorolni. A legnevesebbeket azonban érdemes megemlíteni, hiszen e roppant egyszerű elkészítési móddal bíró művek között is akad néhány lélegzetelállító: például Erain Doumnomen *Arsina la Magicája*, amely több ezer oldalnyi terjedelmével a legbővebb példány valamennyi közül. A neves dorani mágiszter műve kevésbé ismert formációkat elevenít meg könyve lapjain, olyan párosításokat, amelyek első pillantásra meglepőnek és bősztítően újszerűnek tűnnek. Nagyon sok közöttük a látványos varázslat, hátrányuk azonban, hogy összetettségük miatt főleg magas szintűeknek ajánlott a könyv olvasása.

A varázslói varázskönyvek másik fajtája a lehető legritkább a varázskönyvek között. Ezek nem mások, mint a varázstudók zöme számára még ismeretlen, új mozaikokat tartalmazó fóliánsok, közöttük a legismertebb a *Titkok könyve* Ogonomustól, Pyarron legelső mágusától. Eme könyv és csekély számú másolatai eddig teljesen ismeretlen, a mágus által alkotott mozaikokat tartalmaznak, amelyek a szóbeszéd szerint roppant hatalmat adnak értő olvasójuk kezébe. Az eredeti példányt a Fehér Páholy egy eldugott, titkos könyvtárszobájában őrzik. Köztudomás szerint eddig csak ketten próbálták meglovasítani a könyvet, míg másoknál, ha a bátorság meg is volt bennük, az minden bizonnyal ritka bölcsességgel és józan ésszel párosult, hiszen egy ilyen feladat meghaladja az átlagos halandó képességeit. A tolvajok egyike nem volt más, mint az ifjú Vaskezű Alex, aki élve megúsza ugyan a kalandot, ám hónapokat raboskodott a fellegvár tömlöcében, míg társainak sikerült megszöktetniük. A történet rendkívül érdekfeszítő, ám igen terjedelmes, és nem efféle értekezésbe illik, így nem vesztegetek rá több időt. Vaskezű mindenestre tanult ifjonti ostobaságából, és soha többé nem merészkedett a Páholy könyvtárának közelébe. Hogy mivel találkozott *odabenn*, vagy egyáltalán eljutott-e a könyvig, arról nem hajlandó beszélni. Egyesek suttoják, hogy ha akarna, sem tudna: Pyarron mágusai minden apró részletet kitöröltek az elméjéből az eseményre vonatkozólag.

A másik tolvaj egy nagyravágyó, renegát kráni varázsló volt, aki túlságosan elbizta magát a saját hatalmát illetően, és súlyosan lebecsülte a pyarroni mágusok leleményességét. Ha hinni lehet a mendemondáknak, évekig tervezte akcióját, amelybe pár perc alatt belebukott. Saját önteltsége okozta vesztét, s megpróbált menekülni a mágusok által felállított többszörösen össze-

tett tércsapdából. A kezei közül kicsúszó, elszabaduló mana okozta vesztét. A köznép körében terjedő szóbeszéd szerint csak egy formátlan, feketére sült húskupacot találtak a helyén a tércsapdát ellenőrző szolgák.

Ha minden igaz, csupán két másolat készült a könyvről az évszázadok során: egyet Viadomóban őriznek a Fehér Egyetem falai közt, a Legbelső Kör beavatott mágiszterei számára. A másik holléte egyelőre ismeretlen. Utolsó ismert gazdája egy vándor varázsló, Rlyehen Awatell volt, aki a Dúlás idején megmentette a Pyarroni Aranykör Rend mesterének életét, majd Ogonomus tanítványává vált. A nagy mágustól kapta a könyvet, amely egy teljes évtizeden keresztül képezte tulajdonát. Sokan próbálták már megszerezni, ám a varázsló hatalmas elriasztotta vagy végleg kioltotta valamennyiük ilyen gondolatait. Aztán egyik napról a másikra Awatell eltűnt. Egyesek kráni, mások toroni összeesküvésről suttogtak, megint mások arról, hogy Awatell belefáradt, hogy állandó célpontja legyen különböző, ravasznl is rava-szabb, ostobánál is ostobább szerencsevadászoknak, s örökre visszahúzódott Ynev egy apró zugába, ahol talán még az istenek keze sem érheti őt el. Az igazságnak kevesen vannak birtokában, mindenesetre sokan párhuzamot vonnak a Pyarron városában elszabadult sorozatgyilkos Raquan démonlovag és Awatell titkozatos eltűnése között. Talán ráhibáztak az igazságra, és Awatell valóban egy gorviki Holdkos bosszúhadjárat áldozata lett.

Varázskönyvek alatt azonban nem csak a varázslók és mágusok alkotta munkákat értjük. Léteznek olyan grimóriumok is, amelyeknek vajmi kevés közük van a mágia művészei által alkalmazott formulákhoz. Ilyenek az alacsonyabb rendű, ám csöppet sem lebecsülendő hatalmú varázslatokat ismerő varázshasználók és illuzionista dalnokok által létrehozott művek. Számbelileg sokkal több létezik belőlük, mint a varázslói varázskönyvekből. Ezenkívül az elsődleges és legszembetűnőbb különbség az írásmód nyelvezetében leledzik. Míg a varázslói könyvek kivétel nélkül rúnákkal íródnak, ezen munkák jó része különleges, kívülálló számára ismeretlen nyelven vetül papírra. Eme különleges nyelvet és írásmódot csak az adott kaszt képviselői sajátíthatják el, mást igen ritkán tisztelnek meg azzal, hogy megosztják vele évszázadok, talán évezredek óta féltve őrzött titkukat. Minden kasztnak külön ún. rejtnyelve létezik, amelyet az adott kaszt képviselői már első szinten is ötös szinten ismernek. Az ilyen nyelveknek mesterfokuk nincs, mivel nem használnak olyan bonyolultabb fordulatokat, amelyek a mesterfokot jellemzik. Egyszerű, a gyakorlatiasságra és nem a külsínre ügyelő írás- és nyelvrendszerek ezek.

A bonyolultabb eset a bárdok rejtnyelvée. Eme mágiaalkalmazók ugyanis egyáltalán nem tömörülnek olyan összetartó és zárt csoportokba, amelyek más kasztoknál ezen rejtnyelvek egységességét biztosítják. A nyelv tehát testvériségenként változik. Természetesen a különböző testvériségek által alkalmazott rejtnyelvek igen hasonlítanak egymásra, ám aki eme csöppnyi hasonló-

ságra épít, az igencsak kemény fába vágja a fejszét. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy a különböző testvériségek között fennálló laza kapcsolat lehetővé teszi a bárdok rejtynelve egyéb változatainak elsajátítását.

A bárdok varázskönyvei közül a leginkább említésre méltó természetesen Enika Gwon világraszóló műve, a Legendák és Enigmák, amely Ynev-szerte páratlannak számít a maga nemében. Páratlanságát növeli, hogy az ynevi bárdok összetartását szimbolizáló különleges, egyedi mágiaformula segítségével íródott, amely minden vándor kobzos számára lehetővé teszi, hogy saját testvérisége rejtynelvén olvassa a művet. Eme formulát Enika Gwon halála óta sokan próbálták kivizsgálni és leutánozni, fellelni eredetének és működésének mély titkait, de a próbálkozások rendre sikertelenek maradtak. Alborne papjai csak nevetnek ezen a szármalmas próbálkozásokon; ők töretlenül vallják, hogy Gwonnak maga Alborne ültetett isteni sugallatokat az elméjébe, s annak számára, aki megkísérli eme különös formulát kivizsgálni és elsajátítani, az ő kegyelme szükségeltetik. A kinyilatkoztatások szerint pedig az új Enika Gwonra csak hosszú idő elteltével számíthat az emberiség, mikor Alborne prófétájának neve végérvényesen belemerül a feledés sötét mocsarába.

A bárdok számára egyébként a varázskönyvek rendkívüli kincset jelentenek azon oknál fogva, hogy Enika Gwon óta gyakorlatilag nem létezik olyan kobzos Yneven, aki kivétel nélkül ismerné a bárdmágia összes formuláját. A mágiájukra nagy hangsúlyt fektető dalnokok élete tehát szüntelen keresgélés, kutatás az újabb, és ritkánál is ritkább varázslatok után. A kutatás igen gyakran eredményre is vezet, mert e fóliánsok igen szép számban léteznek Yneven. Nem lehet tudni azonban, hogy a feledés és ismeretlenség jótékony és igen jól rejtő köpönyegébe burkolózva nem léteznek-e még olyan könyvek, melyek olyan formulákat rejtenek, amik még tökéletesen ismeretlenek Ynev csaknem összes bárdja számára.

Előfordulhat. Keress, kalandozó, kockáztass, de ha ezer veszély és kín után csalódnod kell, csak magadat hibáztathatod.

Yneven meglehetősen gyakorisággal fellelhetők még a boszorkánymesterek által íródott művek is, a sötét mágia kútfői. Mondhatni csaknem minden tanítónak van a birtokában ilyen vagy olyan mű, amely a mágia alapjait és a legfontosabb alapvarázslatokat tartalmazza. Természetesen e könyvek is egy egységes rejtynelvén íródtak, amely még a kyr Hatalmasok egyik belső nyelvrendszerének egy leegyszerűsített formája. Gyakran használ kyr szavakat, néha-néha értelmes szószervezetek is kihámozhatók belőle, ám az ősi kyr nyelv ismerete eme könyvek elolvasásához édeskevés.

A legfőbb alaplámként érdemes megemlíteni Krolleres Könyvét, amely a legfőbb alaplámként számít kezdő boszorkánymesterek számára. A könyvben több mint harminc varázslat leírása található meg, és némi elméleti háttérrel is nyújt olvasója számára.

A másik legnevesebb, ám annál titokzatosabb és sokak számára áhítottabb mű Sionar Gal-A-Nay, kráni

nagymester névtelen műve, amely az élő mérge, Ynev egyik legnagyobb titka előállításának módját és a méreg fajtáit taglalja. A kötet rendkívül ritka, az eredetin kívül állítólag egy másolata is létezett, amelyet a renegát boszorkánymester, Organ Rion cipelt magával, midőn tudását az északi Toron kezébe adta. A könyvről azt tartják, hogy útközben megsemmisült, tűzben égett el egy Vércse nevezetű kráni fejedőszász akciója következtében. Mindezek ellenére kalandorok százai indulnak a kötet másolatának keresésére, úgy tudni, eddig sikertelenül. Az ember azonban hiú jószág, és a remény szikráját nehéz kioltani...

Fontos azonban megjegyezni, hogy ha valaki ismeri is a kyr rejtynelvet, önmagában a könyvből nem tud megtanulni varázsolni. Az ilyesmi értő mestert igényel, akitől a varázsláshoz elengedhetetlenül szükséges karmozdulatokat és a megfelelő hangsúlyt lehet elsajátítani. Mester nélkül az ilyesmi nem megy, ezek nélkül pedig a varázslat nem jöhet létre, bármilyen jól is ismeri az illető az adott mágiaformulát.

A boszorkányok által írt titkos könyvek azonban már jóval kevésbé elterjedtebbek, és jóval több legenda és szóbeszéd is kering róluk a köznép körében. A felfedések szerint a boszorkányok varázskönyvei nem mások, mint egyfajta torz „receptkönyvek”, amelyekben a különféle bájitalok és egyéb gyanús kotyvalékok elkészítése kap helyet, s ezeket a könyv birtokában bárki képes előállítani. Nos, a feltételezés téves. A boszorkányok varázskönyvei ugyanolyan rejtynelvén íródtak, akárcsak a többi kaszt képviselői által létrehozott művek, tehát csak a beavatottak képesek elolvasni őket. Való igaz, hogy a könyvek témája jórészt a bájitalok és különböző főzetek előállításával kapcsolatos, veigyítve azt a mágikus gyertyák elkészítésének módjával vagy a bábmágia különböző fogásaival. Az alap mágikus formulák a köztudomás szerint szájról szájra, mesterről mesterre járnak, ezzel még csak a lehetőségét is kizárva annak, hogy a tudás illetéktelen kezébe kerüljön.

A boszorkányok varázskönyvei között a legkeresettebb egy névtelen ötödkori romlásszekta féltve őrzött kincse, a *Grimorye ya Kyallakha*, amely kissé pontatlan fordításban annyit tesz, mint a Gyönyör Könyve. A fóliánsban állítólag olyan formulák lelhetők fel, amelyek olyan hatalmat adnak a boszorkány kezébe áldozatai érzelmei felett, amilyenekkel csak az asztralisták rendelkeznek. A könyv felbecsülhetetlen értékű minden jelenkori boszorkányszekta számára, ám a köztudomás szerint még egyik sem bukkant rá. Egyesek beszélnek kalandozókról, akiket egy-egy ilyen szekta fogadott fel, és az elképzelhető legszörnyűbb állapotban bukkantak ismét a nyilvánosság elé. Sokukat a szekta orgyilkosainak kellett elhallgattatni, mivel eszeveszett örültek módjára ordítani kezdtek a zsúfolt városok utcáin, mint valami félbolond térítő. Feneketlen verembe és a rémület honába nyúló kapuról beszéltek, nem e világról való szörnyetegekről és a fejükben zsinatoló iszonyatról, de pontos információkat még a rendkívül rövid életű kíváncsiskodók sem tudtak belőlük kiszedni. Egyes értő elmék feltételezik, hogy az ötödkori szek-

ta oly nagyon féltette kincsét, hogy paktumot kötött egy köztes síkon élő démonúrral, és rábízták a könyvet. Hogy a feltételezett paktum miről szólhatott, s ez mennyi hasznot nyújthatott a démonnak, arról fogalmuk sem volt, legfeljebb találgatni mertek csupán.

A boszorkányok és boszorkánymesterek könyvei mindazonáltal tilalmas és átkozott dolgoknak számítanak az északi és déli szövetséges országokban. Az Inkvizíció szakadatlanul vadászik rájuk, különösen az elhíresült Krolleres Könyvére, amely a boszorkánymesterek sötét tudásának egyik fő alapköve. A feketemágiát űző elvetemült varázstudók gyakorta még egymástól is féltik könyveiket, nehogy az önös érdekből beárulja őt az Inkvizíciónak. Érthető hát, miért oly tilalmas dolog a könyvekbe való bepillantás az idegenek számára.

A tűzvarázslóknak nevezett rettegett mágiahasználók közt lehettek fel legritkábban a különböző grimóriumok. A legnagyobb hatalommal rendelkező *Magica Sorrane* című mű még a godoni mágusok hagyatéka, és lényegében a tűzvarázslói mágia alapköve. E mű részletes tárgyalására későbbi cikkekben még sor kerül, így e helyütt nem térek ki rá.

Az alapművön kívül csak elszórva léteznek olyan grimóriumok, amelyek a tűzmágia különböző fogásairól szólnak. Ezek kivétel nélkül renegát tűzvarázslók birtokában vannak, s tulajdonosuk tudását tükrözik. Köztudott ugyanis, hogy a renegát tűzvarázslók vagy azok tanítványai az ordani testvéreik birtokolta tudás egy töredékével bírnak csupán, s eme tudást gyakorta ilyen könyvek útján hagyják örökölni tanítványaikra, akik újabb és újabb, más renegátok tulajdonában levő könyvekből tovább is fejleszthetik tudásukat. Ezért gyakori hát minden józan elképzelés ellenére az ellenségeskedés az ordani renegátok kicsiny csoportján belül. A kiszakadt tűzvarázslók mindentől és mindenkitől elzártan léteznek, és soha senkiben nem hajlandók megbízni – még saját sorstársaikban sem. Varázskönyveik a tiszta, ősi godoni nyelven íródtak, e könyveket a renegát mesterek alapvető örökségként ruházzák át tanítványaikra.

Egyetlen ismert kivétel létezik csupán az általános bizalmatlanság íratlan törvénye alól: egy kicsiny csoport, amelynek a szóbeszéd szerint birtokában van az évszázadok során létrehozott grimóriumok jó része. E különös szövetség a Lángoló Szív Testvériség, amelynek tagjai bizalmas kapcsolatban állnak egymással egy hit-testvéreik számára ismeretlen szentség birtokosaiként. Többféle szóbeszéd kering róluk Délvidék-szerte, melyeknek jó részét az Ordani Rend terjeszti. Ezeknek köszönhetően a Lángoló Szív Testvériség igen rossz megítélésnek örvendhet a mit sem tudó lakosság körében, akiknek szemében eme különös hagyományokat követő rend fertelmes, pokoli mágiát űző démonimádó csürhe csupán. Mindezek ellenére a testvériség nem is igazán foglalkozik a róluk keringő mendemondákkal, még kevésbé érdekli őket a nem túlzottan kedvező közvélemény. Nem erősködnek, nem cáfolnak. Csöndesen meghúzódnak, és tovább tanulmányozzák a könyveiket, amelyek között – ordani kémek jelentése szerint – igazi ritkaságok, valóságos kincsestárak is akadnak. Bőveb-

bet azonban senki kívülről nem tud róluk, s Ordan, ami tudást eddig megszerzett róluk, mélyen elhallgatja.

Vajon bölcsen teszi...?

„Ezrek és ezrek álmodoznak olyan varázskönyvekről, amelyeket csak felcsapnak, fennhangon felolvassák a bennük leírt szöveget, és a varázslat már létre is jött. És mindehhez nem kell semmiféle tudás, még a mágia törvényeinek alapvető ismerete sem, csak a könyv, és aki olvassa. Óriási hatalom a mágiában járatlan emberek kezében, minden kincsnél többet érő dolog!

Szép álom, nemde?

A mágia bonyolult, összetett és korántsem veszélytelen tudományában járatlanok bánják legjobban, hogy nem így van, legalábbis a bölcsőbbek. Persze az ostobább emberfajta képtelen leereszkedni a földre, képeztetik a rózsás fellegek közé emeli őket, olyan messzire, ahonnan már nincs visszaút, csak a csúf halál felé. Ezek és ezek kutatnak egy egész életen keresztül ilyen könyvek után, majd kutakodásaik végére érven, valami igazán sötét dologra lelven, utolsó gondolataik gyorsan kihunyó szikrájaként csupán a következő szavak villannak elméjükbe: „Pont a cél előtt oly kevéssel...”

Pedig az igazság sokkal rosszabb. Az ilyen emberek nagyon is messze járnak céljuktól. A szoros értelemben vett céljuk ugyanis, fájdalom, soha nem is létezett. Csupán abban az egyetlen dologban mondhatják magukat szerencsésnek, hogy haláluk előtt nem döbbennek rá, milyen értelmetlen és céltalan is volt rövidke életük.

Természetesen a bölcsőbbek is kutatnak – az ember nyughatalatlan jószág, soha nem éri be annyival, amennyi az istenek kegyéből megadatott neki. Mindig többre és többre vágyik hát, ismeretlen mélységekbe ereszkedik alá. Az ostobák csupán fejest ugranak e mélységbe, a bölcsőbbek azonban először gondolkodnak és tanulnak, olyan tudományokat, amelyek segítségével már nem is tűnik oly veszedelmesnek az ismeretlen. A bölcsőbbek tudják, hogy igenis léteznek olyan varázskönyvek, amelyek a mágiában járatlanok kezében is kezes jószágként viselkednek. Tudják, mert életükből hosszú éveket töltöttek el az apró tudásmorzsaik összegyűjtésével. Tudják, hogy mielőtt azonban nekifognának, olyan tudományokat kell elsajátítaniuk, amelyeket birtokosaik féltve őriznek és nem adnak át akárkinek. Tudják, hogy ki kell érdemelniük a megtiszteltetést, mert a hatalom nem adatik áldozat nélkül az ember kezébe...”

Eme véleménynyilvánítás, amelyet Ogonomus mester „A tudatlanok mágiája” című könyvéből merészletem idézni, rátapint cikkem másik témájának lényegére, vagyis: hogyan alkalmazhatnak a varázssos tudományokban járatlanok mágiát? Ha egy varázsló halálán e kérdést, minden bizonnyal gondolkodás nélkül rávágna: sehogyan! Pedig ez nem így van. Számítalan olyan tárgy létezik, amely a járatlanok kezében is képes varázserőt kifejteni. Gondoljunk csak a különböző tapasztalati úton készült amulettekre és bájitalokra, esetleg a varázslók rúnamágiával létrehozott varázstárgyaira, például a sokak által olyannyira keresett rúnateker-
csekre...

És máris itt vagyunk a cél küszöbén! Hiszen mely közönséges halandó akarhatna többet, mint azt, hogy a szavai és néhány mozdulat árán pusztító mágikus energiák szabaduljanak fel, formába öntve, támadásra készen?

Természetesen a tekercsek használata sem olyan egyszerű, mint ahogyan azt egyes balga halandók elképzelik. Hiszen a varázslat rúnákkal íródott a papírra, elolvasásukhoz tehát ismerni kell a rúnákat, és tudni kell kiejteni őket. A játék nyelvére lefordítva a tekercsek elolvasásához és aktiválásához alapfokú (3. szintű) rúnamágia képzettség szükséges, amit azonban nem tanítanak minden egyetemen. A rúnamágia alapjait egész Yneven két helyen oktatják: délen a Sigranomói, északon a Dorani Belső Egyetemen.

Aki alapfokú rúnamágiával rendelkezik, bármilyen rúnát képes felolvasni, és életre kelteni a belé kötött mágiát. Ez azonban a rúnák megsemmisítésével jár, amely egyszerűen kifejezve a tekercs darabokra tépését jelenti.

Hogyan foglalkozhatunk hát létrehozható varázslatok egy könyvbe anélkül, hogy azt konfettivé kellene tépnünk?

A megoldás az a varázskulcs, amelyet a P. sz. 3500-as években egy addig ismeretlen abasziszi varázsló, Thrier la Thaller ismert meg először. Az ő hatalma túl kevés volt ahhoz, hogy használhassa, ennek ellenére a kulcs az ő állítása szerint a saját kutatásainak gyümölcse. Igencsak valószínű azonban, hogy ezzel csak a saját ázsióját óhajtotta növelni, és a kulcsot valójában egy ősi, a kyr korból származó tekercsen lelte fel, melyet egy toroni levéltárból lopott.

Thaller kezdetben titkolózott, majd mikor az Ikrek fejvadászai jelentkeztek nála a tekercsért és a fejéért, menekülésre kényszerült. Hogy menedéket leljen, titkát felfedte különböző varázslórendek előtt, melyek hajlandók voltak elrejtetni őt az Ikrek kutakodó szeme elől – legalábbis addig, amíg Thaller fel nem fedte előttük a kulcs titkát. Akkor azonban hátat fordítottak neki, és bármilyen trükkel is próbálkozott, nem vettek róla tudomást, sőt, igyekeztek eltenni őt láb alól. Thaller nem tehetett mást, mint hogy egy újabb varázslórend karjaiba menekült, ahol hajszára ugyanúgy járt. A kulcs titkát tehát jórészt senki nem ismerte meg, csupán Ynev mágiában jártas koponyái. Az ostoba Thaller pedig dicstelen véget ért egy kráni démonlovos házikedvenceinek karjai között.

A kulcs lényege tehát az, hogy az eddigi rúnamágikus szövegekhez csatolva már a rúnák felolvasásának hatására is szabadjára ereszti a rajzolatokba zárt mágikus energiát, nem kell hozzá megtörni a rúnát, vagyis darabokra tépni a rúnákat hordozó tekercset. Ennek egyenes következménye, hogy a varázslatokat immár lehetségessé vált könyvekbe foglalni, így a varázslatokat tartalmazó rúnákat használatuk után esetlegesen ismét fel lehet tölteni, és a rúnák hordozóanyaga végig sértetlen marad!

Természetesen a kulcs sem nyújthat korlátlan hatalmat a mágikus energiák felett. Mint már említettem az imént, a rúnák kimondásakor a beléjük foglalt má-

gikus energia felhasználódik, a rúnák tehát „kiürülnek”. A beléjük foglalt varázslat ismételt létrehozása csak egy újabb „töltés” után lehetséges, melynek során egy varázsló a varázslathoz szükséges energiát pótolja a rajzolatok számára. Ezek nélkül hiába is ismételteti a rúnák ismeretében jártas idegen a varázslatot, semmit nem ér el vele. A töltés minden alkalommal annyi Mp, amennyi a varázslat alap Mp-igénye, a rúnamágikus dolgok létrehozásához szükséges 33 Mp és a kulcs Mp-igénye nélkül.

A másik hátrány, amellyel a kulcs használata jár, a megnövekedett Mp-igény. Nem elég, hogy a varázslónak a plusz 33 Mp-t is fel kell áldoznia, hogy a varázslat megkössön, még a kulcs is jelentős energiát igényel. Ez az energia annál nagyobb, minél hatalmasabb a varázslat, vagyis egyenesen arányosan növekszik a varázslat alap Mp-igényével. Ez pedig 10, plusz a varázslat Mp-igényének a fele. Tehát egy 3E-s tűznyíl varázslat rúnákba kötve és kulccsal összeszöve 12+16+33, vagyis pontosan 61 Mp! Ez bizony nem kevés egy ilyen olcsó bűvésztükréért cserébe. Természetesen a mágiában járatlan illető számára ez vajmi keveset jelent, viszont csak gondoljunk bele, hogy milyen hatalmúnak kell lennie egy varázslónak, ha egy komolyabb varázslatarzenált akar összeállítani és könyvben lefektetni azokat. Arról nem is beszélve, hogy ilyen nagy hatalmú varázslóknak legfeljebb egy százaléka hajlandó ilyen nyilvánvalóan teljesen értelmetlen célra elpazarolni a drága energiát, aminek birtoklásáért ő évtizedeken keresztül küzdött. Ugyan mi jögon kapja meg egy közönséges senkiházi halandó a hatalmat, amellyért ő és sorstársai annyit szenvedtek? Ha hatalmat akar, szenvedjen ő is a varázslóiskolák falai közt évtizedekig!

Érthető hát, hogy ilyen varázskönyvek és tekercsek meglehetősen ritkák Ynev világán. A legtöbb ilyen varázstárgyat a Zászlóháborúkban alkalmazták, és máig is száz és száz ilyen könyv lapul a nagyobb varázslórendek titkos kazamatáiban egy újabb háborúra várva, feltöltetlenül.

Nos, kalandozó, hatalmat akarsz? Tanulj, vállalkozz, próbálkozz és nyerj...

...vagy halj meg.

Általánosságban ennyit lehet elmondani azokról a varázskönyvekről, amelyek mindennapos értékei a varázshasználók legkülönbözőbb fajtáinak és álmai a szegény, ágrólszakadt kalandoroknak. Legendák szólnak ilyen sötét kazamaták és elhagyott, évezredes romvárosok mélyén rejtőző grimóriumokról, amelyek olyan hatalmat adhatnak az őket fellelők kezébe, amelyre még legmerészebb álmaikban sem mernek gondolni. Persze legendák mindig is voltak, vannak és lesznek is, amíg az ember jobbra és szebbre vágyik annál, mint ami az istenek végtelen kegyelméből megadatott neki. Talán némelyik igaz is. Ám nem lehet tudni, hogy ami első pillantásra áldásnak tűnik, nem örök károhozatot hoz-e birtokosa fejére...

Dragon

A TÉVESZTÉS ESÉLYEI

I. rész

K É T É L Ű F E G Y V E R E K

Figyelj rám jól, öcsém! Tudom, hogy már most arra vágysz, hogy minél több gazembert sújts halálra kardoddal, minél több toroni kutyát küldj a másvilágra nyiladdal. Ám gondolkozz higgadtan, érett férfi módjára, ne pedig úgy, mint egy forrófejű taknyos, aki még egy démonnak is nekiugrana, csak mert az fityiszt mutatott neki. A küzdelem nem csak az indulatok és fegyverek párbaja, az éles elme is legalább olyan fontos szerepet játszik benne, mint az éles penge. Figyelj rám, és tanulj! Soha ne hagyd, hogy elragadjon az indulat, hogy túlzásokba ess. Ezért kell gyakorolnod szüntelen, hogy mire a gyakorlatok végére érsz, ösztönösen, minden terhes gondolkodás nélkül meg tudd ítélni, mekkora lendület szükségeltetik a győzelemhez. Mert, fiam, ha túlzásokba esel, kapkodszt vagy éppen ellenkezőleg, késlekedsz, túl sok vagy túl kevés erőt viszel a csapásba, az tragikus következményekkel járhat, nem feltétlenül magad, mint inkább a saját szövetségeseid számára...

Samuro Syennai fegyvermester szavai tanítványához

A harc bizony kétélű fegyver, ahol nemcsak ellenfeled sérülhet meg, de te is igen súlyos sebeket kaphatsz, ha nem vigyázol. Egyesek persze azt mondják: ez engem nem érdekel, a lényeg, hogy az a szemét a sírgödörben heverjen végre! Persze az ilyen emberek gondolkodásmódja is érthető egy bizonyos szempontból, az óvatosság általános szabálya alól azonban ez sem jelent kivételt.

Általános igazság, hogy a küzdelem nem csupán két-, de háromélű fegyver. Gondoljunk csak bele, ki vagy mi más sérül

het meg rajtunk és ellenfelünkön kívül egy-egy félresikerült csapás vagy lövés következtében! Fegyvertársak, féltve őrzött, számkunkra igen fontos tárgyak forognak veszélyben minden egyes támadásnál, és nem biztos, hogy az ellenfél keze által.

Szerény véleményem, hogy a M.A.G.U.S.-beli küzdelmek kimenetelét is nagy mértékben alakíthatja egy-egy ilyen sajnálatos esemény. Miért hagynánk hát figyelmen kívül? Persze most sokan azt gondolhatják magukban: ugyan, ez is csak egy, a játék menetét bonyolító szabály. Az természetes, hogy egy új törvény, a tévesztés törvénye némileg bonyolítja a harc eddigi szabályait, viszont egy újabb lépéssel közelebb juttatja a játékosokat a valósághűség felé, amely számomra legalábbis még annyira fontos, mint a jó és élvezetes szerepjáték. Aki pedig úgy gondolja, hogy eme és más hasonló szabályok beiktatásával a játékosok figyelme elterelődik az igazi szerepjátékról és a számszerű tények felé mozdul, az mindazonáltal, hogy alaposan gondolkodjon el a játékosai szerepjátékos elhivatottságáról, akár úgy is dönthet, hogy nem alkalmazza. Ez a szabály csupán opcionális, nem kötelező érvényű. Akiknek a képzeletét azonban felizgatta egy újabb, érdekesebb szabály alkalmazásának lehetősége és a picinyke lépés a valóságos harc tökéletes szimulációja felé, azok felé intézem további szavaimat.

Minden egyes tévesztett támadásnál megvan az esély arra, hogy a támadás kivitelezője valamely olyan személyt vagy tárgyat talál el, amely a célpont közelében tartózkodik. Lényeges szempont azonban, hogy az illető távolra ható vagy közelharc fegyverrel támad-e. Bontsuk hát két részre e szabályt!

Ha az illető közelharc fegyverrel támad, legyen az szálfegyver vagy egy tör, tévesztésnél a következő szabály lép érvénybe:

Fontos tudni, hogy a támadó csapását fegyverrel védték-e,

vagy csupán kitéréssel, vagyis félrehajlással, elpördüléssel, lehajolással stb. Ezt úgy tudhatjuk meg, hogy a teljes védőértékből kivonjuk a teljes támadási értéket. Ha az eredmény kevesebb vagy egyenlő, mint a védő fegyverének VÉ-je, akkor a támadást fegyverrel sikerült háritani. Ha a végösszeg nagyobb a védő fegyver VÉ-jénél, akkor a védekező fél a támadást a fegyver igénybevétele nélkül tudta háritani.

A tévesztés törvényénél az utóbbi eset számít. Hiszen ha a támadást fegyverrel háritották, akkor a lendület megakadt, a támadás megszakadt. Ha azonban csak elhajoltak előle, a csapás esetleg „továbbcsúszhat”.

A fegyvert a támadó akkor képtelen visszafogni, ha a támadási érték tizede meghaladja az Erő képességének mértékét. Tehát ha a támadó tizenötös erővel rendelkezik, ám a támadási érték 160-as, és a védő elhajol a fegyver elől, ő képtelen visszafogni csapását, és esélyt biztosít arra, hogy valaki mást találjon el. Mindezen kívül szálfegyverek és kétkézes fegyverek esetén a „továbbcsúszás” mindenféleképpen bekövetkezik, akár mekkora erővel bír is forgatója.

A harci helyzet elemzése természetesen a KM dolga; ő határozza meg, hogy a fegyver hatótávolságán belül tartózkodik-e más személy, esetleg van-e ott valami tárgy. Ha személy tartózkodik a közelben, a támadási értéket az ő VÉ-jével kell számolni, rászámolva természetesen a meglepetés számbeli módosítóit is. Tárgy esetén annak méretét figyelembe véve egy százalékos esélyt kell dobni a találatra. A dobásokat a KM végezze, lehetőleg ne a játékosok szeme láttára! Ezzel a küzdelem feszültségét is növelheti.

A sérülések mértékét az általános szabályok szerint kell kiszámolni.

A hajtó- és löfegyverek esetén teljesen más a helyzet. Az ilyen fegyvertípusoknál ugyanis miután a támadó kilőtte vagy elhajította a fegyvert, többé már nem képes korrigálni a pályáját.

A hajtófegyvereknél a szabály igen hasonló a közelharci tévesztés törvényéhez, azzal a különbséggel, hogy fegyverrel való védekezés esetén is megvan rá az esély, hogy a fegyver új irányba folytassa útját. Ez akkor következik be, ha a támadó fegyver és a védekező tárgy is fém, vagy valamilyen más kemény ötvözet. Ilyen esetekben a fegyver gellert kap, és tovacsúszs az csak az istenek tudják, merre. Mindezen túl a célt tévesztett hajtófegyverek elleni védekezést ugyanúgy kell számolni, mint a közelharci fegyverek esetén.

Veszedelemesebb a helyzet a löfegyverekkel, pontosabban az íjakkal és nyílpuskákkal kapcsolatban. Az ilyen típusú fegyvereknél ugyanis támadás esetén – természetesen kissé leegyszerűsítve a dolgot – két lehetőség van: talál, vagy nem talál a lövedék.

Ha talál, az bizony megállapodik a célpont testben, és vége a dálnak. Ha azonban nem talál, akkor... nos, akkor jobb, ha imádkoznak a célpont környezetében tartózkodók!

A nyíl ugyanis annyi arasznyival véti el a célját, amennyivel kevesebb volt a támadási érték a célpont védő értékénél. Ez pedig nagyon sokat változtat a célzófegyverekkel kapcsolatos közfelfogáson. Ha ugyanis külön testrésze célzott mesterlövészünk, akkor bizony még megvan az esélye arra, hogy a testrészt környékén eltalálja az illetőt. Természetesen ebben nagyon sokat jelent a célpont testhelyzete is, ezt a KM dolga pontosan betájolni, ugyanúgy, ahogyan a pontos találatot is. A tévesztés iránya természetesen nem maradhat ki a számításból, hiszen egyáltalán nem mindegy, hogy mesterlövészünk mellkasra irányzott nyila pontosan homlokra, vagy éppen, khmmm... *azon* a kényes helyen találja-e el a célpontot. Az irány azonban nagyban függ a környezeti tényezőktől, mesterlövészünk lelkiállapotától, keze

remegésének mértékétől... egyszerűen nagyon sok mindentől, ezt fölösleges idő- és energiapocsékolás lenne számolgatni. Egyszerűbb megoldás tehát a véletlenre bízni a dolgot: két tízoldalú kocka segítségével ki lehet dobni, hogy a találat a céltől megközelítőleg jobbra, balra, fentebb vagy lentebb esik-e. Természetesen a véletlen nem követi mértani pontossággal az irányokat, ezért kisebb-nagyobb eltérések lehetnek a kockákkal generált irányhoz, ezt a KM hatásköre meghatározni.

A sebést illetően annyit kell megjegyezni, hogy ha a nyíl gellert kapva találta el azt, kit a Sors kijelölt, a sérülés semmiféleképpen nem lehet túlütés. A tévedés veszedelemesebb oldala, ha a lövedék nyílegyest az áldozatba fúródik,

miel ekkor a túlütés veszélye igen közeli. A KM-nek dobni kell k100-on, s ha az eredmény nagyobb, mint a támadási érték kétharmada, akkor túlütés következett be. Az istenek irgalmazanak szerencsétlen áldozatnak... és mesterlövészünknek.

Tudom, hogy e cikket elolvassza sokan úgy vélik, kissé túlbonyolítottam a játérendszer, és rákényszeríttem őket, hogy a küzdelem hevében folyton jegyezzék, ki merre is tartózkodik tulajdonképpen. Akik így gondolkodnak, azok számára megismétlem: ezen szabályok szigorúan opcionálisak, senkire nem vonatkoznak kötelező érvénnyel. Aki azonban úgy véli, hogy eme cikkemmel elősegítettem az élvezetes és mind valóságosabb játékot, annak csak annyit tudok mondani: hajrá, mindent bele!

• Csak vigyázz, és jól célozz!

Szabó „Dragon” Péter

AZ ELF NYELVEKRŐL

Az elfek nyelvi dialektusainak kialakulását az idő és a hely szükség-szerű távolságának függvényében kell keresnünk. Amikor az elfek először léptek Ynev földjére, még mindannyian egységes nyelvet, az úgynevezett **őnyelvi Uscha dialektust** beszélték. Mára ezt a dialektust csak a kalahorák, s talán néhány *rehynn* vagy *luminatar* ismeri. Ez az egy nyelv volt, ami irányadó maradt egészen a Másodikkor végéig, amikor is a felszakadó homogenitású nép két világrészre széttagolódó családjai, a *ginnek* egymástól hosszú időszakokra elnyúlt intervallumokig, akár évszázadokig elszigetelt családjai között elkezdett kialakulni a differenciált, *aquir* és egyéb környező népektől átvett jövevényszavakkal dúított szókincsű nyelvjárások sokasága.

Ezt követően a Sárkányszövetség kialakulása volt az első időszak, ami szükségessé tette az elterjedt, egységes nyelv ismeretét. Ekkorra azonban kialakult az elf fizikumokra jellemző odmegkötő képességű szervezet, s ekkor a feltehetően sárkány grammatikusoktól eltanult, úgynevezett **uralkodói nyelv** – amely mesterséges nyelvújító tevékenység folytán alakult ki az **Uscha dialektus** nyomán – lett az a világnyelv, ami három, különböző magasságú dialektusával az egyesített elf világ kultúrájának hordozó nyelvévé vált. Ez az a nyelvjárás, amit ma **őelfként** ismerünk, s melynek három dialektusa ismert: a **profán**, a **mély**, s a **magas**.

A **profánt** manapság csak a *luminatarok*, az elf mágusok, egyes megtartók és a történelem iránt fogékony bölcsek ismerik és beszélik. Az elf tudományosság nyelve mindmáig ez maradt, terminológiáját széles körben használják mind mágiaelméleti, mind konvencionálisabb elf szaktudományok gyakorlatában. A **mélyet** csak olyanok képesek eltanulni, akiknek a szervezete odmegkötésére és feldolgozására egyaránt képes, s ezek szinte kizárólag a *siocháinok* (őelfek). A **magas** dialektust már a régi időkben is csak a kiváltságosok, egyes mágusrendek beavatottjai és magas rangú katonatisztek ismerték, mára egészen feledésbe merült, így csak a *rehynnek* emlékezhetnek rá.

Az ezt követő, hányatott történelmi korokban alakult ki az a szokás, hogy az elf *ginnek* – részint továbbra is szükségszerűségből, részint paranoiából, konspirációs hajlamból – **önálló, titkos családi nyelveket** kezdtek célirányosan, tudatosan kialakítani, s a világnyelv, az elf közös az **uralkodói nyelv** maradt. Az idegenek már nem tűntek olyan megbízhatónak, hogy beavat-

tassanak ezekbe a féltve őrzött nyelvekbe, s a beházasodott vagy csatlós családtagoknak is nemegyszer csak különféle alsóbb dialektusokat tanítottak meg. Egy ellenséges kém, egy magát távolba szakadó családtagnak kiadó személy leleplezésére kiválóan alkalmas volt a módszer,

hogy eltársalogtak vele a család belső nyelvén, s ha valaki nem tudta kielégítően, választékosan kifejezni magát, bizony kínos kérdéseknek nézhetett elébe. Egyes vidékeken, ahol a könyörtelenebb körülmények között napjainkig csak a megátalkodottabb, csökönyösebb, szigorúbb követelmények szerint élő elf nációk voltak képesek fennmaradni – például: Taba el Ibara, Gorvik, Sheralan, Yian-Yiel –, ez a paranoia, ez a szokás-jog máig él. Más, szorosabb együttélést biztosító helyeken – mint amilyen Sirenar, Elfendel, Yllinor vagy Haonwell – ez a tradíció szinte teljesen feledésbe merült, vagy csak üres, öncélú rituálévá csökevényesedett.

Az elfek körében napjainkban elterjedt három nagy irányadó nyelv – a **ragadashi** (*velariumi, északi*), a **rehiari** (*sirenari, hadi*) és a **tyssoni** (*elfendeli, déli*) – eredetileg a három királyi dinasztia által használt csatlósnyelveknek indultak, amiket bizalmuk jeleként osztottak meg mindazokkal, akik királyságuk területi főségét elismerték. Eredetileg tehát csak egy-egy ország lakosai ismerhették őket, konszenzus alapján. Erre azért volt szükség, mert ahogy az elf területek egyre kisebb vidékeket fedtek le, úgy egyre gyakoribb, szorosabb lett a társadalmi interakció a vidékeken élő családok közt, de a megváltozott, a Másodikkor túlhaladó világ igényeinek már nem mindenben felelt meg a korábbi közös nyelv, az ekkora halott nyelvnek számító **uralkodói**. Később ezek az országos nyelvek is további dialektusokra bomlottak aszerint, hogy az egyes vidékeken élő nagycsaládok sokaságából kialakult közösségek mennyit tettek hozzá a saját nyelvükből. Mégis ezek váltak a jelenkor legerjedtebb, legismertebb nyelvei, hisz a **családi nyelveket** mára már csak az ősi hagyományaikhoz tradicionálisan hű familiák őrizték meg, többnyire üres pózolásból, vagy politikai okokból, ortodox identitástudatuk erősítésére.

A legerjedtebb, mindmáig legtöbbet használt nyelv a **tyssoni**, amit majdnem minden elf megért, hovatartozásától függetlenül. Ez alól csak egyes északi *elveszett, kiszakadt*, illetve újelf diaszpórák jelenthetnek kivételt. Ez számít a külvilág által ismert elf nyelvnek, kultúrhordozónak azonban ma már csak a

délvidéken, elsősorban **Elfendelben** és a négy **Yllinorban** honos **ginnben** számít. Ismertebb dialektusai e kettőn kívül a **homoki** (gyilokpusztai), a **szürke** (Sirenarban, Erionban, s a többi nyugati területen elterjedt dialektus, bár ezt a jelzőt sokan – tévesen – etnikai, és nem lingvisztikai kategóriának tartják) s a **szövet-ségi** (haonwelli), de állítólag mindmáig létezik egy Khorsal dú-sított, hibrid **birodalmi** (kráni elf közös) is.

A **rehiari** nyelv ezzel szemben mára már csak Sirenaron belül és bizonyos északi kiszakadtak körében elterjedt. Használói szerint ez az a nyelv, amely a legközelebb áll az eredeti **uralkodóihoz**, de biztosat erről legfeljebb a **rehynnek** tudhatnak. Mindazonáltal ez a nyelv sem volt képes megőrizni eredeti integritását, s mára számos dialektusra szakadt: a **szent** nyelvjárást Oilanban, a **hatokét** a független városokban Sirenarban (lásd: Dygiant), a **gyepüvidéki** pedig a határokon, illetve a közeli független (riegoyi, újelf) kolóniákon ismerik. Tekintélyes számú képviselője van még a **városi** (erioni) dialektusnak, s az **északinak** a Szövetségben.

A legkisebb táborral manapság a **ragadashi** rendelkezik, mindazonáltal nem elhanyagolható ez sem. Az Északi Szövetség területén kívül megértik még Erionban, a Yian-Yiel vidékén (bár az itteni elfeket külalakjuk miatt sokan rendszertanilag idegen fajként osztályozzák), a Lor völgyétől északra előforduló szörványközösségekben, illetve az állítólagos, Keleti Városállamokban élő diaszpórákban.

Szólnunk kell még továbbá a különféle **mesternyelvekről**. Ezek olyan, többnyire mesterségesen kialakított nyelvek, amiket az elfek egy-egy zárt kasztnak, klánnak számító közösségei használnak szakmai titkaik megőrzésére. Ilyennek számít például a híres **Teg'ezze nyelv** vagy a **sereneya „bosszú-dal”**, de a különféle varázslói művészyelvek vagy a katonai, harci rejtnyelvek is. Ezek közül is kiemelném a **síryaók „halálszó”-ját**, ami a hagyomány szerint eredetileg egy, a Másodkorban kiirtott rejtélyes, szakadár szekta titkos, belső nyelve volt, s melyet a **rehynnek** a saját emlékezetükből alkottak újra és tanították be katonáiknak. Hogy ők maguk hol tanulták meg ezt, arról nem szól a fáma, mindenesetre a tény, hogy ismerik, elgondolkasztó, s érdekes kérdéseket vet föl a **rehynnek** személyére nézve.

Ami az elf nyelvek írott alakjait illeti: a legősibb elf írásos emlékek a huszonnégy darabos rúnasor mágikus többlettöltetet is tartalmazó alfabuláráját használták, mielőtt kialakultak volna a ma is ismert hólyagírás különböző, szerteágazó formanyelvei, köztük az olyan kuriózumok, mint az **Un**. Mindenesetre tény, hogy az elfek körében nem ez az egyetlen elterjedt ábécé, máig élnek olyan szörványközösségek, amelyek nem valamely elterjedtebb írásformát, hanem saját, csak korlátozott körben ismert piktogramjaikat használják gondolataik lejegyzésére. Ezek közül extrém példa az a yian-yieli nyelv, amelynek írásjegyeit egy emberi szemmel láthatatlan, szintelen tintával jegyzik le, s mely-

nek textúráját csak a **hiddon** tartomány hóképeiként lehet leolvasni.

Érdekes adaléka még a nyelvfejlődésnek azoknak az elf nyelveknek a használata, amelyeknek nincsen beszélt hangalakja. Ezeket a nyelveket eredetileg a fejlett elf mentalizmus évezredes hagyományai alakították ki, azon elven, hogy bizonyos szimbólumoknak sokkal nagyobb a többletinformáció tartalma, mint amennyit a beszélt nyelv közvetíteni tud. Ezért használatukat csak magas szintű szellemnyelvhasználók veszik igénybe, akik gondolataikat közvetlenül átsugározzák beszélgetőpartnereikbe. Ennek a nyelvnek azonban soha nincs írott vagy egyéb nemű egzakt szótára, hisz használói nem is annyira szavakkal, vagy objektíven kifejezhető, letisztult gondolatokkal, mint inkább absztrakt ideákkal, érzetekkel, érzésekkel, benyomásokkal, allegorikus képekkel kommunikálnak, s egy-egy ilyen dialógus

kifejezőképessége nagyban függ használója pillanatnyi hangulatától fantáziájától és leleményességétől. Ennek a nyelvzetnek a legnagyobb ismerője és pártolója vitathatatlanul a legvénebb **rehynn**, Rannienn, aki zenumi – egy dél-sirenari város – kristálytemploma mélyén alussza évezredes varázssálmát, s míg teste a delejes sztázis fogja, addig szabadon szárnyaló lelke, egyesült családjá tagjainak szellemével, s minden elf vágyaival, akik egy szebb, boldogabb világról álmodnak. Rannienn a kontinens leg-hatalmasabb és legbonyolultabb Antiss-erődjét építette ki, melynek mesebirodalmában minden bebocsátást nyert álmodó az óidők legendás hőseinek képében járhat-kelhet, epikus hőseinkbe illő kalandok sorát átélve.

Léteznek továbbá a metakommunikációk egyéb, más népeknél is bevett formái, mint az álomtáncosok varázsos testbeszéde, vagy a harci különítmények néma jelbeszédei. Vannak továbbá kifejezetten fütty- és énekhangokra kialakított rejtnyelvek.

A kráni elfek tizenkét háza valószínűleg saját családi nyelveit fejlesztette tovább a Fekete Határ mögött uralkodó viszonyoknak megfelelően többszörösen differenciálva bizonyos, beavatási hierarchiához köthetően eltanulható titkos nyelvekre bontva.

Ami pedig a rettegett obszidián elfeket, a **weicháinokat** illeti, róluk csak maga Urria és Ranagol tudja megmondani, miféle nyelveket ismernek, használnak, bár a szóbeszéd szerint a legtöbben közülük lemondtak a tagolt beszéd, sőt, még a racionális gondolkodás lehetőségéről is, így ezzel nincs gondjuk. Habár meg nem erősített források szerint szolgálkaikkal kimerítő, már-már művészi megfogalmazású bonyolult stílusban képesek beszélgetni az illető saját nyelvén, már ha lealacsonyodnak odáig, de a feljebbvalóikkal, elsősorban Rayvanhúrral és Shackallorral egy ritka, mára feledésbe merült aquír dialektust használnak. Csak találgatni lehet, hogy vajon ezt honnan ismerik, s hogy egymás közt is ezt beszélk-e?

Az elfek által Használt naptárak

Y NEVI K A L E N D Á R I U M O K R Ó L

Az elf időszámítás az emberitől teljesen független, számos szokatlan tétellel kiegészített mértékrendszer, eredete egészen az Elsőkorig nyúlik vissza. Legnagyobb ismerői és szakértői kétségkívül a híres elf kronomanták, illetve a különféle Nagator iskolák.

Először is le kell szögeznünk, hogy az átlagos elf számára semmit sem jelent az idő múlása, az évek egymást követő ciklusai neki mindössze annyi, mint másnak a napok telése, röpké pillanata csak a végtelenség, az évezredekig tartó hosszú élet monotonitásának. Ezért számukra a legtöbb, emberek által is nyilvántartott időciklusnak nincs kiemelt fontossága, s bár képesek számon tartani, kiszámolni – időnként még pontosabban is, mint az utód fajok –, de többnyire nem foglalkoznak velük komolyabban, ahogyan az emberek sem törődnek például a percek, az órák, a hetek külön, nevesített számantartásával. Egyszerűen csak vannak és kész. Ilyen számukra például a hónapok múlása, vagy az esztendők ismétlődése. Ezeket többnyire csak számokkal tartják fejben, s csak korlátozott ideig.

Teljesen más, emberi ész számára érthetetlen mértékegységeket használnak tehát egymás, illetve a világ korának számantartására, ezek megértése egy kicsit bővebb kifejtést igényel.

Az elf időszámítás is ismeri tehát a perc fogalmát (ezalatt csak a kronomanták tartják számon az időt, akik állítólag még magát az időt is képesek megállítani a pillanat törtérsze alatt), s náluk is hatvan perc tesz ki egy órát. Ugyan-csak megegyezik a nap hosszúságának számantartása az emberivel, tehát egy nap náluk is húsz óra, s náluk is Éjközéptől Éjközépig tart a mérése, hisz a holdtalan pillanatok a legkönnyebben kimutatható konstans pillanatai a napnak.

De innentől kezdődik a különbségek hosszú sora. Először is, az elfek nem tartják olyan lényegesnek a napok múlását, hogy közbenső egységeket iktatnának be közéjük, így a hetek fogalma náluk kiesik (kivéve az emberi közösségek mellett élő, azok szokásait átvevő elfeknél). A legkisebb időegység, amit még számon tartanak, a két hold fáziskitelési ciklusát jelző **holdnap**. Ez az emberi hónapnak felel meg, és ugyanúgy húsz nappól áll. Külön névvel nem illetik egyiket sem, bár egyes, percemberek közelében régóta időző közösségek, *ginnek* körében újabban elterjedőben van a holdnapok nevesítése, ilyenkor általában minden időszakot egy rá jellemző állattal vagy növényvel jeleznek.

Ugyanúgy huszonnégy **holdnap** tesz ki egy **évet**, de a legtöbb elf csak merőben statisztikai alapon tartja számon az évek múlását is. Mint köztudott, a hosszúéletűeknél nem ritka, hogy valaki évezredekig éljen, s így – érthetően – értelmetlen lenne minden évet fejben megjegyezniük. Ehelyett viszont ismerik a mana ár-apály ciklusának időtartamát. Ez valójában nem jelent mást, mint azt az időszakot, ami alatt a manahálóban áramló mana teljesen lecserélődik, felfrissül az Égi Csatornákon át folyó, a Dimensiae Sacrára való folyamatos szivattyúzása és a statikus gócpontok, az odmezők révén onnan való visszaszívargásának eredményeként. Ezt rajtuk kívül csak az Adronpapok, a magas mágikus művészetek beavatottjai és a niareiek ismerik (lásd a Sárkány naptárt), s technikailag tizenkét standard esztendőt jelent. Ezt a korszakot a szaknyelv **váltóciklusnak** nevezi.

A **váltóciklusok (VáC)** alkotják tehát az elf naptár legkisebb számantartott ciklusát. Alkalmazása sokféle lehet, pl. egy elf felnőtté avatása az ötödik VáC-on történik. Jelenleg három ismert, és elterjedt elf naptár van, ami számon tartja őket, s ezek a következők: az **Oilani**-, a **Tyssoni**- és az ún. **Bálvány-naptár**.

Ezek a következőképp néznek ki éves bontásban (minden évnek külön szellemi védelmezője van):

TYSSONI-NAPTÁR:

1. Fianna Lies, a Korokon Tanító
2. Veela Luminatar, az Egykor Volt Fényesség
3. Siena Borelise, az Érintéssel Enyhítő
4. Flidais D'amantel, a Lombok Óre
5. Narmiraen, a Ködökön Járó
6. Magon L'levar, a Szavakat Ismerő
7. Eidhil K'Meakhon, a Dalokban Élő
8. Nemathiel Airaven, a Tűzhelyre Vigyázó
9. Tyssa L'imenel, a Vér Nélkül Való
10. Rhienna Malvaureen, a Tűz Csiholója
11. Mallior, az Éjben Kacagó
12. Moranna Naronal, a Homály Lakója

* régi forrásokban Allrin

+ a *rehynn* jelenlegi avatárja egy ikerpár, akiknek közös a lelkük, bár egyikük nő, a másikuk férfi. A férfi, Harinian jelenleg mint Dygiant kikötőváros ura ismert, míg a nő, Horianar a Nyolcadik Vörös Hadúr. Állítólag hermafrodita volt, jelképe mindmáig egy stilizált androgün torzó, feje helyén két arccal.

OILANI-NAPTÁR:

1. Thulúviel
2. Naidden
3. Teliadon
4. Inmattiel
5. Feina
6. az Eltávozott*
7. Harinian/Horianar+
8. Oidile
9. Shim-shioan
10. Tagernie
11. Asshiel
12. Rannien

BÁLVÁNY-NAPTÁR:

1. Sína, a Gyógyító
2. Magon, a Tanító
3. Eidhil, a Táncos
4. Samildánach, az Utak Mestere (1)
5. Nematiahle, a Család Őre
6. Rhienna, a Szerető
7. Fliadais, az Erdők Lakója
8. Shial, a Nap Csillanása (2)
9. Llys, a Holdak Úrnője (3)
10. Wyddan, a Tengerek Ura (4)
11. Moranna, a Halál Csarnokainak Felvigyázója
12. Gria-Duan, a Pusztító (5)

- (1) – Amildánach, a Hazátlan Vándor alakjából
- (2) – Shiole Denetaar, a kanonizálatlan mellék-kalahora alakja nyomán
- (3) – Llys A'Cahisse, a folyóvizek és a kék hold mellék-kalahorája nyomán
- (4) – Wyddan M'aldvin, a Messzenéző alakja nyomán
- (5) – Gria-Duan, a Kárhozott Vadász alakja nyomán

A három közül a Tyssoni az, amely a legelőbb kialakult, még a királyság fénykorában, s a máig elismert kalahorák palettáját tárja elénk, mindegyiket átfedési sorrend szerint. Széles körben elterjedt minden kiszakadt és őshonos elf közösségben, ez alól csak Oilan és a sirenari Hat Város kivétel. Ez utóbbi saját naptárát, a *rehynneket* bemutató Oilani-naptárt favorizálja.

Legkésebb a bálványimádók naptára alakult ki, de érdekes módon egyre nagyobb térhódítást mutat a délvidéken és a kiszakadtak körében. Politikai számbavételén nagyot emelt, hogy az elfendeli koronarégens, Lorien is ezt legalizáltatta saját főségén. Kialakulásának története homályos, de úgy tűnik, hogy az idegen kultúrákban felnövő, kiszakadt és keverékvérű elfek kezdték először kialakítani, miután megpróbálták rekonstruálni a rájuk maradt töredékes liturgikus hagyományok alapján a jóval komplexebb elf hitvilágot. Később, a jóval műveltebb és hiánytalan forrásanyagokban is dúskáló területeken azért tudott híveket szerezni, mert az idősebbek, elsősorban a *siocháinok* (őelfek) önsajnáló, tehetetlen útja, és elnyomó uralma ellen lázadó fiatal, szabados erkölcsű, rebellis elfek – s ez főleg a Délvidéken, Yllinorban és külső Elfendelben jellemző – így próbálták függetlenségüket, kiemelkedésüket bizonyítani. Érdekes tény különben, hogy mindazon elfek, akik meggyőződésesen vallják és hiszik a szobor-istenek hitét, beavatást nyerne az azok legbelsőbb misztériumaiba, s hasonló szakrális hatalmat tudnak felmutatni, mint a pragmatikusabb emberi hitvilágok megszálott zelótái, mindazon elkötelezett, fanatikus hitvallók, akik szent háborút vívó paplovagok módjára harcolnak elveik igazágáért.

Azonban a **váltóciklusok** szerepe az elf időszámításban még mindig nem zárja be az újszerű fogalmak sorozatát, hisz ez a ciklus számukra még mindig csak olyasféle, mint más népeknél a hónapok. A következő nagyobb időegység a Szférikus Szimmetrikus Konstelláció, röviden **revolúció (Rev)**. A revolúció olyan időmérték, amely a planetoidot burkoló kristályszférák rotációs tengely menti elmozdulását méri, pontosabban

azt az időt, ami alatt ezek a szférák rendszeresen ismétlődő fázisokban teljes fedésbe kerülnek. Ez hagyományosan kilenc váltóciklusnak felel meg. (Valójában ennél egy kicsivel több, de a különbség olyan kicsi, hogy csak háromszázharminchárom revolúciónként mutatható ki egy váltóciklusnyi eltérés, s erre az ismert történelem folyamán csak egyszer volt példa: a világon végigsöprő téridő-örvény, a Fergeteg tombolásának idején. Legközelebb a Mindenség Szféráinak Együttállási Ciklusának végén, a Kilencedkor végén várható. Egy ilyen Multiverzális Ciklus egyébként megközelítőleg 35 964 esztendeig tart.)

Tehát: egy elf revolúció = kilenc elf váltóciklus = száznyolc Ynevi év

Maguknak a világkorszakoknak számlálásánál az elfek egy kissé csúsztatásban vannak a Rívai Apokrifhez viszonyítva, hisz historikusaik nem az emberi, hanem az elf sorsfordulókat veszik számításba, s eszerint az időszámítás a következőképp módosul:

I. Sírások Kora: a hagyományos Elsőkor vége, Másodkor eleje (Urria száműzetésétől kezdődően az Uscha első gyermekeinek kirügyezéséig, a kalahorák megjelenéséig)

II. Sárkányszövegség Ideje: Másodkor közepe

III. Aquir Háborúk Kora: Másodkor vége, Harmadkor eleje

IV. Szellők Ideje: Harmadkor közepétől Negyedkor közepéig

V. Amund Háborúk Kora: kb. P. e. 5100-2500, tehát nagyjából Ötödör

VI. Záporok Ideje: Hatodkor (Az ó-tyssoni időszámítás a P. e. 2900-ban, Talleriennek, a Második Szálfatermetű Hadúrnak /Öröklélek?/ uralomra jutásától kezdődött, és a P. sz. 2003-ban, a város bukása után ért véget.)

VII. Várakozások Kora: Hetedkor, P. sz. 1853 (az Első Fa kidöntése Rayvanhur által, az új-tyssoni időszámítás kezdete) – ??? (P. sz. 3850, Fekete Holdkelte, óceáni exodus?)

A fenti adatok alapján kiszámíthatjuk tehát, hogy a pyarroni időszámítás 3672. esztendeje elf időszámítás szerint azonos az új-tyssoni időszámítás 16. revolúciója 7. váltóciklusának 7., Eidhil K'Meakhannak szentelt esztendjével, röviden Tyss.16Rev/7VáC/7-Eid. (Megközelítőleg hasonló eredményt kapnánk a Bálvány-naptár esetében is, ami szintén a fenti jeles eseményt teszi meg kronológiájának alapjául, s nem a város végleges bukását.)

Az Oilani-naptár ellenben P. sz. 1342-t veszi origópontnak (a Sirenari Tizenkettek kivándorlásának éve Rehiarba), s ehhez méri idejét is. Tehát ugyanez náluk az O. sz. 21Rev/5VáC/2-Naid(den) éve lesz.

Láthatjuk tehát, hogy a hosszúéletűek időszámításában eligazodni korántsem olyan egyszerű, mint az más, fiatalabb kalendáriumok esetében várható. Szerencsére az embereknek ritkán van alkalma tüzetesebben szemügyre venni egy ezzel datált dokumentumot, hisz az elfek híresen nagyvonalúan bánnak idejük mérésével, ritkán hivatkoznak véges időtartamokra, s akkor is próbálják megkönnyíteni társalkodófelük dolgát, s udvariasan az ő időszámítását használják egyeztetés végett (persze ezzel a saját dolgukat is jócskán megkönnyítik).

Kovács Kristóf

KORNIA ZSOLT

Szerafizmus

avagy a Rejtőző Hagyomány

I. rész

A szerafizmus a tapasztalati mágia egyik legősbibb formája: nem nélkülözi a vallásos felhangokat, és sok tekintetben rokonságban áll a nomád sámánok sötét tudományával. Művelőivel ritkán találkozók az ynevi utazó, akkor is jobbra az elmaradott, primitív népek körében; a fejlett civilizációkban többnyire felváltották a mágia más, letisztultabb formái. Fennmaradását nagy mértékben akadályozta, hogy a szervezett egyházak szinte mindenütt istenkáromló eretnekségnek kiáltották ki, s tüzzel-vassal üldözték. Elsősorban ez az oka annak, hogy manapság még a mágiaelmélet legtudósabb kutatói is hajlamosak feketemágiának tekinteni, pedig erkölcsi értelemben véve a „szürke zónába” tartozik, önmagában se nem jó, se nem gonosz. Elvégre az egyes mágikus hagyományok csak abban az esetben minősülnek eredendően gonoszoknak, ha elmaradhatatlan feltételül az élő természetből erőszakkal történő energiaelvonás; a szerafista ezt ugyan többnyire megteheti, ha kívánja, arról viszont szó sincs, hogy kötelezve volna rá.

A szerafizmus elnevezés eredetéről sokat vitatkoztak már; a legvalószínűbb, hogy a Délvidékről származik. Úgy tűnik, hogy az ó-shadoni nyelvben, amelyet a későbbi évszázadokban teljesen kiszorított a godoni menekültek dialektusa (a mai pyarroni nyelv őse), létezett egy „siyeraf” vagy „seiraf” szóalak. Ez két archaikus tagelem összetételéből keletkezett, amelyek közül a „s(e)iy-”, „túl-sót”, „kivül esőt”, a „-raf” („-raph”) pedig „gyermeket”, „sarjat” jelentett. (Az ó-shadoni nyelvnek alig maradt írásos emléke; a grammatikusok többnyire Dél-Ynev földrajzi neveiből következtetnek vissza rá.) A szó értelme tehát „külső sarj”, „a túlsó világ gyermeke” lehetett. Ez alatt minden bizonnyal azokat a különféle önálló értelemmel bíró entitásokat értették, amelyeknek otthona kívül esett az anyagi síkokon, s jelentős hatalommal rendelkeztek, ám korántsem akkorával, hogy isteneknek lehetett volna tekinteni őket. Ugyanakkor jellemző volt rájuk, hogy létezésük és gondolkodásuk mélységesen elütött az anyagi síkon megszokott sémáktól, olyannyira, hogy az egyszerű halandó szemében idegennek és felfoghatatlannak tűntek. Ebbe a kategóriába tartoznak például a démonok, az angyalok, a sákurak és az elementálok; a dzsinnek, a máridok, az eltávozott lelkek és különféle állatszellemek viszont nem, mert ők túl szoros szálakkal kötődnek az általunk ismert világhoz.

A szerafisták hatalma ezekből a lényekből táplálkozik. Szó sincs arról, hogy parancsolnának nekik, netán az uralmuk alá hajtánák őket, mint a démonidézők vagy az elementalisták! Sokkal inkább a szolgálatukba szegődnek, valahogy olyasformán, ahogy a hívek tisztelik

választott istenüket. Egyes teoretikusok szerint köztük és a bevett vallások papjai között csupán nagyságrendi különbség van: az ő patrónusaik kevésbé hatalmasok az igazi isteneknél. (E nézetet a hagyományhű egyházatyák természetesen a legsötétebb blaszfémianak tartják.) Tény és való, hogy a szerafisták mindig is hajlamosak voltak kisebb-nagyobb szektákba tömörülni, s prófétaként és igehirdetőként lépni fel a tudatlan tömegek előtt. Hogy e tevékenység túlvilági uraik érdekét vagy saját személyes céljaikat szolgálta-e inkább, annak eldöntése valószínűleg meddő vitákba torkollana.

A szerafista állandó kapcsolatban áll patrónusával vagy patrónusaival. (Gyakori eset, hogy egyszerre több túlvilági lény pártfogását élvezzi – kézenfekvő párhuzamot vonni azokkal a hívőkkel, akik nem egyetlen istenségnek, hanem egy pantheonnak adóznak hódolattal.) Ez a kapcsolat lehetővé teszi számára, hogy bármikor felajánlja saját testét a patrónusának, aki – a megfelelő invokáció hatására – beléje költözik, megszállja és átlényegíti. Ilyenkor tulajdonképpen hatalmának egy töredékét ruházza át halandó szolgájára. Ez az állapot rendkívül ritkán jár szembetűnő fizikai elváltozásokkal, ha azonban mégis, azok maradandóak lesznek, nem múlnak el a megszállottsággal együtt. Többek között ez különbözteti meg a szerafizmust a nomád sámánok alakváltó mágijától – ami persze egyáltalán nem zárja ki, hogy a patrónus, akihez fordulnak, a démoni síkok lakója legyen.

Az átszellemített szerafista inspirált állapotba kerül: megjelenése fenyegetőbbé, méltóságteljesebbé válik, s amíg a mágia hatása tart, természetfölötti képességekkel bír. Ez persze nem azt jelenti, hogy patrónusa minden hatalmát a rendelkezésére bocsátja! A törekény halandó porhüvely képtelen is lenne ilyen energiák befogadására, azonnal elemésztné. Az átvétel mindig csak néhány speciális aspektusra terjed ki; ha például a szerafista a Föld Őselemi Síkjának valamelyik nagyurát szolgálja, akkor mozgíthatatlanná bűvölheti magát, nyomára bukkanhat a földmély rejtett kincseinek, vagy érzéktelenné dermesztheti egy ember szívét. Minden aspektushoz más-más invokáció tartozik; és természetesen minden patrónus más-más képességekkel ruházza fel szolgáit.

Az inspirált állapot nem egyenértékű az önálló személység feladásával; a szerafista nem veszíti el az akaratát, továbbra is önmaga marad, képes saját döntések meghozatalára. Ugyanakkor azonban különös révület szállja meg: a totális hatalom és a legyőzhetetlenség tudata. Számos szerafista fizetett már az életével érte, hogy patrónusa gőgjétől elteltlen túlbecsülte a képességeit.

Előfordul időnként, hogy a legvénebb és legtapasztal-

tabb szerafisták külsőleg is hasonlítani kezdenek patrónusukhoz; amikor valamelyik különösen nagy hatalmú aspektusát öltik magukra, maradandó fizikai elváltozások jelentkeznek rajtuk. Ez aztán egyre gyakrabban fordul elő, úgyhogy bizonyos idő múltán már alig emlékeztetnek emberi lényre. Ugyanakkor az inspirált révület is mind hosszabbra nyúlik, olykor napokig, hetekig tart egyfolytában. Széles körben elfogadott feltevések szerint ennek a lassú metamorfózisnak az utolsó fázisában végképp egybeolvad patrónus és pártfogoltja, s az eredmény egy *avatár* lesz: a túlvilági hatalmasság fizikai manifestációja. Titkos archívumainkban számos hitelt érdemlő beszámolót őrzünk avatár-gyanús lényekkel való találkozásról, s néhány esetben ez a gyanú kétségtelen bizonyossággá érett.

A fentiek alapján a szerafizmust akár a szakrális mágia egy alacsonyabb rendű formájának is vélhetnénk, ha egy-két furcsa körülmény alaposabb megfontolásra nem intene. A szerafisták ugyanis nem hódoló imák révén nyerik a varázshatalmukat, hanem titkos iratokból tanulják, amelyek nemzedékek hosszú során át öröklődnek mesterről tanítványra. Kiváltképpen hírhedt ezek közül a *Doctrina Nigra*, amely a kráni Káosz-angyalokkal kötendő szövetségre nézvést szolgál iránymutatással. Alig valamivel marad el mögötte a *Fulmen Candidum*; ebben bizonyos névtelen entitásokról olvashatunk, akikhez a csend, a sötétség és a hideg fogalma társítható. A legkülönösebb az, hogy amennyiben a szerafista hibátlanul recitálja a könyvekben talált invokációkat, e félelmetes hatalmú lények minden jel szerint *kötelesek* válaszolni neki, és semmilyen körülmények között nem tagadhatják meg tőle az áldásukat. Ez szögesen ellentmond a szakrális mágia legfőbb alapelvének, s azt sugallja, hogy a szerafizmus alapját legalábbis potenciálisan egyenrangú felek szerződése képezi.

Úgy tűnik, ha egy túlvilági lény egyszer szeráfi alkut kötött egy halandóval, többé nincs számára visszaút. Ezek után bárki, aki rendelkezik a szükséges titkos ismeretekkel, hasonló szolgálatokra kényszerítheti őt; a legelső alkalmat követően az illető személy megválasztásába nincs beleszólása. Hajmeresztő kockázat ez, s csak találgathatjuk, hogy időről időre miért vállalják mégis egyes *siyerafok*. A maguk részéről ugyanis meglehetősen keveset nyernek az üzleten; gyakorlatilag semmit sem követelnek a pártfogoltjától, nem várják el tőle, hogy imádkozzon hozzájuk, sőt még azt is eltűrik, hogy visszaéljen a nevükkel, vagy egyenesen nyíltan káromolja őket. Előfordult ugyan néhány olyan eset, amikor a szerafisták istennek kiáltották ki patrónusukat, és híveket toboroztak számára, az eredmény azonban sohasem bizonyult tartósnak, és szinte mindig az illetők személyes ambícióira volt visszavezethető. (Legalábbis a történetileg dokumentálható korokban; egyre több historikus vallja ugyanis azt a nézetet, hogy a titokzatos démonikus óbirodalom valójában szerafista állam volt.) A rejtély nyitjára sokáig nem bukkantak rá, noha született néhány igen elgondolkodtató hipotézis.

Az igazsághoz valószínűleg azok a dorani metafizikusok járnak a legközelebb, akik úgy tartják, hogy a szerafista szövetségek végső célja az anyagi síkon való manifestáció, az avatár létrehozása. Mivel a *siyerafok* nem istenek, esetükben ez nem jelenti a Paktum megszegését; amikor viszont halhatatlan égi lényegük egybeolvad a halandók szent adományával, az elmúlás tudatából fakadó kreativitással, hatalmuk és tekintélyük egy csapásra nagyságrendekkel megnövekszik. Az avatár yenevi tevékenykedése és későbbi sorsa ebből a szempontból közömbös; csak az új

élmények, az új impulzusok számítanak, melyek mintegy frissítő vérátömlesztésként hatnak a *siyerafra*. E felfogás szerint a szeráfi szövetségek voltaképpen állomások lennének a köztes entitások istenné magasztosulásának útján. Igaz ugyan, hogy ezerből legfeljebb egy eredményez avatárt, ám a halhatatlannak van idejük, s a potenciális jutalom megéri a nagy kockázat vállalását.

Amennyiben ez az elmélet helytálló, rendkívül ijesztő következtetéseket lehet levonni belőle. Kézenfekvő ugyanis, hogy az alsóbbrendű lényekből sikeresen istenné avanzsált hatalmasságok némelyike a szeráfi alkuk segítségét is igénybe vette az apoteózis hosszú, küzdelmes útján. Ez pedig nem kevesebbet jelent, mint azt, hogy valahol léteztek – vagy léteznek – olyan titkos invokációk, amelyeknek segítségével a hozzáértő és vakmerő halandók részlegesen kisajátíthatják maguknak ezen istenek hatalmát! A teóriát felállító metafizikusok meg vannak győződve róla, hogy Amhe-Ramun szeráfi mágia segítségével öltött testet Taba el-Ibarában; a katasztrofális események mögött egy hanyatlófélben lévő isten kétségbeesett kísérletét látják hajdanvolt befolyásának megszilárdítására. Elméletükről ki-ki kedve szerint alkothat véleményt, ám az kétségtelen, hogy a sikeres manifestáció rövid idő alatt megsokszorozta a Kék Hold Urának hatalmát.

Ami a szerafisták varázserejének forrását, a titokban hagyományozott iratokat illeti, bizonyosra vehető, hogy eredetileg maguktól a *siyerafok*tól származnak. Hiszen egyedül ők képesek arra, hogy korlátozott formában bár, de kiszolgáltatassák magukat a halandóknak; az invokációk számos megkötő formulán kívül az Igaz Nevüket is tartalmazzák. Úgy látszik azonban, hogy a *siyerafok* közül csak a legbecsvágyóbbak és a legvakmerőbbek folyamodnak az önfejlesztés e kockázatos módszeréhez, meg legfeljebb azok, akiknek nincs már semmi vesztenivalójuk. A különféle köztes lények száma milliárdokra tehető; ehhez képest elenyészően kevés szeráfi szerződésről van tudomásunk. A dorani Belső Archívum mintegy ezerkétszáznak a létezéséről őriz közvetlen vagy közvetett bizonyítékokat; amennyiben feltételezzük, hogy hét-nyolcszázszor ennyi lappang vagy megsemmisült, még mindig elhanyagolhatóan csekély arányértéknél tartunk.

Úgy tűnik, az óidőkben a szerafizmus sokkal szélesebb körökben volt elterjedve, mint manapság. A fajháborúk előtti korokról szinte semmit sem tudunk, viszont okunk van feltételezni, hogy a megistenülésre törekvő ősaquirok körében mindmáig bevett gyakorlat a szeráfi alkuk kötése halandókkal. Az Inkvizíciós Szék *Regestrum Canonicum*a, amelyben az egyházi joghatóság alá tartozó büntetőpererek iratait gyűjtötték össze a nagytiszteletű atyák, kisebb-nagyobb hézagokkal egészen Ó-Pyarron alapításáig nyúlik vissza. Ez a felbecsülhetetlen értékű dokumentumtár a Dúláskor csaknem teljesen megsemmisült, néhány szekcióját azonban sikerült kimenekíteni a városból az ostromzár beállta előtt, s a P. sz. 2350-2500 közé eső évekre vonatkozó anyag dorani érdekltségű területre került. A források tüzetes elemzéséből kiderült, hogy a jeltett időszakban máglyahalálra ítélt boszorkányok és fekete mágusok mintegy tizenöt százaléka szerafista volt, zömükben kráni gyökerekkel. Túlnyomó többségüket – mint az varázshatalmuk tipologizálásából kikövetkeztethető – Ranagol Káosz-angyalai pártfogolták, de patrónusként gyanúba vehető néhány rejtőző ősaquir, sőt Tordraga, a Tizenhármak egyike is.

folytatjuk

SÁRKÁNYSZÍV ROHAM 2000.

ORSZÁGOS FANTASY ÉS SZEREPIJÁTÉKOS FESZTIVÁL

GYŐR 2000. Július 28-30.

Ízelítő a programokból:

- ♥ Szerepjátékversenyek
- ♥ Live Fantasy
- ♥ Beholder Kft., Valhalla Páholy, Codex stáb stb.
- ♥ Kiállítások
- ♥ Vetélkedők
- ♥ M.A.G.U.S. és HKK kártyaversenyek
- ♥ Fegyverbemutató és még sok más érdekesség

*Szállásfoglalás és a részletekkel kapcsolatos információ:
Pegasus Valhalla Könyvesbolt, Győr 06 96 326-438*

FANTASY ÉS SZEREPIJÁTÉK SZAKÜZLET
1991

M.A.G.U.S. rajongók figyelem!

Minden, ami M.A.G.U.S.-hoz megjelenik, az a mi polcainkon megtalálható: kiegészítők, kalandmodulok, a RÚNA magazin régi és új számai.

S ha nem csak játszani, hanem olvasni is szeretitek, a Valhalla Páholy jobbnál jobb regényei közül válogathattok!

Sőt!

A Magyarországon megjelent fantasy könyvek legszélesebb választékát kínáljuk,

- a legrégebbiektől a legújabbakig. Ami megjelenik, az nálunk biztosan kapható!

ÍZELÍTŐÜL KÍNÁLATUNKBÓL:

Több, mint ötvenféle lapozgatós könyv, Éj-, Hajnal-, Káosz-, Conan-könyvek, Fantasy antológiák, Dragonlance, Forgotten Realms, Ravenloft, stb. sorozatok, Tolkien művek magyarul és angolul. Közel 500 féle angol nyelvű regény!

EREDETI ANGOL NYELVŰ SZEREPIJÁTÉKOK

AD&D minden létező kiegészítőjével

Ars Magica, Battletech, Call of Cthulhu, Changeling, Cyberpunk, Earthdawn, Gurps, Mage, Middle-Earth, Rolemaster, Shadowrun, Star Wars, Vampire, Warhammer, Werewolf, Wraith és még sok más

MAGYAR NYELVŰ SZEREPIJÁTÉKOK

M.A.G.U.S., Star Wars, Középfölde, Shadowrun, Armageddon, Auvron, Harc és Varázslat

KÁRTYAJÁTÉKOK MAGYARUL ÉS ANGOLUL

Kiválasztottak, Hatalom Kártyái, Spellfire, Blood Wars, Magic the Gathering, Rage, Vampire, Middle-Earth, Netrunner, Star Wars, Star Trek, stb.

TÁRSASJÁTÉKOK, DOBÓKOCKÁK, POSZTEREK, MATRICÁK, MŰVÉSZETI ALBUMOK ÓRIÁSI VÁLASZTÉKBAN

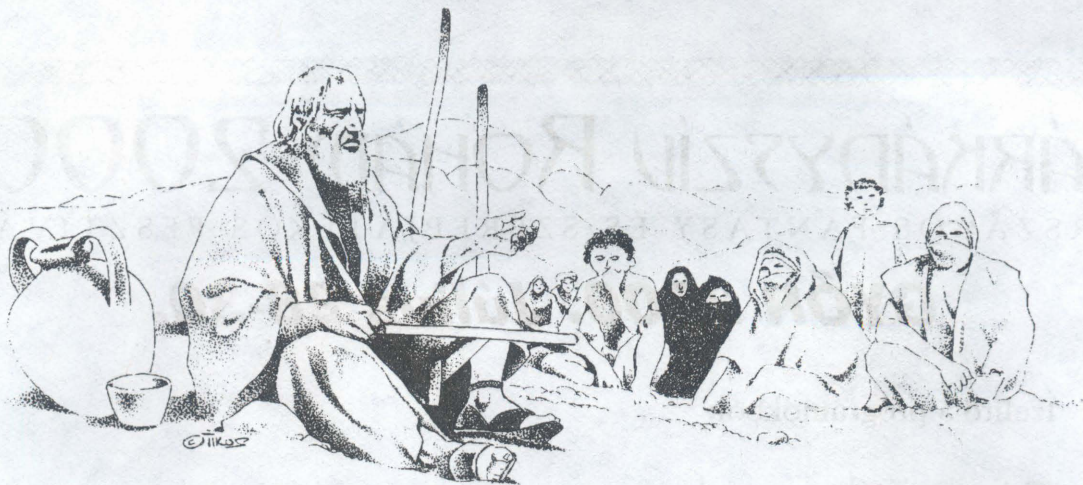
LEGTELJESEBB KÍNÁLAT SZEREPIJÁTÉKOKBÓL ÉS FANTASY KÖNYVEKBŐL!

EZT LÁTNI KELL!

Címünk:

1036. Budapest III. ker. Lajos u. 40 Tel.: 250-41-57

Nyitvatartás: H-P: 10-18 SZ: 10-13

K O R N Y A Z S O L T

Y N E V N Y E L V E I

I I I . r é s z

A Káoszkor folyamán még egy jelentős humán nyelv alakult ki Yneven, amelyről azonban meglehetősen keveset tudunk: ez a *niarei*. Ilyen prózai elnevezéssel csak a külhoni lingvisták illetik, beszélői *shan quing yao-kuey-c'*-nek hívják, ami közelítő fordításban annyit tesz, hogy a *Mennyek Tündökletes Csermelyének Méz-édes Összhangzata*. Jelenlegi ismereteink szerint rokontalanul álló idióma, mai állapotát hosszas, autochton fejlődés után nyerte el. Sajnos, ötödkori forrásaink igen hézagos képet nyújtanak róla, milyen formában terjedt ki a kyr fennhatóság a Yian-Yielen túlra, és miféle őshonos népeket találtak ott a hódítók.

A *shan* nyelv – ahogy a szakmunkákban rövidíteni szokás – befolyási övezete földrajzilag ugyan kisebb a pyarénál, valószínűleg azonban, hogy számra nézve legalább ugyanannyian beszélik. Törzsterülete Niare, a legendák kódéba burkolózó Sárga Császárság. Nyelvjárási megoszlása rendkívül érdekes képet nyújt: nem tájegységek, hanem társadalmi helyzet szerint tagolódik, s némely dialektusait hagyományosan magasabb rendűnek tekintik másoknál. Hasonló jellegű nyelvi szegregációra láthattunk már például Toronban is; ám ott a folyamat még jóval kezdetibb stádiumban jár. A Sárga Császárságban valóságos hivatali rangsor alakult ki az egyes dialektusok között, a választvonalak pedig sokkal merevbbek, szinte átjárhatatlanok. Niarében gyakorlatilag mindenki két-három nyelvjárást ismer; ennek ellenére a különböző társadalmi osztályokba tartozó személyek csak a legnagyobb nehézségek árán tudnak érintkezni, általában a mikádói főiskolán kiképzett szaktolmácsok segítségével. A toroni állapotoktól eltérően e közvetítők nem csupán presztízscélokat szolgálnak: munkájukra valóban szükség van. Itt egy mandarin és egy lazacahalász akkor is alig-alig ért szót egymással, ha mindketten ugyanabban a városban születtek és nevelkedtek.

A *shan* hagyományosan legnemesebbnek tekintett változata a *Sárányttűz* dialektus, a monoteista Kaoraku-kultusz szertartásnyelve, mely – noha még mindig sokan beszélik – a Hetedkor első ezredfordulójára lényegében holt nyelvvé merevedett. Szókin-
cse teljesen korszerűtlen, túltengenek benne a liturgikus és teológiai kifejezések, az újabb keletű fogalmakat viszont csak hosszadalmas körülírással képes visszaadni. Veretes nyelvezte két-

ségkívül tiszteletet parancsoló, grammatikája azonban minden képzeletet fölülmúló mértékben elavult – így például öt olyan archaikus igeidőt használ, amely minden más dialektusból rég kivészett. Nehézkessége, körülményessége a köznapi érintkezésre gyakorlatilag alkalmatlanná teszi.

A rangsor második helyén a *Tájfünmoraj* áll, amely tulajdonképpen a mikádói palota udvari dialektusa. A Sárányttűzzel ellentétben nagyon is élő nyelvjárás, folyton változik és átalakul, a politika és a divat mindenkori szeszélyeihez igazodva. Fennen dicsért kifinomultsága valójában nem egyéb dekadenciánál: belterjes, ömlengős és kényeskedő, a rajta fogalmazott irodalmi művek egyszerűen olvashatatlanok. Kifogástalanul csupán egy igen szűk réteg beszéli, elsősorban a mikádó udvartartása, amely mintegy nyolc-tízezer személyt foglal magába, a főminiszterektől a mosóasszonyokig. A Sárga Császár személye körüli szolgálat – legyen bár mégoly távoli és alantas –, Niarében akkora tekintélyt kölcsönöz, hogy ebből a körből a legutolsó lovászfű is gögös lené-
zéssel tekint akármelyik dúsgazdag tartományi hatalmasságra, saját osztályos társairól nem is beszélve. Fensőbbségének legékebben a Tájfünmoraj használatával adhat kifejezést, s az eredmény ritkán marad el: vitéz határvidéki várkapitányok, egész tartományoknak parancsoló főurak alázkodnak porig előtte, egyetlen szava hallatára.

A Tájfünmorajt beszélők másik, kisebb hányadát – legfeljebb kétezer lelket – azok teszik ki, akik elvben ugyan a mikádó udvartartásához tartoznak, a gyakorlatban viszont a távolból szolgálnak. Ilyenek például az egyes tartományokat kormányzó mandarinok, de a bizalmi hírszerzők, különleges megbízottak, sőt – az egyszerű lovasfutárok is. Kihelyezésüknek éppúgy lehet oka a kegyvesztettség, mint a különleges szakértelem; öntudatukat sem ez, sem amaz nem csorbítja. Fontos megjegyezni, hogy Niarében nem ismerik a hűbériség intézményét, és minden föld a mikádó tulajdona; ezért a tartományokban nincs bázisa annak a fajta erős, őshonos vezetőrétegnek, amely Észak-Ynev más kultúrköréből olyannyira ismerős. A Sárga Császárságban a hatalom egyetlen forrása a mikádó kegye, melynek legbiztosabb tanújele a Tájfünmoraj ismerete.

A harmadik nagy tekintélynek örvendő dialektus a szigorúan központosított hivatalnokréteg által használt *Bambusznád*. Mivel a mikádó aprólékos előírásokkal igyekszik szabályozni alattvalói életmenetét, a legjelentéktelenebb részletekre is kiterjedően, a társadalomnak ez a csoportja Niarében nyomasztóan népesre szaporodott. A Bambusznádat nem csupán az egymás közötti érintkezésben alkalmazzák; a törvények értelmében a hozzájuk benyújtott kérvényeket és folyamodványokat is kizárólag ebben a dialektusban megfogalmazva fogadhatják el. A megszorítás csak a világi ügyvitelre vonatkozik, az egyházat saját, különálló tisztviselőikara igazgatja. A kánoni hivatalok a Sárkánytűz nyelvjárást használják, és úgyszintén erősen túl vannak méretezve. A kettős bürokrácia fojtogató súllyal nehezedik a birodalomra, túlfoglalkoztatja önmagát, és jelentős tömegeket von el a termelőmunkától. Tovább rontja a helyzetet, hogy a Sárkánytűz halott, alkalmazkodóképtelen dialektus, a Bambusznád pedig az évezredek során részint avított sémákba merevült, részint jószírelv érthetlenné tekervényesedett. Semmitmondó, papirosfűz bikkfanyelv lett belőle, mely leszoktatja használóit az önálló gondolkodásról. A niarei közigazgatás precízen működik ugyan, lassúsága és korlátoltsága azonban legendás. Némi könnyebbség csak az „udvarképes” alattvalóknak jut, akik azzal az irigylett előjoggal bírnak, hogy kérvényeiket a Tájfünmoraj dialektusban élősztóban is beterjeszthetik. Mivel ők sincsenek kevesen, és hajlamosak a végeérhetetlen patvarkodásra, ügyük elintézésére gyakran éveket kell várniuk. Ám ez még így is negyede-ötöde csupán annak az időtartamnak, ami alatt egy írásban benyújtott panasz keresztülfurakszik a hivatalokban tornyosuló aktahegyeken.

Az „érdemes” nyelvjárások sorát két olyan dialektus zárja, amely – az összehasonlító lingvisztika tanúsága szerint – valaha rég a Bambusznádból szakadhatott ki. Sok bizonyíték szól amellett, hogy eredetileg mesterséges eredetűek lehettek, s noha évezredek óta a természetes fejlődés útját járják, időnként mélyreható, radikális reformokon esnek át. A kettő közül kétségkívül a hadsereg vezényleti nyelve, a *Fellegmosoly* a régibb, melyet nyilván a százféle dialektusban zaggyváló tömeg egységes irányításának kényszerű szükséglete hívott létre. A legtöbb ynevi államtól eltérően Niare hadszervezete a sorozás intézményén alapszik, hivatásos harcosok kizárólag az elitalakulatokban találhatók. A katonák elsöprő többsége időszakosan – négy-öt évig – szolgál; az újoncokat főként a földműves népességből válogatják, mivel a városlakók állóképessége rosszabb. A tiszteket az őshonos tartományi előkelők adják, akik hatalom és befolyás terén – mint már említettük – messze nem vetekedhetnek a toroni Nemes Házzal vagy a shadoni hűbéres famíliákkal; a vezérkart a mandarinok és az udvari generálisok. Ezért a Sárga Császárságban a legtöbb férfiember, társadalmi helyzetétől függetlenül, beszéli a *Fellegmosolyt*, ami afféle „niarei közönsnek” minősül. Közvetítő nyelvként persze nem teljes értékű, hiszen – hogy könnyen és gyorsan tanulható legyen – szükségképpen rendkívül egyszerű. Szókincse is erősen korlátozott; alaprétegét vezényszavak és katonai szakkifejezések adják, amit a természetes fejlődés utóbb káromkodásokkal és bajtársias argóval gazdagított. Irodalmi tevékenységre természetesen alkalmatlan; de még szellemes társalgást se nagyon lehet folytatni rajta.

A *Fellegmosolynál* sokkalta kevesebben ismerik a *Lótuszkehely* dialektust, amely tulajdonképpen titkos *spionnyelv*: a palota belső hírszerző kamarájának ügynökei beszélik. Kilencszer kilenc titkosírás is tartozik hozzá, egymásra épülő, egyre titkosabb fokozatokban. Az utolsó kilencbe csak a mikádó leghűségesebb, legkipróbáltabb ágensei nyerhetnek beavatást; ezek, mint mondják, még mágiával is megfeythetetlenek, s a legkőrmönfontabb dzsadműnyelvekkel vetekednek, ha ugyan felül nem múlják őket. Magát a nyelvjárást hihetetlenül nehéz megtanulni. Elsődleges cél-

ja, hogy minél több információt lehessen közölni vele, minél pontosabban, minél kevesebb feltűnéssel, minél rövidebb idő alatt. Ennek érdekében nemcsak a bevésésre, tömöritésre és kódolásra használ hihetetlenül komplex élőlészavas technikákat, hanem azt is megköveteli a kémtől, hogy – bizonyos jelek révén – akár megcsonkítva, mozgásképtelenül vagy holtában is továbbítsa az elméjében őrzött adatokat, ugyanakkor viszont semminő kényszer vagy fondorlat hatása alatt ne szolgáltatssa ki őket illetéktelen személynek. Bízvást állíthatjuk tehát a Lótuszkehelyről, hogy az emberi lehetőségek legvégső testi-lelki határáig igénybe veszi alkalmazója önfegyelmét és kommunikációs képességeit.

Az öt fentin kívül Niarében még legalább másfél tucat társadalmilag kötött dialektus használatos, ezek azonban kevésbé tartanak igényt a kalandozók érdeklődésére. Különbféle eskü-, céh- és bandanyelvek ezek, némelyik elterjedtebb, mások kevésbé. Bizonyos körülmények között előfordulhat, hogy kapóra jöhet az ismeretük; az viszont eléggé valószínűtlen, hogy ennek hiánya bárkit bajba keverjen. Az érdekesség kedvéért röviden megemlíthetünk közülük néhányat. A híres *Csalogánydal* például – nevéhez illően – színtiszta füttynyelv, amely amellet, hogy meglepően bonyolult információkat lehet vele gyorsan és pontosan átadni, ráadásul szív-fájdítón gyönyörű. Az észak-ynevi krónikák nem egy elszánt dalnokról emlékeznek meg, aki csupán azért vágott neki a Yian-Yiel varázspecsétekkel övött hágónak, hogy egy igazi mester ajkáról hallhassa a *Csalogánydalt*, még ha nem is ért belőle semmit. Közel áll hozzá a *Síró Szellő* dialektus, amely egyetlen magánhangzó hosszan elnyújtott intonálásába sűríti mondandóját, s a jelentést tartalmat kizárólag a hangszín, a hanglejtés és a hangmagasság finom változtatásaival fejezi ki. A *Selyemfénynek* csak írott változata létezik: művészi gonddal megformált kalligráfiai közvetlenül az emberi tudatalattiból válnak ki megnevezhetetlen érzéseket. Legjelesebb mesterei többnyire születésüktől fogva némák voltak, s tehetségüket gyakran kombinálták a festőecset forgatásával. A nagy Ue Lin egyik legendás vásznáért egy becsületben megöszült admirális fellázadt a mikádója ellen, s mikor belátta, hogy vesznie kell, utolsó cselekedeteket lekaparta róla a szignót, hogy ura-ellenfele se gyönyörködhesen abban, amit ő nem tudott megtartani. (Magát a képet – a kevesebbet érő részt – a mikádó iránti tiszteletből nem rongálta meg; a mai napig így, megcsonkítva őrzik a császári palota műcsarnokában.) A *Porcelánszív* dialektus szavak helyett gazdagon árnyalt színekkel beszél, bármilyen közönséges tárgyon is mutatkozzanak meg; a *Tavaszzilalt* pedig, amelynek titkát az első *daimai*-hölgyek ősei vitték magukkal Enoszukéra, a szerető asszonyi test melegével és mozdulataival.

Persze nem minden státusfüggő nyelvjárás ilyen sejtelmes és egzotikus; akadnak közöttük teljesen prózaiak is. Egyvalami azonban mindegyikben közös: az öt „érdemesen” kívül a tradicionális felfogás szerint valamennyi alacsonyrendűnek minősül. Ez ugyanúgy vonatkozik a gyér számú beavatott által ismert, művészi-poétikus dialektusokra, mint az olyan praktikus és földhözragadt példára, amilyen a birodalmi egység fenntartásához nélkülözhetetlen *Hús Harmat*, melyet a hivatásos kereskedők használnak egymás között. Ők egyébként – legalja képviselőiket, a kóbor őszereket meg a batyus piacozókat kivéve – Niarében sohasem önálló, független magánzók, hanem a császári udvar szerződéses megbízottjai. A legtekintélyesebbek haszonbérletbe veszik az áruállományt, s teljes vagyonukkal állnak jót érte, ha nem sikerülne túladniuk rajta; de ilyen bizalmat nagyon kevesen élveznek. Sokkal gyakoribb eset, hogy a kereskedőnek nemcsak a portékája, hanem a személye is a mikádó tulajdonát képezi.

Ha eltekintünk a belpoklosok állítólagos jelbeszédétől, melynek tényleges létezését a mai napig sem sikerült bizonyítani, a shan nyelvcsalád legalantasabbnak vélt rétegét a hagyományos értelemben vett, tájegységek szerint elkülönülő dialektusok al-

kotják. Mert vannak ilyenek is, méghozzá oly bőségesen, hogy lajstromozásuk meghaladná jelen értekezésünk kereteit: tartományként két-három jelentősebb és temérdek kicsi. Az „udvarképes” kevesek ezektől annyira viszolyognak, hogy nemcsak beszélni nem hajlandók őket, de még hallgatni sem. Ha végképp kénytelenek vele, inkább hallótávolságon kívülre húzódnak, és onnan küldöztetik a partnerhez a tolmácsukat. Ez tulajdonképpen elég igazságtalan eljárás, hiszen e helyi dialektusok pusztán annyiban „bűnösök”, hogy nem csontosodtak bele az évezredek tradícióiba, hanem együtt változtak és fejlődtek a korral, az emberekkel. Miközben a mikádó megközelíthetetlen elefántcsonttoronyba rekeszti el magát egész udvartartásával, a tartományok mindennapos élete a megszokott ritmusban folyik, s ehhez az alapot kinek-kinek a saját tájszólása biztosítja. Szűkebb pátriájában ezt használja úr és szolga egyaránt, az úr legfeljebb némileg választékosabban; és neki persze arra is gondja van, hogy megtanulja az őt „érdemes” valamelyikét, nehogy szegyenbe kerüljön, ha idézést kapna a mandarin udvarába. Az összes társadalmilag kötött nyelvjárást együttvéve nem beszélnek annyian, mint az *Alkonyparázst* vagy a *Hattyúinást* a nagy tartományi dialektusok közül. Ezek maguk is régebbiek a Hetedkornál, s egyúttal a Niarén kívüli Ynev legtöbb tekintélyes, kultúrhordező nyelvénél. Gazdag irodalmi örökségük is van, amit a mikádó és az egyház persze közönséges papírpszokolásnak tekint. Lenézve és megvetetten tölthetik be a birodalmi köznyelv szerepét, amire a náluk csiszoltabbnak minősített dialektusok tökéletesen alkalmatlanok. Ám egy olyan fanatikusan hagyományhű, minden változástól irtózó kultúrában, mint a niarei – amely talán épp e sajátosságának köszönheti korszakos fennmaradását –, ez bizonyára így is van rendjén.

A shan nyelvterület azonban messze túlnyúlik a Sárga Császárság politikai határain, és magába foglalja azt a két szárnybontogató fiókkultúrát is, amiket – terjeszkedés helyett – éppen Niare választott le magáról, s indított el a lassú önállósulás útján. Ezek – kurtábbra szabott múltjuk, korlátozottabb visszatekintésük miatt – nem annyira rabjai a tradícióknak, mint az anyacivilizáció, s fogékonyabbak az újító szellem iránt. A szűkebb őshazájukban uralkodó „alantas” dialektust pedig ők már anyanyelvüként hozzák magukkal, amikor kirajzottak az ismeretlenbe új hont foglalni, s a későbbiekben aztán már így is tekintettek rá, minden előítéletet levetkezve.

Viszonyítás kérdése persze, hogy helyénvaló-e ifjú sarjkultúráknak minősíteni a kivándorlók alapításait. Elvégre az idősebbik még a káoszkor hajnalán jött létre, csaknem hétezer esztendeje. Maga a Sárga Császárság sem sokkal korábban lépett a történelem színpadára; vagyis inkább a mi historikusaink látókörébe. Ez aligha azt jelenti, hogy előzőleg nem létezett, inkább csak forrásaink hallgattak róla; hiszen a Pártűtés Korában már ősi hagyományokat őrző, kiforrott kultúráként jelenik meg előttünk. Civilizációja – néhány jelentéktelen részlet leszámítva – már akkoriban is ugyanolyan volt, mint ma: bölcsessége rideg kegyetlenséggel párosult, szervezettsége merev maradisággal, poétikusan csábító titokzatossága mogorva elzárkózással. Konokul ellene szegült mindenféle változásnak – züllésnek, haladásnak egyaránt –, s ha az elfojtott feszültség robbanásveszélyessé vált, egyszerűen kivetette magából az okozóit.

Az első ilyen történelmi fordulat – legalábbis amiről mi tudomással bírunk – egy szedett-vedett flottához kötődik, mely rútl megtépázva hagyta el T'ou tartomány felségvizeit, fedélzetén haladókklal és sebesültekkel. Rövid bolyongás után horgonyt vetett egy ismeretlen sziget partjainál, melyet megkeseredett szívű kalóz-admirálisa csakhamar *Eiya N'ou Shu-Xeng*nek nevezett el. Vagyis az Utolsó Névadás Zátonyának, a t'oui halászfalvak *Barackvirág* nyelvjárásának. A mélységesen reményvesztett gesztus, mely akár a sors arcul köpésének is felfogható, az adott körülmé-

nyek között teljesen érthető volt. A szigeten túl, a Keleti-óceán végtelenbe vesző víztükrén, valóban nem látszott semmi más, aminek nevet lehetett volna adni; nyugat felé pedig, a lágokban álló T'ouban, ekkorra már senki eleven lélek nem maradt, aki bárminek nevet adhatott volna. A mikádó parancsa elrettentő büntetést szabott ki a gyülevész tengeri rablócsúrhére: egyetlen férfi, nő vagy gyermek sem maradhatott életben a Sárga Császárság határain belül, aki a zendülőket vétkes nyelvével beszélte.

A sors végül rácsófolta az admirális kiábrándultságára, kinek névadása nem az utolsó, hanem az első lett a sok közül a „zátony” eseménydús történelmében, ágyékából pedig az Ég Alatti Tennók második dinasztija sarjadt. (Az első dinasztia egyetlen tennójának azt a magába roskadt öregembert szokás tekinteni, aki kirobbantotta T'ouban a felkelést, s akit a tenger nagy saját kezűleg fojtott meg zászlóshajója fedélzetén, mikor – már felúton az új haza felé – egy elkésett dzsunka meghozta neki a hírt, miféle megtorlást látott jónak elrendelni a Sárga Császárt.) A baljós név *Eiya N'ou Shu-Xeng*ről utóbb *Enoszu*kúra torzult, híven szemléltetve azt az átalakulást, ami a szigeten gyökeret verő Barackvirágban végbement. A nyelv az ezredévek során elvesztette lágy dallamosságát, s helyette sodró lendületet kapott; keményebbé, erőszakosabbá vált, akárcsak az őt hordozó társadalom. A honalapító kalóz-admirális megesküdött, hogy erről a szigetről soha senkit nem fog elűldözni a zsarnoki önkény: itt, ha elég bátor lesz hozzá, minden férfi kiverekedheti magának a jussát. És valóban: nem is olyan kései utódját már a vad hűbéres klánok szövetsége kárhóztatta üres látszaturalomra. Hasonló sorsra jutott a gyűlölt sárkányszörny is, akinek nevében a mikádó parancsba adta T'ou megtisztítását: a menekültek megtagadták tőle a hódoló imákat, s mert más hozzá mérhető istenséget nem találtak, inkább temérdek kisebbnek szenteltek oltárokat.

Az *enoszu*kei nyelv közel hétezer év alatt maga is számos dialektusra esett szét. Területi megoszlásuk a nagy klánok birtokviszonyaihoz igazodik: velük együtt emelkednek föl és hanyatlanak le, s elnevezni is róluk szokás őket. Manapság a *Sikedza*-, a *Hoedote*-, a *Szema*-, a *Kita*-, a *Dzsinde*-, a *Hikkjó*- és a *Moroi*-nyelvjárás számít a jelentősebbek közé, de az egysúlyú rendkívül ingatag, s egy nemrég még félelmetes család hatalma évek alatt semmivé omolhat. A kis isteneket nem tisztelik külön szent nyelveken – a Sárkánytűz perzselte seb még ennyi év után is elevenen sajog. A tennók udvarának van ugyan saját dialektusa, amit a dinasztia sorsa fölött gyámkodó miniszteriális hivatal után *Dandzsódainak* hívnak, ám ezt semmivel sem tartják tisztábbnak vagy romlatlanabbnak a többinél. A hűbéres klánok rangsorát nem annyira a hagyomány szabja meg, inkább a pillanatnyi erőviszonyok.

Az ilyen cseppfolyós nyelvi helyzet persze csak az esetben állandósulhat, ha az egyes dialektusok a szokásosnál kevésbé ütnek el egymástól, s az eltérések részben presztízszokokra vezethetők vissza. Így könnyebb nyélbe ütni a nyelvváltásokat, amelyek elég rugalmasan igazodhatnak a politikai erővonalak átrendeződéséhez. Ez a magyarázata annak, hogy a *Dandzsódai*-dialektus mégis egyfajta „első az egyenlők között” státusra tett szert, főként a stabilitása révén. A tennókat ugyanis hajdan szakrális dicsfény nyel kárpótolták tényleges hatalmuk visszaszorításáért, ezért senki nem kezeli őket közönséges riválisként. A nagy klánok a legkülönbözőbb módokon igyekeznek manipulálni a dinasztiait – ám aki a félreállításával próbálkozna, az egész *Enoszu*ke osztatlan haragját hívná ki maga ellen.

Az *enoszu*kei idiómán helyenként még ma is érezhető az eredete. Beszédes jele ez annak, hogy a szigetlakók társadalma – a csalókan turbulens felszín alatt – a mélyben igencsak szívfósan őrzi ősi hagyományait. Mindazonáltal a két nyelv idestova hétezer éve külön fejlődik; távoli rokonok ugyan, ám az őket egybefűző kötelék a pyar-shadoni kapcsolatnál is gyengébb. Igazság szerint

az a döbbenetes, hogy a laikus fül még ilyen irdatlanul hosszú idő után is fölfigyel olykor közös gyökereikre. Arra számítani, hogy az egyiknek az ismerete segít a másik elsajátításában, nem több na-iv ábrándnál. A többi civilizációs örökség viszont szívósabban tartja magát, s ebből a szempontból némely niarei hagyomány-
elemek sarkos megtagadása éppoly árulkodó lehet, mint mások kitartó ápolása. Bár Enoszuke lingvisztikailag már elszakadt a Sárga Császárságtól, egyéb vonatkozásokban továbbra is erős szálakkal kötődik hozzá; messze jár még tőle, hogy önálló civilizációs központtá fejlődjön, s nyelvét kultúrhordozóvá emelje.

A másik niarei fiókkultúra – *Tiadlan* – létrejöttek krónikája jóval közszerűbb, mert több hiteles forrás számol be róla, jóllehet ez is a messiás régmúltban történt: három évszázaddal előzte meg Pyarron alapítását. A háttérben ezúttal nem háborús konfliktus állt, hanem egy gyökértelen, távoli nép váratlan érkezése a Sárga Császárság délnyugati határára, egy mágikus Kapun keresztül. A váratlan esemény Niarében a nyughatatlan elemek lassú, fokozatos odaszívargását váltotta ki, akik kezdetben még szórványosan, majd egyre nagyobb számban telepedtek meg a jövővenyiek között. Az utánpótlás biztosítva lévén, idővel teljesen asszimilálták őket. Az idegenek kultúrája apránként, nemzedékről nemzedékre feloldódott a kivándorlók apadhatatlan csermelyében. Emléküket ma már csak az ország politikai berendezkedésének sajátosságai őrzik, eredeti nyelvük viszont szinte nyomtalanul elenyészett: kiszorította a szomszédos Ch'an tartomány uralkodó dialektusa, az *Igazgyöngy*. Történelme kezdetén Tiadlan hosszú évszázadokig állandó, közvetlen kapcsolatban állt a Sárga Császársággal, s ez a maga nemében páratlan körülmény megakadályozta leszakadását a központi nyelvterületről. Mikor aztán a Yian-Yiel hágói lezárultak, az „alsóbrendű” niarei dialektus már eléggé mélyen gyökerezett ahhoz, hogy életképesnek bizonyuljon idegen környezetben is.

A hármas királyság lakosságának ma is az Igazgyöngy az anyanyelve. Fejlődése persze nem rekedt meg az átvétel évszázadában, akkori állapotához képest jelentős mértékben átalakult. Ám Tiadlan kapcsolata az anyacivilizációval sohasem szűnt meg igazán; a határon innen és túl mindig éltek olyan személyek, akikből sem a szándék, sem az erő nem hiányzott a varázspecsétek áthágásához. A gyér, de rendszeres érintkezésnek tudható be, hogy az Igazgyöngy nem hasadt kétfelé, s a Yian-Yiel mindkét oldalán többé-kevésbé ugyanabban a formában él. Kalandozók számára ez azért különösen fontos, mert az Igazgyöngy elég jól összeegyeztethető Niare legtöbb tartományi dialektusával, a Távol-Keletet kivéve mindenütt el lehet vele boldogulni. (Az öt „érdemes” shan nyelvhez viszont semmiféle fogódzót nem nyújt, és a különféle státusfüggő dialektusokhoz is alig.) A Sárga Császárságba készül utazónak nem árt tisztában lennie azzal, hogy a mágikus határázaron kívül Tiadlan az egyetlen hely, ahol lehetősége van megtanulni egy olyan nyelvet, amin meg tudja majd értetni magát odaát.

A shan nyelvterület masszív, egységes tömbjét idegen befolyás sohasem bírta megrepedszteni. Ez a különös kultúra oly módon állt ellen a külső hatásoknak, hogy egyszerűen tudomást sem vett róluk. A Közös Nyelvet sem Niarében, sem Enoszukén nem beszélik, nem ismerik, még a létezéséről sem tudnak. A Sárga Császárságban a pyarul megszólaló jövevényt döbbenet és álmélkodást kelt, érteni senki nem fogja. Nyelvét bizonyára durva hegyvidéki tájszólásnak vélik, afféle barbár makogásnak, mely éppoly mélyen áll a tartományi dialektusok alatt, mint azok az öt „érdemeshez” képest. Nagyon valószínű, hogy komoly kétségek fognak fölmerülni: az idegen egyáltalán az emberi fajba tartozik-e?

Tiadlanban természetesen nem kell számolni ennyire sarkított reakciókkal. Kívülrekedt helyzete kénytelenségből fogékonytá tette az országot más kultúrhordozó nyelvek iránt, bár bizonyos

enyhe, elnéző fensőbbrendűség itt is tapasztalható, különösen az előkelő körökben. Azok a tiadlaniak, akiknek rendszeresen kell érintkezniük külhoniakkal, a közönség egy eléggé különös változatát, az ún. *slan nyelvet* használják, melynek sajátos ízt az Igazgyöngy dialektusból átvett, éneklő hanglejtés és a kemény más-salhangzók lágyítása adja. Elnevezése onnan ered, hogy a Tiadlanból elszármazott kalandozók – szinte kivétel nélkül *slan* harcművészek – általában ezen kommunikálnak másokkal. Külföldiek úgyszólván sohasem tanulják meg, de erre nincs is szükség, mivel a *slan* nyelvet beszélő tiadlaniak kiválóan megértik az összes többi pyar dialektust – jóllehet ők maguk meglehetősen szűkszavúak, hisz furcsa kiejtésükkel gyakorta derültséget keltenek.

A nagy nyelvi tömbök közé ékelődve több kisebb-nagyobb zárványközösség él Észak-Yneven, melyek létszámukat tekintve nem túl jelentősek, ősi hagyományaikhoz azonban konokul ragaszkodnak – ha nem is annyira, mint a mikádó birodalma. Ezek a közösségek általában titokzatos, gyökértelen szigetnyelveket beszélnek, s az idők múlásával óhatatlanul kétnyelvűvé válnak, hacsak nem akarnak teljes elzárkózásba burkolózni. Ide sorolhatjuk a *dwoonok*at, akik döbbenetes macacssággal küzdenek a pyarroni kulturális beolvasztás ellen, noha politikai téren ingatag szövetségbe kényszerülnek velük. A külvilágba vetődő *dwoonok* jobbra a Közös Nyelv valamelyik dialektusát használják; saját hazájukban azonban még akkor sem hajlandók megszólalni rajta, ha történetesen ismerik. Minden látogatójuktól elvárják, hogy tisztelje meg őket a nyelvük elsajátításával, máskülönben igen fagyos fogadtatásra számíthat. A szövetségi diplomataknak jó néhány esztendejükbe és több kínos politikai fiasco-ba került, mire megtanulták ezt a leckét.

Hasonló zárványközösséget alkotnak Északon az *ilanoriak*, akiknek az erejéből a Hetedkor végén még egy gyarmatállam – Yllinor – alapítására is futotta, jeles kalandozókirályuk, Mogorva Chei vezetése alatt. Nyelvi kérdésekben szükségképpen rugalmasabbak a *dwoonok*nál, mivel anyanyelvük – az *ilor*, azaz a híres *rejt nyelv* – elsajátítása legendásan nehéz, olykor még a született tehetségeknek is beletörik a bicskájá. Az ilanoriak azonban előnyükre fordították ezt a hátrányt: mindennapjaikban jobbra az erv-közöst beszélik, anyanyelvüket pedig az egymás közötti titkos érintkezésre használják, amikor nem akarják kívülállók orrára kötni a mondandójukat. Igaz, a szponmesterséghez nemigen fűlik a foguk; de nem véletlenül tartják őket Ynev legjobb fűrkéseinek és felderítőinek...

A barbár *korgok*at talán túlzás a zárványnépek közé sorolni, hiszen meglehetősen népes közösségekben élnek, s nyelvük nem egészen társtalan: a tudós elemzők szerint valaha rég közös törzsi fakadhatott az ervvel. A nagy ynevi nyelvek iránt tanúsított mogorva elzárkózásuk azonban mindenképpen az előző két nemzettel rokonítja őket. A *korg* nyelv megszámlálhatatlan kisebb dialektusra oszlik, és a tengeri klánok igen nehézkesen értenek szót a szárazföldiekkel; abban azonban valamennyien megegyeznek, hogy a „civilizált” nyelvekben való elmélyedést merő haszontalanságnak tartják. Ezen az előítéleten csak a soraikból nagy ritkán kikerülő kalandozók teszik túl magukat, ők sem egykönnyen: különösen a betűvetéstől irtóznak, mert sámanjaik szerint a szavakat bilincsbe verni bűn. Másrészt viszont a városépítő nemzetek sem mutatnak sok hajlandóságot a *korg* nyelv iránt: megtanulására csupán néhány hajóskapitány, kalandor és misszionárius veszi olykor a fáradságot. Pedig nem lehetetlen, hogy ezzel komoly hibát követnek el: a *korgok* ugyanis fiatal, agresszív, erőszakos nép, s könnyen elképzelhető, hogy ha egyszer az elaggott kultúrák végleg kivéreztetik egymást öldöklő háborúikban, rablók helyett majdan hódítókként fognak a történelem színpadára lépni...

HERCEGI JÁTÉKOK

4. SZINTŰ KALANDOZÓKNAK
HELYSZÍN: RIEGOYI VÁROSÁLLAMOK

Előttörténet

Jem-irre egyike a Rieگوی államok városfűzérének a hasonló nevű öböl partján. (Bővebben a városállamokról lásd a *Rúna* IV/4. 8-11. oldalát.) Lakói nem jobbak, nem rosszabbak másoknál – üzletelnek, esznek-isznak, szeretnek nagyokat mulatni, fogadásokat kötni, játszani az államok legnagyobb mulatóiban, játékházaiban, egyszerűen: élnek.

Nem úgy, mint azok a sötét dolgok, melyek a város alatt lapulnak...

Jem-irre, hasonlatosan más itteni városokhoz, a crantai időkből megmaradt romokra épült. Valaha jókora település lehetett, építői megbízható, makacs mesteremberek voltak – nem akarták, hogy az idő vagy az istenek kifogjanak alkotásukon. A crantai város mostanra persze az enyészeté lett, ám az alatta húzódó roppant kazamatarendszer valódi labirintus, melyben egyhamar eltéved, aki alászáll. Nem is próbálkozik ezzel manapság senki: ismert lejáratait befalzták, az ismeretleneket elfeledték, tiltást mondtak ki rá, régi átkokkal ijesztgetnek mindenkit, akinek eszébe jutna felkutatni az őslakók emlékeit. Pedig már nem sok minden van odalent. Pontosabban: jó ideig szinte semmi sem volt...

Azután, ahogyan lenni szokott, meglódultak az események.

Egy kíváncsi, már-már vakmerőnek mondható jem-irrei polgár, bizonyos Alkheris, elkezdett foglalkozni azzal, vajon mit rejthetnek az elfeledett járatok.

Az a hír járta róla, afféle varázsló – valójában tudománya nem haladta meg egyetlen magára valamit is adó adeptus ismereteit sem. Úgy-ahogy elboldogult a csillagok között, ismert egy-két főzetet és ráolvasást, de sokra soha sem vitte. Élete akkor változott meg gyökeresen, amikor rábukkant a pincéjében lévő lejáratra, mely a város alatti kazamatarendszerbe vezetett. Óvatosan kezdte el feltérképezni a romos folyosókat, nagy reményeket táplálva, ám kis idő múltán szomorúan kellett megállapítania: semmi sincs odalent. Végül – miután feladta álmait, s egy utolsó útra indult – mégiscsak rábukkant valamire. Az egyik ősi csarnokban jókora kristályt talált.

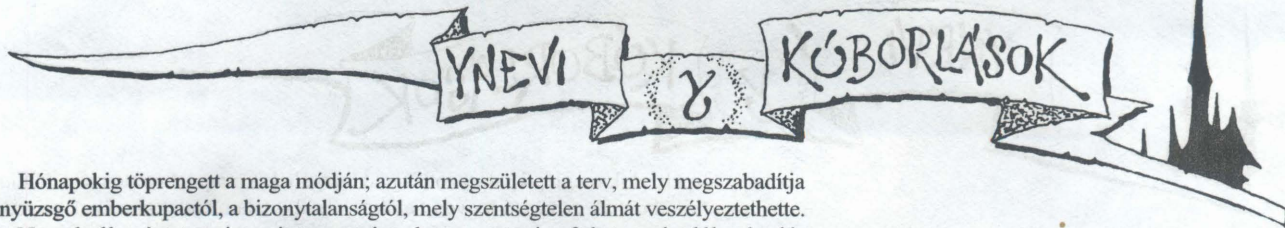
Egy *Álomkristályt*. Egy néhai crantai boszorkányherceg börtönözte belé saját lelkét, amikor úgy gondolta, megszolgált már a pihenést. Nem is akar semmi mást, csak nyugalmat. Csendet. Mindörökké.

Amikor azonban felbukkant Alkheris, mégsem tudta megállni, hogy lelke meg ne szállja a tudósféle testét, s ezt használva kijutott a felszínre. Amit ott látott, az mindennél jobban elborzasztotta: nyüzsgő népek, akadékoskodó emberek. Még az is lehet, hogy előbb-utóbb az ő rejtekhelyére is rábukkannak. Sürgősen tennie kellett valamit.

Most, hogy a tudós személyében már volt teste, először is néhány halálontúli lényt idézett meg: ha Alkherisnek valami baja esnék, mégis tudjon magának új testeket szerezni a segítségükkel. Minden eshetőségre felkészült – szerencséjére...

Egyszer, amikor a tudós testében felderítő körútra indult, megfélemedezett róla, hogy évezredek repültek el felette, hogy megváltozott a világ, s egy hordókat szállító lovaskocsi halálra gázolta – Alkherist. Ő maga kihasználva a kettőjük összekötő mágikus kötést, visszatért a kristályba. S mert voltak már élőholt szolgálai, nem maradt a későbbiekben sem segítség nélkül. Időről-időre újabb embereket ragadott el, megvizsgálta az elméjük, testükben utazva körülmélt a városban, majd mágiája segítségével törölte mindazon dolgokat az emlékezetükből, amelyek felé mutathattak volna.

Tapasztalatai egyre jobban elémíttették, félelemmel töltötték el: az új idők, az új nép egy csöppet sem bizonyult a kedvére valónak. Újabb éonokig tartó magányra, csendre és békére áhitozott, egy újabb – talán jobban tetsző – kor eljöveteleig. Addig azonban nyugalmat és legfőképp biztonságot akart.

Hónapokig töprengett a maga módján; azután megszületett a terv, mely megszabadítja a nyüzsgő emberkupactól, a bizonytalanságtól, mely szentségtelen álmát veszélyeztethette.

Nem kell mást tennie, mint egymásnak ugrasztani a folyton akadékoskodó, gyűlölködő, kicsinyes bosszúikon ármánykodó embernépeket, s azok idővel egymást irtják ki. Ha sikerül kellő mértékű kavargást keltenie, talán még háborúzni is kezdenek, esetleg elhagyják a várost.

Munkához látott hát...

Élőholt szolgálai segítségével befolyásos embereket rángatott alá az egész város alatt húzódó kazamatarendszerbe, beléjük búj, s a testükben viszálykodni kezdett. Egymással eleddig szövetségben, barátságban álló, nagy hatalmú családokat ugrasztott egymásnak, rémhíreket kezdett terjeszteni, pusztított, rombolt.

Munkáját már-már siker koronázta. Még azt is sikerült elérnie, hogy a várost vezető idomárklán fejét, Oden Tyrratot is a lincselés veszélye fenyegetse. Az emberek kísérteteket láttak, furcsán, megmagyarázhatatlanul kezdtek viselkedni, majd nem emlékeztek semmire; barátságok, üzleti kapcsolatok mentek tönkre, tüzek gyulladtak a városban, sorra égtek le a Jem-irrének komoly hasznát hozó játékházak, bordélyok, vendégfogadók. Egy megidézett *hatysa* segítségével még azt is sikerült elérnie, hogy az különböző emberek felvett alakjában pusztítson, garázdálkodjon.

A város gazdagságát megalapozó kutya- és kakasviadok arénáit tönkretették, a viador- és idomárklánok hajbakaptak egymással – egyszóval komoly káoszt sikerült elszabadítania. Tevékenysége oly nagy sikerrel járt, hogy a főtanácsos, Oden Tyrrat is kimenekítette a városból minden értékét egy hajón, hogy bármelyik pillanatban elmenekülhessen, ha kell.

Ekkor azonban felbukkant egy reménysugár. A szomszédos városból, Hatamból kihívást intéztek Jem-irréhez. Egy komoly viadalt helyeztek kilátásba. Mindenki tudta, hogy azért tesznek csak így, mert hírt vették, hogy milyen állapotok uralkodnak a szomszédos városban. Abban bíznak, hogy így talán megszerezhetik, átvehetik az irányító szerepet a térségben, már ami a viadalt és a játékokat illeti.

Oden Tyrrat kapva kapott az alkalmon. Úgy gondolta, ha most kedvenc kutyája, Herceg győzelmet hoz a városnak, talán a nép is visszapártol hozzá, sikerül megőriznie vezető helyét a tanácsban, s talán még a városban is rendeződnek a dolgok.

Hogy miért volt ebben ennyire biztos? Ehhez ismerni kell a jem-irreiek mániákus vonzódását a fogadásokhoz és a versenyekhez. Számukra Herceg, a Kutya, Amely Soha Nem Veszített, maga a város. A becsület. Élet és halál ura. Arról nem is beszélve, mekkora fricska lenne ez Hatam városának, és az ő „nyavalyás, beteg korcsának”. A városba visszatért a remény. Ha Herceg győzne, talán mégis minden a visszájára fordulna.

Természetesen nem mindenki gondolja ezt így. Az Oden Tyrrat posztjára pályázó Khadder idomárklán semmi esetre sem. Nekik sokkal többet jelentene, ha az ő kutyájuk küzdhetne a város becsületéért. Persze Herceget ők sem mernék bántani, csupán nem bánnák, ha valami baja esne. Ezt persze a játékosok nem tudhatják, de a későbbiekben hadd gyanakodjanak a Khadderekre...

A város forrong, még az sem érdekli őket különösebben, hogy a tengeren hosszú idő óta először megjelentek északról a környék csavaros eszű törpe kalózái.

Mindenki vár és reménykedik.

Az Álomkristályba zárt lény pedig azon gondolkodik, miként tudná meghiúsítani a viadalt. Jöjjenek hát a kalandozók!

Tengeren

Tulajdonképpen a játék szempontjából tökéletesen közömbös, hogy a kalandozók ismerik-e egymást vagy sem. Okosabb azonban úgy intézni a dolgokat, hogy már régebről ismerjék a másikat. Nem célszerű ork vagy törpe karakterekkel játszani, bár egy kis igazgatással még ezt is el lehet rendezni.

A most következő, meglehetősen aljas húzást a KM-ek nyugodtan alkalmazzák, hiszen játékosaik nem is sejtetik, hogy minden jóra fordulhat még. Később ráérnek elnézést kérni, amikor már mindenki megnyugodott.

Tenger. Ameddig a szem ellát. Hőseink most ébrednek. Még érzik orrukban a kábító gáz keserű illatát, s lassan az emlékeik is visszatérnek. Felködlenek az alacsony,

mokány törpék, akik meglepő határozottsággal húzgálják a magatehetetlen testeket ide-oda, hogy vitatkoznak azon, mi legyen velük, s végül – talán Kadal szavának engedve – mégsem ölik meg, csupán a Bellendarba igyekvő kereskedőhajó egyik mentőcsónakjába dobálják őket. A legénységet talán a másikba. Nem biztos.

Bármiféle felszerelés nélkül. Csupán egy kulacs víz marad nekik.

Nem érdemes sokáig veszködni e helyütt, voltaképpen nem sok esélyük maradt. Érdemes egy kicsit megpörgetni az eseményeket.

A távolban, a horizonton mintha füstoszlopot látnának az égre kanyarodni, de túl messze van, még ha sikerül is evezőt fabrikálniuk, akkor sem juthatnak el odáig. Lassan esteledik, amikor megpillantanak egy vitorlát a láthatáron. Ha sikerül valami módon felhívni magukra a figyelmet, akkor a leszálló sötétségben nem kerülük el őket, s kiderül, hogy egy Jem-irrébe tartó kereskedőnek köszönhetik az életüket. Ő veszi a fedélzetre az elcsigázott társaságot, s lassan elindulnak abba az irányba, ahol nem is olyan rég még valami füstölt.

Másnap reggel érnek arra a helyre. Az áramlás sodor magával ott egy roncsot, amelyben a kapitány felismeri a jem-irrei Oden Tyrrat, a város első emberének hajóját. Ez az a vitorlás, amelyen kimenekítette vagyonát a városból. Két dolog szembetűnő rajta: nagyon mélyre merül, és rengeteg fegyveres van rajta. Nem bírta a dolgot a véletlenre.

Ezt a hajót is megtámadták azok a törpe kalózok, akik rajtaütöttek a kalandozókon. Ez alkalommal azonban rajtavesztettek. Őket győzték le Oden Tyrrat zsoldosai, két foglyot is ejtettek, áthoztak mindent a saját hajójukra, majd elsüllyesztették a törpék szkúnját, mely addigra már teljesen hasznavehetetlenné vált.

Természetesen a kalandozók holmija is itt van – bár erről nem kell azonnal tudniuk, mint ahogy arról sem, mit tartalmaz Oden Tyrrat vitorlása. Kődöcsitsenek nekik, beszéljenek a városban uralkodó rossz hangulatról, a furcsa eseményekről...

Azonban a mély merülésű hajó az ütközetben olyan súlyos sérüléseket szenvedett, hogy képtelen magától folytatni az utat. Nincs más hátra, a kalandozókat megmentő kapitány vontatóra fogja Oden Tyrrat hajóját, s elindulnak lassan Jem-irrébe.

A tönkrement hajón annyi katona van – 15 (leírásuk a mellékletben) –, hogy meglehetősen nehéz észrevétlenül feljutni, s bármit is visszaszerezni. Nem érdemes próbálkozni, a kapitány minden eszközzel akadályozza meg, ha lehet, s célszerű, ha a KM is megfelelően komor képet fest a lehetőségeikről. Itt utazik még Oden Tyrrat egy pszichológusa, egy fiatal lány, aki folyamatosan tájékoztatja gazdáját az eseményekről. Az árbc maradványához két törpe kalóz van kikötve. Messziről is felismerhetik bennük azok hangadóit, akik arra biztatták kapitányukat, hogy öljenek meg mindenkit. (Ennyit még a gesztusokból is ki lehetett találni.) Ha valaki ért a nyelvükön, annak eszébe juthat, hogy azért akarták vízbe dobni őket, mert szerintük rontást hoznak rájuk, ha bárkit is elengednek.

Ha a játékosok nagyon akadékoskodnának, a kapitány ígérje meg nekik, hogy mindent megtesz a felszerelésük visszaszerzésének érdekében – elegendő, ha egy papírra leírják, mi is volt náluk. Ezen kívül szeretne minél többet megtudni róluk: kik ők? honnan jönnek? stb. Amit megtud, azt – szerény pszi-tudásának megfelelően – továbbítja a roncsra tartózkodó nőnek, abban bízva, hogy valami jutalmat vagy pénzt csak ki tud csikarni érte akár Odentől, akár a kalandozóktól.

Így Oden Tyrrat már tudni fog róluk, mielőtt megérkeznének, s kieszeli egy tervet. Mivel már nem igazán bízik senkiben, az idegeneket akarja rávenni, hogy – semlegesek lévén – vigyázzanak Hercegre, míg el nem jön a viadal ideje. Azzal akarja zsarolni őket, hogy nem adja vissza, csupán a felszerelésüket (amelyről mindent tud, hiszen maguk a kalandozók írták össze neki), ám egy petákkal sem többet. Jem-irre pedig nem olcsó város. Felajánlja a szállását és vendéglátását, cserébe a szolgáltatért – s persze végül egy kiadós summát is beígérhet.

Másnap érkeznek a kikötőbe. A parton már türelmetlenül vár két alak. Az egyik maga Oden (leírása a mellékletben), aki látni akarja, hogy a vész időleges elmúltával miként szállítják vissza vasládáit a kastélyába (sajnos nincs arra mód, hogy ezt megakadályozhassák – a roncsot hamarabb engedik be a kikötőbe, mint őket, s a kirakodással is majdnem végeznek már, mire ők a földre tehetik a lábukat). A másik egy kopasz, idős figura – Gommor –, Oden tanácsadója és gazdasági ügyeinek irányítója (leírása a mellékletben).

Ő beszél a partival, ha kiszállnak, s elmondja, hogy Oden Tyrrat szívesen látja őket vendégül néhány napra. Amennyiben a felszerelésüket firtatják, azt mondja nekik, hogy

a Tyrrat-palotában majd mindent megkapnak a főtanácsostól. Megtiszteltetésnek veszi, hogy fogadhatja őket. Egy ilyen invitálásnak nehéz ellenállni...

Ha a parti nem fogadja el a meghívást, a játék célja lehet a felszerelés megszerzése, ebben az esetben is célszerű azonban belekeverní őket az Álomkristály ügyes-bajos dolgaiba.

Jem-irre

Akikötő mögött jókora város terül el. Igazi gyöngyszem – mindenünnen mérhetetlen gazdagság kápráztatja el az érkezőket. Nem véletlenül. Jem-irre a környék szerencsevadászainak paradicsoma, ahol rengeteg játékház várja őket, mindenféle szórakozási lehetőséggel, amire csak vágyhatnak. Bordélyok, álmotnyák, vendégházak, arénák mindenütt. És semmi sem olcsó. Ahol a gazdagság ilyen szembántó módon van jelen, számíthat rá az ember, hogy alaposan ki kell forgassa a bugyellárisát, ha vásárolni támad kedve.

Mindenütt pompa: gyönyörűen karbantartott utcák, házak, paloták, szobrok, parkok, kertek és szökőkutak. Imitt-amott friss égések csúfítják el az összképet, s a városlakók is izgatottan látszanak. Meglepően sok zsoldos mászkál az utcákon, mind-mind más városi klán címerével. Az arcok feszültek – valami készül.

Célszerű a partit valami módon rádöbenteni, hogy nem akármilyen helyre kerültek – ami az árakat illeti, semmiképpen. Legalább az ET-ben megadott árak háromszorosával célszerű számolni.

A kikötőben egy rácsos kordé áll meg egy pillanatra a parti előtt. A két törpe kalóz ül benne. Másnap nyilvánosan kivégzik őket a főtéren. Amint meglátják a kalandozókat felpattannak, s hangosan átkozódni kezdenek. Saját nyelvükön, s a riegyoiak semmihez nem hasonlítható módon keréketört közös nyelvén ordítanak:

– Halál rátok, átkozottak! Ti hoztátok ránk a bajt, magasok! Pusztulni fogtok, mindahányan!!!

Hogy a játékosok komolyan veszik-e őket, az az ő dolguk, mindenesetre a törpékre vigyázó zsoldosok nem fogják a kordé közelébe engedni. Ha egyikőjük sem értené meg, mivel is fenyegetőznek, akkor akad valaki, aki lefordítja nekik.

Oden Tyrrat egy dombon épült, jókora fallal körülkerített kastélyban lakik. Kézzelfogható a gazdagság, ami körülveszi. Szobrokkal, festményekkel telezsúfolt, szellős, világos kastély, temérdek szobával és szolgálóval, minden, ami a kényelemhez szükséges. Oden Tyrrat nem sajnál semmit a kalandozóktól. Szívélyesen fogadja a társulatot, szobát ad nekik, és vacsorára is meghívja őket. Rendkívül kedves, szellemes társalgó, aki igyekszik finom mederben tartani a beszélgetést. Megtiszteltetésnek veszi, hogy jelen vannak, s megpróbál minden olyan információt felhasználni, amit a kapitányon és a psi-használó hölgyön keresztül megszerzett róluk.

Előbb-utóbb előjön a farbával, miszerint munkát szeretne ajánlani nekik.

Ha a parti bamba és nem küzdenek a felszerelésükért, akkor csupán a „munka végeztével” ajánlja fel, hogy mindenüket visszakapják. Ha látnivaló, hogy nem lehet ilyen módon zsarolni őket, természetesen azonnal visszaszolgáltat mindent „A pénzt leszámítva, mert azt sajnos a törpék egy helyre öntötték, s így a lista alapján nem tudja eldönteni, hogy valóban annyi jár-e nekik, ám ne aggódjanak, bőséggel megfizeti őket, ha hajlandóak két napig őt szolgálni.”

Ha nem állnak kötélnak, elengedi őket, örvendett a szerencsének. Rajtuk múlik ki tudnak-e harcolni maguknak valamelyes megbecsülést. A jutalmuk is ennek arányában várható.

Ha tudni akarnak bármit is a munkáról, lassan elősorolja mindazt, ami a városban az utóbbi időben történt: a köztisztelőben álló varázsló, aki megbolondult és halálra gázolták, a kísértetek, az egymás ellen forduló barátok, szövetségeselek, a rejtélyes eltűnések és előbukkanások, a tűzesetek, a pánikhangulat, az elköltözések, a város alatt húzódo ősi labirintus, ami átkot hoz mindarra, aki odamerészkedik stb.

Elmondja, hogy a szomszéd város, Hatam milyen terveket dédelget, miként akarja gyengíteni Jem-irré – talán ők állnak a dolgok mögött. Beszélhet a tanácsbéli ellentétéről a Khadder klánnal – meglehet, ők fondorkodnak, bár káruk már nekik is származott a szerencsétlen eseményekből. S végül elmondja, hogy viadalra készül az egész város, amely talán mindent helyrehozhat. Herceg ismét porondra lép, s ha győz a felfuvalkodott Hatam bajnokával, talán az istenek is megkönyörülnek a városon.

Figyelem! A Riegoy Városállamokban a pyarroni pantheon kissé megváltozott isteneit imádják! Rúna IV/4! Különleges hangulatot adhat a játéknak!

Gommor végig jelen van a beszélgetésnél, de meglehetősen furán viselkedik. Nézelődik, határozatlannak, tanácstalannak tűnik. Nem szól egy szót sem, csak időről időre belekóstol a tényérokba. Ruhája meglehetősen piszkosnak tűnik. Nem is csoda, a crantai herceg élőholtjai segítségével elrabolta és beléköltözött. Ha úgy gondolja, eleget hallott, egyszerűen magára hagyja Gommort, aki elájul és semmire nem emlékszik az egészből.

Ha a KM vicces kedvében van, akkor Gommoron keresztül megrézfálhatja, kínos helyzetbe hozhatja a játékosokat. A Beszéltetés segítségével mindenféle dolgokat mondathat velük, amivel kellemetlen szituációt idézhet elő, s mindenkinek magyarázkodnia kell...

Oden Tyrrat csupán két estét és egy nappalt kér, akkor kezdődik majd ugyanis a viadal. Mindenben szabad kezet kapnának. Arra a kérdésre, hogy miért bízik bennük, annyi a válasza, hogy azért, mert semlegesek, véletlenül kerültek a városba, s még senki nem találkozott velük őelőtte. Azonkívül sok pénzt hajlandó érte fizetni (100 arany). Arról nem is beszélve, hogy ha megismerkednek Herceggel, valószínűleg azonnal megkedvelik. Senki nem kerülhet a közelébe ártalmas szándékkal, s a felkészülését sem szabad megzavarni.

Ha úgy gondolják, akár azonnal megmutathatja őket neki.

Hercegi éjszaka

Rendkívül fontos, hogy a karakterek ne sejtsek, hogy Herceg egy kutya! Éppen ezért az ezt megelőzőekben a KM-nek nagyon oda kell figyelnie, hogy meg is tartsa őket ebben a hitben, különben a játék egy remek és megdöbbentő fordulata elveszik. Kétértelműen beszéljen róla: a bajnok, a viador stb. Ha rákérdnének, hogy pontosan miben is áll az a verseny, írjon le egy véres összecsapást, de nyugodtan mismásoljon, terelje el a szót, ha komolyan veszélybe kerülne a kutya inkognitója. Ugyanakkor tehet néhány megjegyzést (pl. megmutathatom önöket a Hercegnek – bemutatatom helyett, stb.), hogy valami kis feszültséget érezzenek a játékosok ezzel a herceggel kapcsolatban. Ha csak lehet, a KM-nek el kell érnie, hogy a játékosok komoly megtiszteltetésnek vegyék, hogy találkoznak vele.

Herceg egy kisebb, kerítéssel elválasztott parkban lakik, közvetlenül a Tyrrat-palota mellett. A parkban van egy kisebb tó, fák és egy pavilon, ahol Herceg mostanában a napjait tölti.

Gazdája és idomárja, Oden Tyrrat rendkívül büszke rá. Van is mire. Herceg egy rendkívül jól képzett, nagyon erős, hihetetlenül intelligens hastin. Meglepően nagy, még fajtársai között is (leírása a mellékletben).

Mindenkivel szemben bizalmatlan, ám gazdájának mindenben engedelmeskedik, nagyon fegyelmezett harcikutya.

Oden Tyrrat elmondja, hogy itt kell megoldani a védelmét, mert minden összecsapására itt készült, itt gyakorol vele, ha máshova kerülne, az bizonyára kizökkentené a felkészülésből, s annak beláthatatlan következményei lennének. Ő maga is itt alszik vele, de már nem bízik senkiben – tanácsadóját, Gommort leszámítva.

Hogy a parti mit talál ki a kutya védelmének biztosítására, az az ő dolguk, oldják meg, ahogy tudják. Herceget nem szabad elvinni innen, s a gazdája sem hagyja magára, csak arra a néhány órára, míg a városi tanács ügyes-bajos dolgait rendezi. Ha a csapat megtiltja neki, hogy elmenjen, mert mindig a kutya mellett kell lennie, akkor Gommort bizza meg a város ügyeinek intézésével, ami – mint nemsokára látni fogjuk –, legalábbis kockázatos dolog. A KM-nek jól kell tudnia érzékelteni azt a kifordított rendszert, ami ebben a városban uralkodik. Itt a legnagyobb hatalma azoknak van, akik arénák, játékházak tulajdonosai. Nemesek szinte nincsenek is, legnagyobb szava a nagyhirű idomárklánok képviselőinek van.

A kis pavilonban három helyiség van. Az elsőben lakik Herceg. Pompás ágyon alszik, drága szőnyeget terítettek a márványpadlóra, aranyozott tálból kapja az étét. Ebből nyílik Oden Tyrrat „idomári szobája”. Egy ablak, kis ágy, ládika a lomoknak.

Ebből nyílik az ablaktalan mindenés kamra. Itt mindenféle segédeszközök, bábuk, akadályok, lécek, pallók, rongyok, szerszámok találhatók.

Ha a játékosok körülnéznek a kisebb pagonyban, ami Herceg pavilonját körülveszi, megfigyelhetik, hogy ugyan a tóba ömlik egy kis forrás, ám onnan víz nem távozik sehova. (A mindent behálózó kazamatarendszerbe szívárog el, amely természetesen ott van a Tyrrat-palota alatt is.)

Éjközép táján kezdődnek a dolgok.

Egy dhiir (leírása a mellékletben) emelkedik ki a tavacsából. Légies lévén és nem kerül különösebb nehézségbe. A régi kazamatarendszeren keresztül érkezett. Érintésével próbálja meg elsorvasztani a kutyát és mindenkit, aki a védelmére kel.

Hogy feladata sikerrel járjon, a crantai herceg semmit nem bíz a véletlenre: néhány zaurakkal a palota pincéjéből nyíló járaton át felmegy a házba, és elkapja Gommort, akit elhurcol magához, ismét megszállja a testét és a négy zaurak élén visszatér. Mágijával segíti teremtményeit, kisajtol, pszit használ, ám ha megszorongatják, akkor odahagyja Gommor testét és a kettejüket összekötő mentál-fonál mentén visszatér a kristályba. Előtte törli Gommor minden emlékét, így tőle meglehetősen keveset lehet megtudni.

Vigyázat! Ezek az élőholtak idézett teremtmények, éppen ezért kizárólag mágikus vagy mágikusnak minősülő – papi Áldás, Uwel paplovagok fegyvere stb. – eszközök segítségével lehet megsebezni őket. Ezért a KM figyeljen oda, hogy amennyiben a játékosainak nincs ilyen fegyvere, akkor se kerülhessenek lehetetlen szituációba! (Oden Tyrratnak van egy mágikus töre stb. – ezzel a dhiirt el lehet intézni –, a zaurakat pedig, lassúak lévén, más módon is hatástalanítani lehet.)

Ha átkutatják a kopasz tanácsost, Gommort, a zsebében, cipőjében száraz port, vakolatdarabokat találnak. Ha utánanéznek, a pincéből származik. Odalent, a pince egy távoli, alig használt sarkában meglelhetik azt a titkosajtót, amely az egyik hatalmas, korhadtt hordóból nyílik. Mögötte sötét torok: a crantai labirintus bejárata. A falon crantai rúnák – aligha akad élő ember, aki megfejthetné. Ha mégis lenne ilyen, a felirat nem más, mint egy, a herceg álmát vigyázó írás, mely halálbüntetés terhe mellett megtiltja a belépést mindenkinek.

A labirintusba nem érdemes bemenni. Oden Tyrrat már mondta, de másoktól is megtudhatják, hogy a városlakók babonás rettegéssel viselkednek a labirintus irányában. Átkokról beszélnek, rettegnék még a közelébe is menni.

Ha csak lehet, a KM tántorítsa el a játékosokat attól, hogy leereszkedjenek. Valóban hatalmas és átláthatatlan járatrendszer, ahol ugyan egy darabig lehet követni a nyomokat a porban, ám később már mindent összejárákaltak az élőholt szolgák. Elég sokan vannak lent, és soha nem ér véget a játék, ha a karakterek nekilátnak bolyongani és egyesével elpusztítani mindenkit odalent. Térkép éppen ezért nincs is a járatokról. Ha még léteznek olyan játékosok, akik komoly örömet éreznek egy ilyen jellegű játék hallatán, s kedvük is van hozzá, a KM dolgozza ki nekik a labirintust. Eltart egy darabig.

Az este a továbbiakban eseménytelen marad. Gommortól nem tudnak meg semmi használhatót, a cselédek csak a kísértetekről beszélnek és igencsak félnek. Ha a játékosok nem jönnek rá maguktól az összefüggésre Gommor állapota és a kocsibalesetben elhunyt „varázsló” korábban hallott viselkedése között, akkor Tyrrat erre felhívhatja a figyelmüket.

Ha a „varázsló” lakását át kívánják kutatni, szólhat nekik, hogy fölösleges, a tanács emberei már megtették, és bármit elő tud keríteni, amire szükségük lehet.

Ezeket a feljegyzéseket leghamarabb másnap szerezhetik meg, addig várniuk kell. Sokkal közelebb azonban ez sem viszi őket a megoldáshoz.

Fontos! A feljegyzések nem hullhatnak csak úgy az ölükbe. Még Tyrrat sem ajánlja fel azokat, a karaktereknek kell okoskodniuk addig, amíg ez előtérbe kerül.

Az átok megfogán

Amásnap is lényegében eseménytelenül telik. Több hír érkezik azonban a városból, ami legalábbis nyugtalanító. Újabb tüzesetekről hallani, rendbontásokról, újabb menekülőkről, itt-ott felbukkanó, zavartan viselkedő emberekről. Ismét előkerülnek az átkokról szóló rémtörténetek, bármerre is járjanak a karakterek, mindenkit ez foglalkoztat, no és persze Herceg viadala másnap délben.

Talán az a hír is nyugtalaníthatja őket, hogy a két törpe kalóz megszökött a börtönből, így a kivégzésük is elmarad.

Ha megszerzik a „varázsló” feljegyzéseit, azzal sem kerülnek igazán közelebb a megoldáshoz. Néhány térképféle van közöttük, amely az Alkheris lakóházának pincéjétől induló járatokat tartalmazza, néhány jegyzet, mely a falakon található crantai feliratokat magyarázza (*Erre aluszik Ő, Szelleme Ura, Emberek Ura, Állatok Ura, Férgek Ura, a Herceg. Ne merészkedj tovább, mert megöl, ha zavarod, s porszem leszel te akkor az Ő szemében!*), s homályos fejtegetéseket, merre is lehet az egésznek a központja, s a herceg nyughelye.

Alkheris szerint három különböző helyen nyugodhat a crantai. Ezek mindegyike az ősrégi várossal hozható összefüggésbe. Első helyen említi a Tanácsház alatti helyeket, mivel régen ott egy hatalmas torony állt, s a feljegyzések szerint ott lakott a régi város mindenkori ura. Második lehetséges helyszíneként a régi városfal romjai közül egyedül épségben megmaradt sarokbástyát említi, mert úgy tudja, hogy ott volt a régi városkapu, s a crantaiak hite szerint az ilyen fontos kapuk közelében kell keresni azokat az átjárókat is, melyek a túlvilágra vezetnek. Harmadszorra említi a régi arénát, a város második legnagyobb ilyen jellegű épületét, mely szintén crantai alapokra épült, s már akkor is hasonló funkciója volt. Manapság is Crantai Arénának hívják.

Ha átkutatják a nevezett helyszíneket, semmi különösre nem fognak bukkanni. Minden helyen igen megbízhatóan befalazták a régi járatokat már századokkal ezelőtt és semmi nyoma nincs annak, hogy azt bárki is megbolygatta volna.

Jól teszik, ha a főtanácsos pénzén mágikus fegyvereket szereznek. Ő maga ezt nem fogja felajánlani, a játékosoknak kell ebbe az irányba elmozdulniuk, miután tapasztalták, hogy a fegyverek – esetleg – semmit nem érnek a titokzatos támadó teremtményeivel szemben. Ha elég rámenősek, Tyrrat szerez nekik két fegyvert (63 Mp-s *Rúnafegyvereket*, egy egykezes buzogányt és egy lándzsát). A családi fegyvertárban csak ezek a régről megmaradt, rendkívül nagy becsben tartott fegyverek bírnak varázserővel. Persze a törét is felajánlhatja. Ha a játékosok tudják forgatni ezeket a fegyvereket, akkor jó, ha nem, akkor a *Képzetlen fegyverforgatás* szabályai szerint kell használniuk őket. Ha inkább venni szeretnének valamit, akkor Tyrrat esetleg beleegyezik, hogy előre megkapják a fizetségüket, s ebben az esetben vásárolhatnak maguknak mágikus eszközöket is. Mindösszesen azonban 100 aranyat kapnak, ebből kell gazdálkodniuk. Jem-irre pedig nagyon drága hely. (A fegyverek árát a háromszorosával érdemes számolni, ehhez jön még a felhasznált Mp-k másfélszerese aranyban.) Jóval egyszerűbb megoldás a város valamely papjának *Áldását* kérni a fegyverekre. A városban Anninak (Antoh) és Dreunak (Dreina) található temploma.

Amennyiben megvizsgálják a viadal kijelölt helyszínét, elég reménytelen feladatra vállalkoznak. A Tengeri Arénának nevezett épület meglehetősen nagy. Legalább tizenötezer néző befogadására képes. A kikötőben található, ugyanis van egy olyan különlegessége, hogy vízzel lehet elárasztani a porondot és így akár hajócsaták lebonyolítására is alkalmas. Akárhogy is kutakodnak, nem találnak olyan helyet, ahol kapcsolódna a katakombarendszerhez (nem is kapcsolódik, annál sokkal újabb.), viszont tökéletesen el lehet bújni benne. Akármilyen veszedelem könnyen fenyegetheti falai között Herceget, de lévén, hogy a parti felelős a kutya épségéért, még akár őket is.

A következő epizód akár ki is maradhat, attól függően, hogy kinek mennyi ideje van a játék lebonyolítására.

Este egy kisfiú üzenetet hoz a kalandozóknak egy papírdarabon: *Ha többet akartok tudni a kísértetekről, gyertek Éjközépkor az Elf-mólóhoz...*

Aláírás nincs. Éjközépig még négy óra.

Ha nem figyelnek oda, a kisfiú elszel. Tőle megtudhatnák, hogy az üzenetet egy félszemű férfi adta neki oda, aki mindig az Elf-móló környékén koldul. Ha a srác elmegy, csak k6 óra alatt találhatják meg.

Természetesen csapda a dolog. A börtönből kiszabadult törpék – tudván tudva, hogy társaik a környéken portyáznak és számíthatnak rájuk, törbe akarják csalni a partit, mivel úgy gondolják, hogy minden balsorsuknak ők az okozói. Segítőikkel – hiszen nélkülük megszökni sem tudtak volna – kapcsolatba kerültek egy másik törpe kalózhajóval, s az egy csónakot küld majd az éj leple alatt a kikötőbe. Ott akarják megvágni a kalandozókat, mivel kiderítették, hogy komolyan foglalkoztatják őket a kísértetekkel kapcsolatos események.

Ha a parti megkeresi a félszemű férfit még éjközép előtt, akkor tőle megtudhatják, hogy egy törpe vendégfogadás vette rá, hogy így intézze el az üzenetváltást. Ő maga nem tud semmiről, a fogadás csak a papirost adta oda és a fél garast, amit a törpe a gyerek „felbérlésére” adott.

A törpe vendéglős, ha megszorongtják, elmondja, hogy a két szökött kalóz vette rá erre. Sajnos régi lekötöztettjük, s ezért titokban kénytelen ezt-azt megtenni nekik, noha egyáltalán nem fűlik a foga a dolgokhoz.

Ha ezek után is elmennek a mólóra, akkor ott a törpék (a parti létszámától függően 4-6, leírásuk a mellékletben) megpróbálják elkapni őket. Ha nem mindannyian mennek el a találkára, akkor a jelenlevőket foglyul ejtik, s velük kényszerítik a csapat többi tagját, hogy ők is megjelenjenek. Az ilyesmi a viadal előtti este meglehetősen kellemetlen.

A törpék mindőjüket el akarják fogni, hogy azután a tengeren ítélkezhesenek felettük. (Valószínűleg halál várna rájuk.)

A játék itt is elkanyarodhat, s lehet, hogy fő célja az válik, miként szabadíthatnák ki társaikat a kalózok fogságából, illetőleg miként lehet onnan nekik megszökni.

A crantai aréna

Természetesen a viadal reggele is tartogat még meglepetéseket. A legfontosabb, ami a leginkább érinti a játékosokat, hogy valaki az éj leple alatt (az Álomkristály irányította teremtmények) elárasztotta a Tengeri Aréna porondját, és nem lehet onnan délig a vizet eltávolítani.

Az összecsapást a második legnagyobb helyszínen, a Crantai Arénában kell megrendezni. Ide ugyan csak tízezeren férnek be, és sokan ezért az arénatulajdonost (Fremer Khadder) vádolják a szabotázzsal. Ez ugyan nem igaz, de lehet ebben az irányban is érdeklődni.

A Crantai Aréna zsúfolásig megtelik. Érdemes játszani az idegekkel, a KM próbálja meg minél inkább érzékelteni azt a feszültséget, és várakozást, ami megelőzi az eseményt. Hangsúlyozza ki, mennyire komor, méltóságteljes régi épületről van szó. Ősrégi kövekből áll, itt-ott újították csak fel. Mindenütt baljós árnyak, fenyegető sötétség odabent, míg kint napfény, zászlók, örömujjongás, élet...

Néhány kevésbé fontos viadal zajlik éppen, Oden Tyrrat az ügyeit intézi, Herceg egy kicsit feszült. Látszik rajta, hogy *tudja*, valami nagyon fontos készül. A karakterek feltehetően az aréna porondszintjén tartózkodnak, a kutya mellett.

Nemsokára felbukkan az idomár. Kissé furcsább az átlagosnál. Ahogy a karakterek felé közelít, félig *átmegy* az egyik oszlopon. Nem véletlenül. Oden Tyrrat már halott, ez itt csak egy hatysa (lásd a mellékletben), amelyik el akarja pusztítani a kutyát.

Nem foglalkozik a karakterekkel, s ha azok nem jönnek rá gyorsan, hogy nagy baj van, elkapja a kutyát. Az persze észreveszi, hogy ez nem a gazdája, ám ha a játékosok nem cselekszenek azonnal, ő egymaga nem képes megbirkózni a halálontúlival.

Ha végeznek az élőholltal, egyhamar megtalálhatják az idomár holttestét. Minden életet kiszípolozott belőle a szörnyeteg. A karaktereknek kell döntenüik, miként is cselekednek. Oden Tyrrat mellett egy könnyen felfedezhető titkosajtó van a falban. (Látszanak a porban a nyomok, ahol kinyitották. Mégis egy 80%-os sikeres *Zárnyítás*-képzettségpróba szükséges ahhoz, hogy bejuthassanak mögé.)

Lemehetnek Herceg viadala után is (ekkor nekik kell addig kezelni a kutyát), de akár azonnal is utánanézhettek a dolognak.

Ha Herceg az ő vezetésükkel indul a küzdelembe, sokkal idegesebb lesz. Ez az értékein is meglátszik majd, minden harcértéke 5-tel csökken. Így kell megverekeznie Hatam város bajnokával.

A KM szabadon dönt, hogy miként rendezi a viadalt. Le lehet játszani, ekkor a hatami kutya értékeit Hercegével azonosnak kell tekinteni (öttel csökkentett számok). A mesélő azt is megteheti, hogy csak elmondja mi is történt, saját szájíze szerint alakítva a dramaturgiát és a történeteket. Hogy a kalandozók mit tesznek és hogyan, az csakis rajtuk múlik.

Arra is van mód, hogy megvárják, amíg a Tyrrat család kerít egy másik idomárt, akit a kutya jól ismer. Ugyanígy az is lehetséges, hogy amennyiben valamelyiküket a kutya komolyabban a bizalmába fogadta és van mesterfokú Idomítás képzettsége, akkor megnyugtítja ő Herceget, s így az ismét az eredeti harcértékeit használhatja az összecsapásban.

Az aréna alatt jókora, sötét labirintus van, de hamar célhoz érhetnek, hiszen itt, a közelben található a crantai herceg Álomkristálya. Ha a KM jónak látja, megküzdhetnek néhány zaurakkal, ám valószínűleg nem jelentenek majd akadályt neki. Egy dhiir van még odalent, az okozhat némi meglepetést.

Az Álomkristály egy széles, oszlopokkal alátámasztott őszög teremben nyugszik. Kétféleképpen lehet elpusztítani. Az egyik lehetőség, hogy szemtől szemben szétverik az egészet, ami meglehetősen nehéz. Nem csak azért, mert 20 STP-je van, és a táblázatban Drágakőként kezelendő.

Ha valaki 20 lépésnél közelebb kerül, akkor a crantai megpróbálja megszállni. (50 E, mentális mentődobás). Ha sikerrel jár, akkor varázsolni kezd. De nem ostoba. Nem árulja el magát azzal, hogy bután rátámad valakire, most, hogy már van teste. Az egyik társára fog *Akaratátvitelt* varázsolni, hogy ő harcoljon a többiekkel. Hadd higgyék azt, hogy ő van megszállva. Később úgyis varázsolhat még, s Pszi-pontjai segítségével bármikor Mana-pontokhoz juthat, ha *Kisajtolást* végez. Természetesen szigorúan számolni kell, mennyi lehetősége maradt még.

Amennyiben van teste, akkor az *Elemi mágia* is hozzáférhetővé válik a számára. (A különféle tűzkitörésekkel, stb. azért vigyázzunk, adjunk esélyt a játékosainknak!) Érdemes különféle *Illúziókkal* is próbálkozni. Szörnyű rémségeket szakíthat így a csapat nyakába. Ha az, akinek a testét birtokolja meghal vagy elájul, a crantai herceg visszamegy a kristályba.

Erre a részre a KM különösen figyeljen oda! Ne kövesse el azt a hibát, hogy csak azt a játékost hívja felre, akit megszállt a crantai herceg, mert ezzel egyértelműen rátereli a gyanút. Mindenkivel beszélgessen el külön-külön, hogy mindenki gyanús lehessen. Azzal pedig, hogy egyszerre két karaktert befolyásol, egészen megkavarhatja a játékosait.

Ha ennek ellenére sikerül elpusztítani, onnantól kezdve a csapatnak nyert ügye van. A kristály megsemmisül, vége a lidércnyomásnak, a város hősként tekinthet rájuk – feltéve, hogy az ősrégi babonától (föld alatti átok, rontás, kísértetek) meg tudnak szabadulni.

Ha nem vállalják annak kockázatát, hogy szemtől szemben küzdjenek meg a kristállyal, vagy hogy az valamelyiküket megszállja, akkor bizony messzebbről kell próbálkozni. Ennek egy módja van: rá kell rogyasztani az egész szentélyt. Ha sikerül bármelyik oszlopot tönkretenniük, akkor az nem bírja el a fenti nyomást és összedől az egész, szilánkokra törve az Álomkristályt is. Ekkor azonban fennáll a veszélye annak, hogy a folyosórendszer is beomlik, s nemhogy kimenekülni nem tudnak, de akár még ott is veszhetnek.

A KM dobjon egy százalékos kockán. Minél magasabb érték jön ki, annál nagyobb a valószínűsége, hogy összerogy minden. A kapott értékhez adja hozzá azokat a módosítókat (max. 15%), melyek abból adódnak, milyen esetleges előzetes rongálás(ok) érte (érték) a termet, vagy mennyire brutális a megoldás, amit az oszlop elpusztítására készítettek.

100% fölött minden beomlik, de még az aréna nagy része is megsemmisül. Ha a KM ezt túlságosan keménynek érzi, akkor csak borzasztó sebzéseket dobjon játékosainak, s bízva rájuk, sikerül-e kikecmeregniük.

Persze más megoldások is lehetnek, a KM nyugodtan engedjen szabad teret játékosainak, de legyen szigorú, ha nyilvánvaló ostobaságot akarnak elkövetni.

Odakint már várják őket, s csakis rajtuk múlik, milyen lesz a fogadtatás...

A modulban szereplő NJK-k és szörnyek leírása

Zsoldosok a városban és a hajókon

Jem-irrének elegendő pénze van arra, hogy a legjobb zsoldosokat megfizethesse. Éppen ezért az utcákon is meglehetősen jól képzett fegyveresek járkálnak, s a tehetősebbek még ezeknél is különb fegyverforgatókkal védhetik magukat és vagyonukat.

Nincs általánosan elfogadott öltözkékük, az azonban majdnem mindegyikre igaz, hogy rövidkardot használnak, s fémdíszes bőrvértekekkel védik magukat. A vértéken általában annak a családnak a címere látható, akinek a szolgálatába szegődtek.

Ennek megfelelően például Oden Tyrrat fegyveresei egy háromtornyú, stilizált várat viselnek a szívük felett, s ez a címer köszön vissza mindenünnen. Zászlókról, faragványokról, evőeszközökről.

Jem-irrei katonák zsoldosok, városi őrök

Ép: 10
KÉ: 33
MME: 6

Fp: 45
TÉ: 54
AME: 1

Sebzés: 1k6
VÉ: 103
SFÉ: 2

YNEVI γ KÖBORLÁSOK

Ezek a harcosok az átlagosnál jobban képzettek, esetleges speciális feladatokra is alkalmasak. Ilyen például Oden Tyrrat hajójának kísérete. Hosszúkardot forgatnak, sisakjaik csúcsosak, tollforgóval, bár a meleg miatt csak ritkán viselik. Köpönyegeik kék színűek vörös sújtással.

Ép: 11	Fp: 57	Sebzés: 1k10
KÉ: 36	TÉ: 64	VÉ: 114
MME: 4	AME: 4	SFÉ: 3

Ép: 12	Fp: 67	Sebzés: 1k10+2
KÉ: 41	TÉ: 82	VÉ: 130
MME: 21	AME: 22	SFÉ: 3

Jem-irrei elitkatonák
családi testőrök

Testőrparancsnok

Középkorú, meglehetősen fáradt kinézetű férfi. Arca barázdált, haja őszes, hosszú, szabadon verdeső. Egyszerűen öltözködik. Barna csizma, hasonló bőrnadrág, fehér ing, fekete köpeny. Széles fekete övéről díszes tör lóg le (rúnafegyver 63 Mp), de ha lehet, ezt sem használja. Rendkívül jó modorú, kellemes társalkodó, aki amellet, hogy életének java részét különféle kutyák társaságában töltötte, meglehetősen jól elboldogul az emberekkel és most már a várossal is. Magabiztos, jó fellépésű, de nem túl iskolázott férfi. Amit tud – gazdaság, üzlet, viselkedés, jó modor – azt élete során gyűjtötte össze, s jól gazdálkodik ezekkel a dolgokkal.

Az örületig fanatikus, ha a kutyájáról vagy a versenyekről van szó. Ez mindene, amiért bármit hajlandó kockára tenni.

Fegyveres értékeit fölösleges lenne e helyütt elősorolni, mert nem valószínű, hogy a karakterekkel komoly konfliktusba keveredne, ha pedig ez mégis megtörténne, aligha lenne sok esélye a játékosokkal szemben.

7. szintű, alapfokú pszi-használó. Minden Pszi-pontját a pajzsában tárolja, ezek értékei a következők:

AME: 45
MME: 43

Hatvan körüli, kopasz, egyenes tartású férfi. Mindig sötét színekbe öltözik. Hosszú, mélykék ruháját ezüstcsatos övvel fogja össze, lábán fekete, hosszú orrú cipő, fején magas, fekete posztósapka. Kezeit általában a mellén fonja össze, elrejtve bő ujjú ruhájában.

Megbízható, hűséges férfi, nélküle nem lehetne ott Oden Tyrrat, ahol van, és ezt Gommor is tudja. Udvarias, szerény, hátrahúzódo alak, akinek személyiségváltozásait a modul során remekül alá lehet támasztani a viselkedésében bekövetkezett ellentétek érzékletes leírásával.

Harcértékeinek leírása éppen annyira fölösleges lenne, mint az előbbi esetben, ugyanazon okoknál fogva.

7. szintű, alapfokú pszi-használó. Minden Pszi-pontját a pajzsában tárolja, ezek értékei a következők:

AME: 46
MME: 45

Fekete szőrű, barna tappancsú és mellkasú hastin, a jobbik fajtából. Füle lelóg, szőre vastag, tömört. Rendkívül fegyelmezt és intelligens, az ilyen kutyára mondják, hogy olyan, mintha értene az ember minden szavát.

Nem túl barátságos, visszafogott állat, ugyanakkor a megfelelő viselkedéssel hamar közel lehet hozzá kerülni. Igazából csakis gazdájának engedelmeskedik, de ha ő úgy

Oden Tyrrat

Gommor

Herceg

akarja, akkor Herceg másoknak is szót fogad. Tekintettel Oden Tyrrat sorsára, a KM jól teszi, ha Herceget összebarátkoztatja a csapat egy tagjával. Nem kaphat senki nagyobb jutalmat a modul végén, mint egy ennyire okos és hasznos kutya.

Értékei némileg eltérnek a *Bestiáriumban* találhatóktól, s ez nem véletlen. Akad olyan kutya, amely a magasabb szintű kalandozóknak is ellátja a baját.

KÉ: 19 Ép: 15
TÉ: 95 Fp: 44
VÉ: 105 Sebzés: 1k6+3
Tám/kör: 2

Dhiir

élőhalott bestia

Előfordulás: ritka
Megjelenők száma: 1-2
Termet: E
Sebesség: 60(L)
Kezdeményező Érték: 20
Támadó Érték: 55
Védő Érték: 50
Célzó Érték: -
Sebzés: életerő szívás
Támadás/kör: 1
Életerő pontok: lásd a leírásban
Fájdalomtűrés pontok: -
Asztrál ME: immunis
Mentál ME: immunis
Méregellenállás: immunis
Pszi: -
Intelligencia: alacsony
Max. Mp: -
Jellem: Káosz, Halál
Max. Tp: 250
Necrografiai osztály: VII. életerővel táplálkozó szellem

Adhiírek az utóbbi időkben elszaporodó teremtmények. Pontosan senki nem tudja, mi hívta életre őket, egyesek szerint más síkokról ideszivárgott jelenésekről van szó, mások a crantai időkkel hozzák őket kapcsolatba, ám arról a korról meglehetősen hiányosak az ismereteink, úgyhogy sem cáfolni, sem alátámasztani nem lehet ezeket az állításokat. Bárhogy legyen is, időről időre felbukkannak, s mostanság egyre több túlvilági teremtmények idézésével foglalkozó munkában bukkan fel a nevük, s néhány litánia is ismert már, melyekkel dhiíreket lehet szolgálatra bírni.

A dhiírek ránézésre alakatlan, homályos teremtmények. Akárha füstből és hideg árnyékokból gyúrták volna őket. Légies lények lévén (3. fokon), csupán a mágikus anyagok állhatják útjukat. Viszonylag lassan mozognak, ezért csak a legkritikább esetekben támadnak nyíltan: legtöbbször lesből, falakon keresztül nyúlva ragadják meg áldozatukat.

A szerencsétlenektől életenergiát szívnak el (k6/2 Ép) érintésükkel, természetesen csakis akkor, ha előtte sikeres Támadó Dobást tettek (a *Meglepetésszerű támadás* módosítóit természetesen használhatják). Az így kiszipolyozott életerőt saját maguk erősítésére használják, így lehet, hogy az alapvetően „gyengécske” dhiírek (Ép: 3), a későbbiekben egészen hatalmas lényekké fejlődhetnek. Az így elorzott Ép-k szép lassan elhasználódnak (1/óra), ám értékük soha nem csökkenhet 3 alá.

A modulban szereplő lények Ép-it 3+2k10-zel kell meghatározni.

Zaurak

Leírása megegyezik a *Bestiárium* 97. oldalán találhatóval.

A Riegey-öböl törpe kalózai az egykor Bórogról (Beriquel) elhajózó, ám egy óriási vihar miatt elsodródó harcosokból lettek. (Bővebben *Summarium* 94. és 107., valamint a már említett *Rúna* (IV/4) 9-10. oldalán olvashattok róluk.)

Zömök, napbarnította népség, akik a praktikumot mindig a kényelem elé helyezték. Hajuk sötétbarna, fekete, szakállukat rövidre vágják, s csak a vezetőik növesztik meg olyan hosszan, hogy – rangjuktól függően – egy, két vagy három varkocsba fonhassák.

Klántetoválásaik általában halcsontot, hínárféléket ábrázolnak, kedvelt fegyvereik a rövidkard, a szigony és az egykezes csatabárd.

A modulban szereplő törpék tengerszürke ruhát viselnek, karjukon stilizált cápa, arcukon szálkák tetoválása látható.

**Törpe harcosok
az Elf-mólón**
a két szökött kalóz cinkosai

Ép: 12	Fp: 44	Sebzés: 1k6+2
KÉ: 41	TÉ: 63	VÉ: 100
MME: 2	AME: 4	SFÉ: 3

Ép: 14	Fp: 60	Sebzés: 1k10+2
KÉ: 48	TÉ: 85	VÉ: 130
MME: 28	AME: 27	SFÉ: 3

Törpe kalózok
a szökésben lévők

Leírása megegyezik a *Bestiárium* 83. oldalán találhatóval.

Matysa

Leírása megegyezik a *Bestiárium* 8. oldalán találhatóval.

Figyelembe kell venni, hogy „csak” 100 Mp-ja és 70 Pszi-pontja van. Ha *Kisajtolást* alkalmaz, 1 Pszi-pontért 5 Mp-ot kap, s ez azt jelenti, hogy 20 Pszi-pontért tudja magát max. Mp-ra hozni. Erre háromszor képes, ekkor marad 10 Pszi-pontja. Ezek pedig meglehetősen lassan (2 percenként 1) jönnek vissza.

Kedvelt fegyvere, hogy belebújik mások testébe, nem igényel Mp-ot. 50 E-s MME van ellene.

Természetesen a varázslatok összeválogatását a KM-re bizzuk, ám célszerű a következő varázslatokat alkalmaznia:

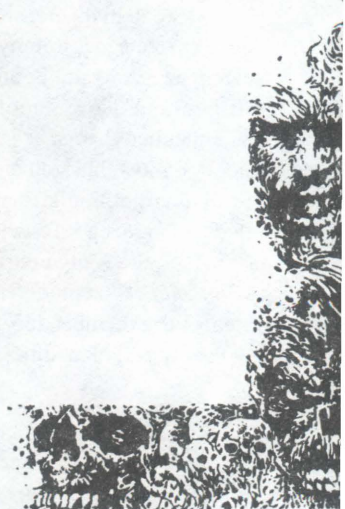
Illúzió – Rémlátomások, különféle személyre szabott szörnyűségek. (2 személyre 25 E. ill. 1 személyre 50 E, 6 körig)

Akaratávitel – Ellenfeleket rávenni arra, hogy társaikra támadjanak. (1 személyre 25 E, 6 körig)

Beszéltetés – Ellenfelek megzavarására, szájukba adhatunk vele különféle nemszeretemet dolgokat. (1 Mp – 1 E, 6 körig)

Elemi aura – Csak akkor, ha sikerült beköltöznie egy testbe. (1 Mp 1 E, *Elemi erő*; 4 Mp 1 E, *Öselem teremtese*; 2 körig)

Elemi mágia – Csak akkor, ha sikerült beköltöznie egy testbe. (4 Mp 1 E, 1 szegmens)

G Á S P Á R A N D R Á S

ZUG A VOLGA

„AZ ESZMÉNY SZOMJÚHOZÁSA: EZ A GYÓGYÍTHATATLAN VÁGY AZ EGYÉN SZENVEDÉSÉNEK
ÉS AZ EMBERISÉG HALADÁSÁNAK SZÜLŐJE.”

HENRI-FRÉDÉRIC AMIEL

I.

Mire az áramszolgáltatás helyreállt, részek voltunk mindannyian: én és Wojkowic, Martina, Ligacsev, a Spetnaz-kommandó túlélői... még a Tányák is, akikkel fűtés híján bújunk össze a lószagú kincstári pokrócok alatt. A pokrócok a zsákmány részei, a Tányák a néhai Energográd génkészletének díszpéldányai voltak, de olyan beletörődéssel viselték sorsukat, hogy a XX. századi partizánfilmek ősz anyókái jutottak eszembe róluk – ezt a jellemerőt, ezt a pragmatizmust tisztelem leginkább az oroszokban.

A vodka és az uborka, amin az elmúlt húsz órában éltünk, az épen maradt reptéri barakkok egyikéből került elő. A kommandósok tíz körömmel kaparták ki az üvegeket a föld meg a törmelék alól, és ha vissza nem parancsoljuk őket, leásnak egész a tisztí atombunkerig. Gagarin fazonú, sörtehajú, vízkék szemű kölykök voltak mind a négyen – a többi a főépület mögött hevert, és némán, a holtak rendíthetetlen nyugalmaival várta Golf-Tango-Gabriel mennyei seregeit.

Nekünk, bentieknek sem volt szükségünk sok beszédre: a robbanást követő káoszban éppolyan közel kerültünk egymáshoz, amennyire elidegenedtünk a fakó arcú vesztesektől, akik távozásban többet hagytak magukból a falakon és a padlón, mint bármelyikünk szerette volna.

Emlékeztem az érzésre, ami a húsfoszlányok, betört ablakok és szétszórt töltényhüvelyek láttán fogott el. Emlékeztem az iszonyatra is, amit a vakufényű lánggolyó ébresztett bennem – úgy emelkedett a horizont fölé, mintha Oppenheimer vízióját akarná megtestesíteni a Világok Elnyelőjéről –, most, huszonnégy órával később mégis inkább abszurdnak, mint tragikusnak tűnt a dolog. Részeg voltam, ne feledjék – részeg a részekek közt egy ismerős-idegen földön, valahol a Volga partján, az Úr (vagy Elvtárs?) 2017. esztendejének szeptemberében, Oroszország Anyácska kebelén, aki az ölemben ülő Tánya karjaival ölelt, a szájával pedig csacsakaságokat suttogott nekem.

Ebben a műfajban mi, jövevények is kitettünk magunkért: míg a kiszuperált Szuhoj sugárhajtóművekben lobogó gáz elég meleget adott a gondolkodáshoz, a katasztrófa okait latolgattuk. Már a vodka felfedezése előtt megittasultunk az érzéstől, hogy senki sem ért bennünket, és hogy ezegyszer – intellektuális értelemben legalábbis – szabad a vásár.

– Tipikusan ruszki melléfogás volt – vélte Jeb Martina, a paradoxon-szakértő, aki többet bajlódott nőies hangzású családnévvel, mint koravén gyökképével és szlovák gyökereivel, melyek a princetoni katedráról idáig juttatták. – A moszkvai seggfejek nem csak rólunk feledkeztek meg, hanem a sajátjaikról is: ide jut az az ország, ahol tízezernél kevesebb áldozat egy nyavalyás címlapot sem ér meg.

– Nem lehetett orosz bomba – dünnyögte Tad Wojkowic, a gdanski egyetem gazdaságtörténésze, aki a társaságból a legközelebb állt hozzám.

– Miért nem?

– Mert működött.

Ligacsev, az osztag egyetlen bennszülöttje éppúgy röhögött, mint bármelyikünk, aztán kötelességszerűen elmélyítette a vitát. Politológus létére archetipusokat, komplexust meg elfojtást emlegetett, és nem is járt messze az igazságtól: Wojkowic azok közé a lengyelek közé tartozott, akik vesekőként hordják magukban az évszázados oroszgyűlöletet. Görcsei nem hevességükkel, inkább eredetiségükkel tűntek ki – ő volt például, aki az ország női populációját alkati szempontból két fő csoportra, a krumpli- és kurvaszabásúakra osztotta.

– Alkalmazzuk a deduktív módszert – ajánlottam, hogy az eszmecesterének építő jelleget kölcsönözzek. – Ha nem a moszkvaiak, és nem is az ultrák robbantottak, ki tehetné? Kinek állt érdekében Energográdot leradírozni a föld színéről?

– A kalmüköknek. A kubániaknak. Az azerieknek. – Wojkowic vállat vont. – Bárkinek, aki szemet vagy olajat termel, Lenin összessel pótolja az ágy kifordult lábát, és a kujbisevi duzzasztótól délre él.

– Így nem jutunk előre.

– Nem hát – ingatta fejét a lengyel. – Ezen a módon *ők* akarnak előbbre jutni.

A labdamenetnek, mint rendesen, Martina technikai fölénye vetett véget: elektromágnesesen árnyékolt szatkomjával egy geostacionárius pályán álló brit kémműhold adatbankját csapolta meg.

– Pakisztáni bomba volt – közölte, bagófüsttel homályosítva tovább a fakuló kiírásokat. – Egy a Gilgatnál elveszett háromból, melyeket egy tálib érdekeltségű libanoni fantomcég bocsátott árverésre tavalyelőtt. A ruszki szélsőségesek mindhármát megvehették, a visszajáróból pedig már csak a megfelelő hordozóeszközt kellett beszerezniük.

– A robotrakéta embargós termék – emlékeztette Ligacsev. – A fegyverkereskedők soha nem...

– ...soha nem engednék Kínát vagy Indiát labdába rúgni egy ilyen buliban. Ez *üzlet*, Tonton, annak pedig a főníciaiak óta semmi köze az erkölcshez.

– Szóval robotrakéta volt?

– Felspécizett Dongfeng-9-es maláj elektronikával és utánégetővel. Az ultrák nem pocskélták a pénzüket álcázó rendszerre; olcsóbb lehetett lefizetni egy továbbsszolgált mérnök-alezredest valahol a világ végén, aki a radarküszöb alatt idáig vezérelte.

– De miért Energográd? – kérdeztem.

Martina lecsapta a kimerült szatkom fedelét.

– Miért Berjezovo? Miért a Kolima menti Zirjanka, vagy Pevek a Selag-foknál, ahol az utóbbi ezer évben csak csukcsok éltek? Az ultrákat kérdezd; *ők* jelölik ki ilyen eredeti módon a célpontjaikat, de istenemre, ezegyszer megfizetnek érte!

– Kétlem – mélézott a lengyel. – A RUFOR a Kremlben sem képes rendet tenni, pedig ideje volna már: több közveszélyes öslény kóborol ott, mint a világ összes dinófilmjében együttvéve.

– Azok a kövületek nagyon is elevenek, Wojko, és még mindig túl nagy erőknak parancsolnak.

– Eggyel több ok arra, hogy eltűnjenek a süllyesztőben. Ha valami begőzölt temporál-anarchista *ebben* segítene, holtom napjáig imákba foglalnám a nevét.

Ligacsev felsóhajtott.

– Az anarchisták nem állnak meg félúton. Ha az atombomba és a robotrakéta után a közelmúlt-manipulátor

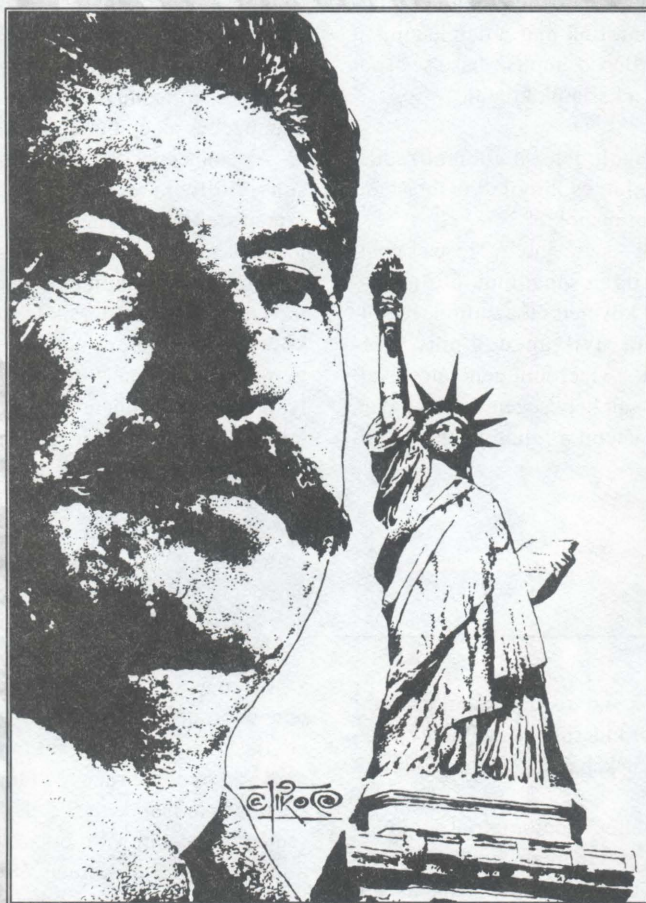
is ilyen kezekbe kerül, maholnap romok között, egy ösközöségi társadalom tagjaként ébredünk.

Abszurd gondolat volt – talán épp ezért nem tudtam tőle szabadulni órákkal később, a vodka szülte hamis édenben sem. Félálomban magamat láttam, ahogy a Volga menti ugaron gyűjtögetek, előbb egyedül, aztán a Tányákkal, akik esténként a kunyhómba húzódnak, hogy szorosan hozzám bújva csacsaságokat suttogjanak, s utóbb tányérképű, vízkék szemű fiúsarjakkal ajándékozzanak meg. Magamat láttam, ahogy a szántásra felügyelek, ahogy térden imádkozom a Pantokrátor képmása előtt, ahogy vaspapucsos faeké-

ket, páncélvonatokat, T-34-eseket, SS-20-asokat és más efféle állítok csatasorba. Golyófejű kölykeimet láttam, ahogy sáros csizmásan, pufajkásan, davajgitárjukat pengetve végigsöpörnek a világon – kívántam, bár velük lehetnék, de nem lehettem, mert elpatkoltam közben, vagy részegen feküdtem valahol, ahogy vezető körökben ösidők óta szokás. Iván voltam, a rettenetes, Péter, a nagy, Jozsif, a még nagyobb, aztán sorra a többiek; Nyikita, a muzsik, Leonyid, a kommunizmus eleven kísértete, Mihail, a kakukktójas és Borisz, a bohóc, aki után a dedukció holmes-i törvénye szerint csak rosszabb jöhetett: „Zülleszd le, üldözd el vagy irtsd ki azokat, akikből ép-kézláb elnök válhat, taszíts egy százmilliós népet a nagyság piederstáljáról a nyomor, a bűn és a remény-

telenség szakadékába – azt, akiből ezek után főnököt csinálnak, a világgal együtt megnézheted!”

Felnyögtem. A mámor sámán-transza, mely átélte velem a múltat, most, egy atomvillanás erejéig, a jövőt tárta elém. Borodoj elnököt láttam a Kreml-beli irodájában, a vodkát, az uborkát és a csőre húzott pisztolyt a fényezett íróasztalon, a vörös telefont, mely hiába cseng, a tömeget, mely hasztalan ordít az odakint. II. Miklóst láttam: olajportréként borongott egy ultranacionalista vezérőrnagy Komszomolszk-parki panellakásának falán, és jól megfért nagypapi világháborús kitüntetéseivel meg az 1:50 000-es léptékű várostérképekkel, melyek a padlót borították. Abban a lázas és részeg pillanatban ráébredtem, hogy Energográdnak, száznolcvanhatezer Borisz és Tanya otthonának az erőmű miatt kellett elpusztulnia: a századelőn épült fúziós reaktor miatt, melybe elég erő szo-

rult ahhoz, hogy a békefenntartók mobil időgépeit működésbe hozza.

„Ha az atomboba és a robotrakéta után a közelmúlt-manipulátor is ilyen kezekbe kerül...”

Fejemben Ligacsev szavai visszhangoztak, és bár se guru, se médium nem vagyok, lehunyva szemmel is láttam a rádió kivilágosodó előlapját. Szellemileg már egy perce az északnyugatról felénk száguldó koptereket figyeltem, mire magamhoz térített Martina üvöltése:

– Golf-Tango-Gabriel vonalban! Golf-Tango-Gabriel közeledik!

Felrezzentem, és Wojkowicz zavaros tekintetével találkozott a pillantásom. A Spetnaz-fiúk már a derékszíjukat csatolták, mire a Tányák – egyetlen krumplicsabású se akad közöttük – berzenkedni kezdtek a karjaink között.

– Mi a...?

Martina a szatkommal vacakolt: telepét a fali aljzathoz csatlakoztatta, felcsapta a fedelet, és kinyilatkoztatásként meredt az ernyőn átíramló információkra.

– Kapjátok össze magatokat! – sziszegte. A '15-ös Lenin-grád-anomália idején láttam ilyen sápadtnak utoljára. – Borodj elnök öngyilkosságot követett el, az ultrák Kujbisevben vannak, és mostanra nyilván a lopott KM-manipulátorukat is beizzították a vízerőmű generátoraival. – Végignéztet a nomád táborra vált helyiségen, és fűjt egyet. – Mozgás, preliminátorok, az istenit a fajtátoknak! Perceken belül vendégeket kapunk!

2.

Nem születtem preliminátornak: szívós munkával és némi szerencsével váltam azzá, mikor kiderült, hogy Plutarkhosz, Suetonius és a többi nagyagyú játékában legfeljebb labdaszedőnek lennék jó.

Legújabb kori történelemből és szociometriából diplomáztam a századelőn, egy olyan világban, mely – talán a végítélet elmaradásának okán – jobban bízott a haladásban, mint Armstrong holdsétája óta bármikor. Életet leheltünk az űrprogramba, tágra nyílt bociszemekkel kémleltük a mindenséget, igyekeztünk értelmet találni a ránk zuhogó jelek áradatában... úgy figyeltünk, hogy észre se vettük, mikor csúsztak ki a dolgok a kezünkől idelent.

Szüleink, a globalizáció korának polgárai információs forradalmat, rákos daganatként burjánzó mamutcégeket, klónozott boldogságot és ingyenes világhálót vártak a harmadik évezredtől. Úgy lenyűgözték őket az emberiség új játékai, hogy megfeledeztek a régiokról – így kerültek a kollektív tudat alsó, bárki számára elérhető polcára az A, B és C fegyverek.

Az intő jelek sorát India és Pakisztán nukleáris csapásváltása vezette be: kilenc napig tartott, de kínos epizódhoz képest túl nagy árat, majd százmillió emberéletet követelt. Míg a kormányok és a nemzetközi szervezetek a kárenyihi-

tés módjait latolgatták, a sommás megoldás láza a honkongi influenza sebességével söpört végig Ázsián: Kínát és Tajvant az Egyesült Államok, Ceylont és a tamilokat csak egy hirtelen jött tájfun akadályozta meg abban, hogy egymás torkának essenek. A fundamentalisták sem vártak magukra soká. Az év végén aktatáskába épített neutronbombát küldtek New Yorkba, mely tizenegy hónapig porosodott a Kennedy reptér csomagmegőrzőjében, és a választási kampány csúcspontján, 2004. november 9-én robbant fel.

Ez volt az utolsó csepp a pohárban. Az áldozatok összeszámlálása még be sem fejeződött, mikor a szenátus elsőből többséggel jóváhagyta az eddig bizalmasan kezelt kutatási eredmények nyilvánosságra hozatalát, mintegy rákényszerítve a Willis-adminisztrációt, hogy a katasztrófát véges változójú közelmúlt-manipulációval küszöbölje ki a nemzet és az emberiség történetéből.

Az elnök engedett az alkotmányos erőszaknak: személyesen jelölte ki azt a két ügynököt, akik a háztartási sztáizisszekrények Engelmann-mezejének felturbózott változata segítségével utaztak vissza az előző év áprilisáig, és már az érkezés napján hatástalanították a gyilkos küldeményt. Jó preliminátoraik lehettek, mert a beavatkozást nem követte időrengés, és nem vezetett ilyesmihez a Banda-tengeri Aru sziget pusztulása sem – utóbbit egy orbitális pályáról indított robbanófej semmisítette meg az akcióért felelős iszlám prédikátor, Ibrahim Oglu sasfészkével együtt.

A robbanás, melynek a szatnet jóvoltából tizennégymilliárd szem- és fültanúja volt, szintén vakuvillanásra emlékeztetett, és mélyebben égett az emlékezetembe bárminél, amit a világból korábban láttam. Akkortájt multam tizenkét éves, de az élmény (a fene gondolta volna) egész életemnek új irányt szabott.

A közelmúlt-manipulátorként elhíresült gépezet műszaki, etikai és spirituális mérőföldkőként vonult be fajunk történetébe, sorsát azonban így sem kerülhette el. Mire a Föld egyik sarkában pár elszánt fickó lerakta az új határtudományok, a szociometria és az időtektonika elméleti alapjait, átellenben pár nem kevésbé elszánt alak már a „világnézetileg semleges” manipulátor összeállításán fáradozott, és nem épp a fizikai Nobel-díj reményében vállalta az ezzel járó kockázatot. Anarchisták, nacionalisták, revansisták, eszelősök és vallási fanatikuskok: a közelmúlt-manipulátor éppoly univerzális volt, mint a bomba, melyet esztendőik alatt kiszorított az emberiség lidércálmaiból.

Az első beavatkozás, melynek hatásait valamennyien érezhettük, Sztálin 1934-es meggyilkolása volt. A diktátorral – különös fintora a sorsnak – egy kommunista kövület, az 1978-ban született Karl-Heinz Messner végzett a Legfelsőbb Szovjet december 11-i ülése után, olyan körülmények közt, melyek úgyszólván lehetetlenné tették az idővonal rekonstrukcióját. Mire a merénylet golyószaggatta teste a behavazott lépcsőkről a várakozó ZIS ajtajáig, Joszif Visszarionovics teteme mellé gurult, az európai figyelőállomások hármas erősségű időrengést regisztráltak a Duna-vonal mentén, és észleléseiket csakhamar megerősítették a nyugati félteke temporál-szeizmográfjai is.

A Koba-anomália (melynek irodalma a második gene-

rációk prelinátorok bibliájának számít) végleges valóság-változással fenyegetett. A katasztrófának egy cseh tanfelügyelő vette elejét, aki az unalomig ismert köteteket lapozgatva bukkant az első nyomra, Kirov kézjegyre a Szovjetunió 1935. évi alkotmányán. A merényletről készült fotók – a nyomtatott források képlékenységének hála – alig húsz perccel később jelentek meg, és értékes támpontokkal szolgáltak az ugrásra kész szakértőknek: a fraktúra helyét huszonnégy óras pontossággal behatárolták, és mire a renég második hulláma az európai nagyvárosok sorában Budapestet is elérte, a repedező jelenből útra kelt a prezervatóri különítmény.

Az akció részleteit – ha máshonnan nem, Bradley Coleman tíz Oscarral díjazott filmjéből – valamennyien ismerhetik. E helyütt csak annyit, hogy miután az A változat, Messner indulás előtti kiiktatása nem járt sikerrel, a csoport vezetője, egy orosz belügyi tiszt Jagodát, a sztálinista titkosrendőrség főnökét taszította a golyók útjába, és a visszatérés jelentőségéről lemondva, önkéntes cölibátust tartva szolgált tovább az NKVD-nél, egészen '943-ban bekövetkezett haláláig.

A prelinátorok genfi archívuma tucatnyi hasonló beavatkozás dokumentumait őrzi, drámaiság dolgában azonban egyik sem versenyezhet a Zaripov-féle B változattal... és én, a Hun, a történelemből lett szociometrikus, akinek stratégiai értékét a tárgyi tudás és az intuitív képességek sajátos elegye adja, álmomban sem gondoltam, hogy a RUFOR dél-országi megfigyelőcsoportjának tagjaként ennél is nagyobb játszma részese leszek. Éreztem a bajt, de nem számítottam rá: ez az a vonás, ami az embert vadászból zsákmánnyá, uniformisban is civilé teszi.

Felszállás előtt, a domogyedovói reptéren tisztai váll-lappal dekorált katonakabátot, 7.65-ös Tokarjevét, ütött-kopott hangyasisakot és gyors eligazítást kaptunk. Ez utóbbiból pontosan annyit értettünk, mint a kopterbe zsúfolt, csak oroszul (vagy még úgy sem) beszélő Spetnaz-fiúk, akik gépfegyverüket markolva, lapátfogaikat ki-kivillantva vigyorgtak ránk. Nem volt ejtőernyőnk, nem voltak hátvédeink, és tudni is csak annyit tudtunk, hogy a Nagy Október százéves évfordulóját a vártán, a Volga-parti Energográdban kell ünnepelnünk.

– Mi az ábra? – ordítottam, mihelyt a gép felemelkedett, és harmincfokos szögben előrebukva délnek fordította orrát. – A kormány újabb zavargásoktól tart?

Martina, akinek sem a szatkom-protokoll, sem a szájról olvasás nem jelentett problémát, savanyú képpel pillantott rám.

– Zavargások? Ebben az országban *polgárháború* folyik, haver; örülhetünk, ha a szokásos hullahegyek helyett csak kisebb dombok várnak ránk odalent.

Szokás szerint igaza volt: az utóbbi ötven évben kevés helyi konfliktusnak sikerült felnőnie a néhai Szovjetuniót uraló bandák és politikai frakciók viszályához. A RUFOR, az Európai Unió azbesztkesztyűs karja csak az Uralig ért... és a kézhez tartozó fejnek akkor is uralkodnia kellett magán, ha egyik-másik ujjja („*Szaniteti! Nye szreljáje!*”) csonkig égett.

– A szóbeszéd szerint – hajolt előre Wojkowic – az ultrák nagy dobásra készülnek. A Don menti raktárak kifosztása után elég nehézfegyverük van ahhoz, hogy a fél országot lángba borítsák, és ha ugyanolyan jók a szabadpiaci kapcsolataik, mint a kommunistáknak, mostanra akár...

– Negatívak vagytok. – Ligacsev több volt egyszerű politológusnál: ha kellett a tolmács, az apparátcsik vagy a feketéző szerepét játszotta a csapatban, alkalmanként pedig médiummá lényegült át, hogy mindannyiunkat összezavarjon transzcendens kinyilatkoztatásaival. Kedveltem, mert véznasága, ritkuló haja és drótkeretes szemüvege dacára sokat megőrzött ifjonti farkasszerűségéből; a szabadgondolkodóból, aki lankadatlanul hajszoja a maga rajzfilmnyusziját, és hetyke halálmegvetéssel vágja a mindenkori rendszer képebe: „No megállj csak!” – Ha az ultrák valóban rendelkeznek atomfegyverrel, azt nem Dél-, hanem Közép-Oroszország ellen, és nem most, hanem a forradalom centenáriusán, kábé három hét múlva fogják felhasználni.

– Rohadtul megnyugtató. – Martina türelmét veszítve csapta le a szatkom fedelét. – És ha már a szláv lélek rejtelmeinél tartunk: ki a fene parancsol itt?

– Én – közölte egy vállas férfi. Szöges ellentéte volt Ligacsevnek: izmos, markáns arcú és acélkék szemű; született harcos, aki jobban festett volna Romanov-zöldben és lóháton, mint matróztrikóban és fekete kezeslábasban, egy özönvíz előtti Mi-8-as fedélzetén. – Grisko százados, Spetnaz, taktikai részleg. – Tempósan, de szögletesen beszélt az angolt, mintha szakszerű kommunikációra alkalmatlan voltát hangsúlyozná. – Energográdis és vissza mi leszünk az őrangyalok. Nekünk a reptér és az erőmű védelméről kell gondoskodnunk, a maguk dolga kiszűrni és jelenteni az esetleges anomáliákat, melyek a Független Államok Közösségének biztonságát fenyegetik.

– Támadásra számít?

– A legrosszabbra számítok. – A tiszt nem úgy festett, mint akinek négy óra van hátra az életéből, pedig nagyjából ennyi maradt neki: a leszállás után, még a betonon terítette le egy rejtőző mesterlövész. – Mindig a legrosszabbra, és maguknak is ugyanezt tanácsolom.

Martina nagyot szusszant, Wojkowic ajakbiggyesztve pillantott Ligacsevre, aztán cigarettára gyújtott, és nekem is odakínált egyet kókadt Chesterfieldjeiből.

– Százados...?

Grisko a fejét rázta, és ellépett mellőlünk. Harcos-énje mindannyiunknál jobban tudta, mi várja a célnál, s miközben mi, prelinátorok, álomba menekültünk a zaj és a rázkódás elől, ő a pilóták mögül bámult a világosodó horizontra, és halkan, csak magának zümmögte tovább lelke haláláldatát.

3.

Bár fejenként két Boostot rágtunk szét, kábanak és mázsányi súlyúnak éreztük magunkat, ahogy felsorakoztunk a fő-

épület előtti betonon. Az ultra BMP, melyet a néhai Grisko saját kezűleg intézett el, balra, az irányítótorny tövében feketéllett, körülötte rongycsomóként heverték az elesettek – nem szerettem volna se a hozzátartozóik, se a későbbre várt takarítók helyében lenni. Elgémberedett ujjaimat dörzsölgetve bámultam északnyugatnak, képembe pernyét és hó-pelyheket vágott a szél.

A RUFOR mostanra megelégedte a finomkodást: a Golf-Tango-Gabriel kötelék tucatnyi koptert számlált, és egy kisebb afrikai állammal vetekedett a tűzereje. A csapatszálítótak nehézpáncéltatú Kamovok és Apache Super Sevenek kísérték; a forró levegő úgy hullámozott körülöttük, hogy golyósórók kész hajóágyúknak látszottak.

– Ez nem játék többé – állapította meg Martina. – Az ultrák túlszámnyalhatták legjobb formájukat: kommandót küldtek Jekatyerinburgba a cári családért, netán Joe bácsit kapták el megint. – Szívott egyet a cigarettájából, de nyomban el is hajította. – Ki fogad velem?

– Jekatyerinburg kilőve – dünnyögte Ligacsev. – Túl messze van ahhoz, hogy az ugrás térben irányítható legyen. A szórászsög kilencszázhusztól lefelé a hetven fokot is elérheti: Messner Moszkvába készült, de Ogyesszába érkezett, és csak a szerencsén múlt, hogy élve jutott a kiszemelt célba. Ami pedig Sztálin meggyilkolását illeti: nincs az a jobbos vagy balos ultra, aki ilyesmire vetemedne, és nincs az a politológus, aki fel ne mérné egy ilyen akció értelmetlenségét.

– Tonton és az ő vulgármárxista kiegyenlítődés-elmélete. Publikálsz is ebben a témában, vagy beéred alkalmi prédikációkkal?

– A következtetésem helytállóak, Jeb. Helyi viszonylatban mindenképp; mostanáig egyetlen szociometrikus sem tudta megcáfolni őket.

Martina segélykérően pillantott rám. Sójájtottam.

– Bocs, főnök. Túl képzett és túlon túl orosz a fickó.

– Értsem úgy, hogy a nihilista szövegének tudományos alapja van?

– Nem vagyok se marxista, se nihilista. – Ligacsev kabátja gallérjával óvta magát a szél kavarta portól. – Csak annyit állítok, hogy a százmillió népek, akár az égitestek, tömegszerű tehetetlenséggel bírnak, és hogy az ilyen tömegekre nem szükségképp érvényesek a polgári történetírás doktrínái. – Ránk villantotta gunyoros farkasmosolyát. – Ahol az élet árfolyama alacsony, nem szabad túlbecsülni az egyes ember történelmi szerepét sem: ha meg tesszük, Suetonius hibájába esünk, aki Caesar sikereit kizárólag Caesar érdemeinek tulajdonította.

– Joe bácsi tehát nélkülözhető – summázta Martina. – Hát a többi bajkeverő Péter cártól Iljicsen és Jelcinen át Borodjig?

– Fantomok. Egy-egy eszme megtestesülései, melynek arcot és nevet kölcsönöztek, miközben maradéktalanul egyé váltak vele. Ha eltűnnek, valaki tüstént a helyükbe lép, hogy kitöltse az ideológiai és politikai űrt: történelmi távlatban a nevek nem, csak a tettek számítanak.

– Mintha a Sentinel-program fejeseit hallanám! – Wojkowicz homlokráncolva figyelte a koptereket: a szállí-

tók már ereszkedtek, a többi védelmi alakzatba rendeződve lebegett odafent. – A történelmi személyiségek pótolhatóságában senki sem hisz, de mindenki kinevelte és felkészítette a maga Jolly Jokereit... végszükség esetére.

Hallgattunk. Nyílt titoknak számított, hogy számos kormány dugdos ilyen lapokat a kabátujjában, és feszengető volt a tudat, hogy bevetésükről csak kudarc esetén szerezhet tudomást a világ.

– Még mindig nem értitek – sóhajtott Ligacsev. – A Sentinel ügynökei teljes hasonulásra törekszenek, és épp ez teszi őket közönséges epigonokká. Olyan zenére akarnak táncolni, melynek összes hangját csak a jóisten ismeri, és bár megtehetnék, eszükbe se jut, hogy saját stílusukhoz igazítsák a kottát.

Bólintottam.

– Félnék a következményektől. Attól, hogy egy fals szólam a világ összes Jerikóját romba dönti.

– Az idő nem élőlény, Hun. Folyó inkább: nincs akarat, nincs lelkiismerete, csak iránya és lendülete. Ha ügyesen evickélsz, a felszínen maradsz, és küzdened sem kell, hogy magával sodorjon.

– *Qui vivra, verra* – mormolta a lengyel, ahogy az első gép a betonra zökkent előttünk. – Ezzel együtt azt hiszem, hamarosan szerencsénk lesz egy eleven epigonhoz.

– Tiszta sor – biccentett Martina. – Egy százas Joe bácsira... és azt se bánom, ha rubelben fizetitek.

– Gorbacsov. Elintézték, mielőtt a kommunizmussal együtt a birodalmat is a padlóra küldte volna: az ultráknak nem a cár vagy a lobogó, csakis az eszme számít.

– Hruscsov. A marsallok megelégedtek a hintapolitikáját, és hogy a hidegháború még forróbb legyen, a *Life* kezére játszottak egy fotót, melyen Castróval és Oswaldal kanasztázik.

Wojko elvgyorodott.

– Tartom.

– Tonton?

Ligacsev tűnődve ingatta fejét.

– Egyik megoldás sem illik igazán az alkalomhoz.

– Újabb tipp?

– *Nyet*.

Martina a szatkom gumírozott fedőlapján dobolt.

– Reménykedjünk, hogy Golf-Tango-Gabrielt flinták mellett tartalék telepekkel és szakirodalommal is felszerelték! Ha nem, a következő fordulóban fohászzkodni leszünk kénytelenek.

– Fohászzkodni?

– Hogy az időrengés kíméletes, a központ és a történelem kellőképp elnéző legyen.

Az utolsó üveg Wojkowicznál járt, mire a kopter ajtaja feltárult. Kormánykatonák, Spetnaz-fiúk és RUFOR-kommandósok ugrottak a betonra, nyomukban Clifford Honjan-Smith, a regionális összekötő sápadtan, összeszorított szájjal: elődje vágott ilyen képet, mikor nyilvánosságra került, hogy osztagot küldött a süllyedő Titanicra Omar Khajjam *Rubáját*-jának felbecsülhetetlen értékű példányáért.

– Doktor Martinez?

– Martina, uralom – lépett előre Jeb, és csak tessék-lássék igyekezett kihúzni magát. – Preliminátor, temporálteknikus és politikomisszár, Naprendszer, Föld, energográdi öngyilkos brigád, uralom!

Az összekötő (rosszakarói azt suttozták, félig koreai, félig hal származású) úgy tett, mintha meg sem hallotta volna; csak akkor rezzent össze, mikor oldalt lépve szemtől szembe került a pusztítás nyomaival.

– Mi történt itt?

– Rajtaütés, uralom. Az ultrák vártak bennünket: egy perc alatt két gépünket lötték ki, kilenc emberünket ölték meg, és végeztek az osztagparancsnokkal is. Az egyik csapatszálítójukat itt, a másikat a túloldalon kapták el a mieink. Úgy égett, mint a zsír, magával vitt pár üzemanyagtartályt, és megmentette a seggünket, uralom. Az ultrák visszavonultak: tizenhét komplett halottat, egy kezét és négy lábat számoltunk össze, miután biztosítottuk a terepet. Már azon voltunk, hogy bejelentkezzünk, mikor a pakisztáni bomba... az ultranacionalista B verzió kedvezőtlen klimatikus viszonyokat teremtett Energográd körzetében.

– Hát ezek? – Honjan-Smith a párosával előmerészkedő Tányákra bámolt.

– Az energográdi konzervatórium növendékei. Koncertet adtak Togliattiban, és épp hazafelé tartottak, mikor...

– Jeb – suttoztam.

Martina nem kapcsolt rögtön; egy percbe is beletelt, mire követte pillantásunkat, s mikor megtette, kiszáradt torokkal hallgatott el.

A kopter ajtajában, két tengerészgyalogostól közrefogva

a kincstári kezeslábast és rangjelzés nélküli pufajkát viselő Vlagyimir Iljics Uljanov – közismertebb nevén Lenin – állt.

4.

Az eligazításra a délkeletnek tartó kötelék vezérgépében került sor. A legfurcsább eligazítás volt, melyen valaha részt vettem... és nem csak azért, mert az utastér homályából egy Lenin-hasonmás figyelte minden mozdulatunkat.

– Időrengés – hadarta Honjan-Smith, aki térszékével és feketén villogó szemeivel bőszen Manga-figurára emlékeztetett. – Négyes erősségű hullám a huszonkilencedik hosszúsági kör mentén: észlelték Murmanszkban, Helsinkiben, Ogyesszában, még Katangában és Fokvárosban is. Az amplitúdó XX. század eleji fraktúrára utal; mint tudják, ilyen mélyre egyetlen hivatalos manipulátor sem hatolt még a múltba. A RUFOR Borodj halálhírére összegyűlt válságstábjában olyan műholdfelvételek birtokába jutott, melyek a légi és szárazföldi tevékenység szokatlan élénkülését mutatták a kujbisevi duzzasztó közelében. A helyi energiahálózat leterheltsége a rengés előtti percekben a normál érték sokszorosára nőtt. Penzától Orenburgig otthonok százai maradtak áram nélkül, de mint nyilván sejtik... – törölgette gyöngyöző homlokát – ...nem ez a legfőbb gondunk.

– Hanem? – kérdeztem, hogy addig se kelljen a hátsó falnál kuporgó Iljicsre nézmem.

– Az ultrák a moszkvai zavargásokkal egy időben országos offenzívába kezdtek. Taktikai atomcsapást mértek Energográdra, Kosztromára és Rjazanyra, elfoglalták Bujt és Oparinót: a kujbisevit kivéve minden erőművet kiiktattak az Ural innenső oldalán.

– De miért? *Miért*, az isten szerelmére?

– Hogy a RUFOR mobil manipulátorai áram nélkül maradjanak – dűnyögte Wojkowic. – Hogy közel-távol csak az az egy gép működjön, amit az ő csapatuk használ.

Fakó arccal néztünk össze. Igazában egyikünk sem hitte, hogy megtörténik... vagy hogy ilyen hirtelen történik meg a dolog.

– Az ultra időgép – folytatta Honjan-Smith – Engelmann-mezőt gerjesztett, szabályos aknát nyitott, és egy felfegyverzett őrültet juttatott vissza 1905-be. Hogy hol ért földet, nem tudjuk, de sikerült megtalálnia és elkapnia Lenint. A finn kollégák szerint a Ladoga-tó jegén, útban Tampere felé, ahol a történettudomány tegnapi állása szerint először találkozott Joszif Dzsugasvilivel. A mai változat mást mond: Lenin eltűnt és elő sem került többé. A bolsevikok nélküle robbantották ki a forradalmat, nélküle szabadultak meg a cári családtól, és mikor a németek megszállták Tvert, annak rendje-módja szerint kiegyeztek Kerenszkijjal és az eszerekkel. A folytatás bizonytalan. A szövegek szakadatlanul változnak, de úgy tűnik, az új felállásban Trockij gyűri le Sztálint, aki száműzöttként az Egyesült Államokban telepszik le, és Joseph D. Steel néven...

– Elég! – esdekelt Wojkowic. – A korrekciós paraméterek?

– Hat változatot terjesztettünk az oroszok elé, de ők ragaszkodnak a maguk verziójához. Engednünk kell, hogy a katasztrófának elejét vehessük. Az Iljics – nem fáradtak azazal, hogy közöljék az igazi nevét – képzett prezervátor, különleges felszerelés nélkül is boldogul majd a terepen. Az a feladata, hogy kutassa fel és védje meg Lenint... és hogy lépjen a helyébe, ha a dolgok a vártnál rosszabbul alakulnak. A mi dolgunk, hogy vele és a RUFOR-különítménnyel tartsunk Kujbisevbe, kiiktassuk az ultra manipulátort, működésbe hozzuk a sajátunkat, ellenőrizzük a lebecsítést, és figyeljük a fejleményeket, míg a helyzet javulni kezd.

Nem szóltunk, egymástól vártuk a bátorítást – a háttérben kuporgó alaktól legfeljebb némi empiriokriticizmust kaphattunk volna.

– A fő idővonal valószínűsége?

– Nyolcvan százalék alatt, és csökken. A finn határ melől, ahol a törésvonal húzódik, máris fura jelentéseket kapunk; a megváltozott személyiségek száma kétezer körül mozog, és ha a következő rengés Szentpétervárig, netán Moszkváig ér...

Martina az alant elvonuló tájat, a tengernyi folyó szürke szalagját bámulta.

– Mennyi még Kujbisevig?

– Tizenkét perc – válaszolt Honjan-Smith helyett a karvalyorrú, kese bajuszú főpilóta. – Jobb, ha becsatolják magukat: a helyi radarállomás ASMS-t kap, a rakétaindítót most verik szét a *Kuznyecov admirális* rakétái, de az elővárosoktól az erőműig így is göröngyös lesz az ég.

A kifosztott fegyverraktárakra, a lehanyatló Grisko századosra, az Energográdot megsemmisítő villanásra gondoltam, és két kézzel kaptam a fali hevederek után. Mire végeztem, elkészültek a többiek is: tehetetlenül, harcosok közé keveredett hangyakulik módján himbálóztunk, ahogy a gépet – és vele az egész bandát – megrázkódtatta egy robbanás légörvénye.

– Radar hideg – nyugtázta a pilóta. – Cél vizuálisan észlelhető. Aktív tűzfedezet; közelítés hat-négy-kilencről. Mindenki zöld?

– Zöld.

– Kész.

– *Tally-Ho*.

– Vettem. – A kese bajusz meg-megrezdült, a karvalyorrú tövében verítékcsepp csillogott. – Golf-Tango-Gabriel a Szmolenszki Szűznek: Joker-művelet indul!

Ragadozóként vágunk be az elővárosi panelházak közé. A kompresszorok elmélyülő moraja szagztatott ropogással vegyült, a légelhárító tüzet betonfalak, betonutak és betonnal borított udvarok visszhangozták.

– ATS egytől négyig kint – darálta a főpilóta. – GTG-2 ég, GTG-3 füstöl, kiszáll. – Majd, a korábbi higgadsággal: – Cirkálósebesség. Jobb pilon: páncélosra páncéltörővel tűz!

Az alkohol még mindig dolgozott a szervezetemben, és most, a halál torkában valami olyasmit sugott, hogy maradjak veszteg. A kopter megremegett, törzsét acélzápor verte végig. A falak mentén szikrák pattogtak, a pilonok golyószórói dunnyogó szervomotorral kutatták a célt, és amint a gép egyenesbe került, rákezdték megint: tak-tak-tak, klakatak, mint egy százhuszat verő szív, mely a test utolsó tartalékait emésztí fel az őrült rohanásban.

– Négy perc! – bömbölte a velünk utazó Spetnaz-tiszt, és szerelékpróbát vezényelt embereinek. – TRAC és infra be! Harckészültség!

Kémények árnya vetült ránk, ahogy délnek fordultunk a folyamkanyar ívéen. És egyszerre ott volt a gát: négyezer méteres hosszúságban és fél kilométeres mélységben ékelődött Oroszország Anyácska testébe. Az árnyékában süvöltő szél havat és pernyét hordott, kétfelől lesifotósok vakuként villogtak a torkolattüzek, ahogy alábuktunk. Ez volt a végállomás, a pokol kapuja, túlhan a *Lacus Mortis*, a Halál Tava sötétlett, és ahogy a kopter ajtaja feltáruult, valamennyien bőrünkön éreztük a Tűzmocsár, a *Stagnum Ignis* emésztő leheletét.

– Kifelé!

Valaki kötelet nyomott a kezembe, esetleg magam nyúltam az újabb fogódzó után – mire észbe kaptam, messze odalent, a fal tövében jártunk. A *Terra Tenebrosa* és a *Terra Oblivionis* mezsgyéjén sorozatok korbácsolták a földet, a füst és a vérgőz úgy örvénylett, mintha turbinák helyett ropant szárnyak kavarnák. Egy kopter a falnak csapódott, hidrogénlánggal égő fáklyaként zuhant alá a Bosszúvágó Egeiből. A *Herebos* izzott, a *Barathrum*, a Poklok Pokla nagyra tátotta a pofáját, hogy mindenestül elnyeljen... de csak a halántékomat jelölte meg egy hangközeli *sebességgel* elcsikázó golyó, mielőtt a fegyvert és gazdáját ízekre tépte a neki szánt puskaáráját.

Rohantunk. Balra épületek és lépcsők ködlöttek fel: szocreál díszlet a megsebzett ég és a zuhogó víz einzensteini háttere előtt. Perifériás látómezőmben fekete alakok mozogtak; három hanyatt zuhant, a többi golyózápport zúdított arra a terepszínbé öltözött bolondra, aki két gépkarabélyból szórta ránk a tüzet, mielőtt összerándulva a mélybe bukott a korláton át.

– Szmotri!

Valaki megragadott, átlódított egy küszöbön, és félig zihálva, félig hörögve hemperedett mellém. Egy Spetnaz-fiú volt: golyófogó mellényén két friss kráterből szállongott a füst, de ez sem tartotta vissza attól, hogy torkon szúrja homályban lapuló honfitársát, hogy keresztet vessen a halott zsákjából kiforduló töltetek láttán... és hogy gyermeki bizakodással tűzszerészért bömböljön az általános hangzavarban.

– Hun...?

A hang irányába botladoztam, és Martinát pillantottam meg egy bedőlt ajtó mellett. Két kommandós fedezte, a harmadik Honjan-Smith combsebét próbálta kauterizálni, a negyedik és az ötödik a rádióval, a hatodik egy halottal vesződött, akinek nyakában, mint megannyi bajúzó amulett, fél tucat gránát csörömpölt.

– Wojko...?

– A túloldalon – intett Jeb, akinek csak most jutott eszébe megszámolni csontjait. – Jézusom! Ezt soha többé nem próbálom meg.

– Mi van az összekötővel?

– Túléli. – Martina odakúszott hozzám, és végigtapogatott, nem álmodik-e. – Az Iljicsnek viszont lőttek: ugyanaz a fickó kapta el, aki a te fejedet akarta átszellőztetni a fal tövében. Most már...

Úgy csengett a fülem, hogy háromszor kellett elismételnie, mire úgy-ahogy felfogtam, kiről beszél – de felfogtam, és egész testemben megborzongatott a félsz. A város elesett, az ultrák sebesültjeiket, készleteiket és túszaikat hátrahagyva menekültek, rajtunk azonban sem ez, sem a duzzasztóra szabadult szanitéc- és mérnöksereg nem segíthetett: a Joker, Moszkva prezervátora elnyílt szájjal hevert a kapcsolóközpont kópadlóján, szemei a semmibe néztek, rangjelzés nélküli pufajkáját átította a vér.

5.

Az ultra manipulátor a landolást követő első óra végén került elő: kiégve, hasznavehetetlenül kushadt az áramfejlesztők tövében, burkolatát itt-ott megolvasztották a földetlen vezetékekből pattogó szikrák. A RUFOR fegyvereseit rádióparancs, a technikusokat Geiger-mérő, a többieket a kíváncsiság vezette idáig, de a közelben tanyáztunk mi is: a folyosón berendezett kötözőhelyen szívtuk a kapadohányt, és azt latolgattuk, hány óra – vagy perc – lehet hátra az életünkben.

– Elég! – nyögte Honjan-Smith, aki mindent elkövetett, hogy a körülállók kemény fickónak higgyék. – Van saját

gépünk, van energiánk, a tét pedig túl nagy ahhoz, hogy csak úgy feladjuk a játszmát. Maguk preliminátorok, a fenébe is! Javaslatokat akarok hallani!

– Beszéljen Moszkvával – ajánlotta Wojkowic. – Kérjen másik Iljicsot.

– Nincs.

– Hogyan nincs?

A koreai félrenézett.

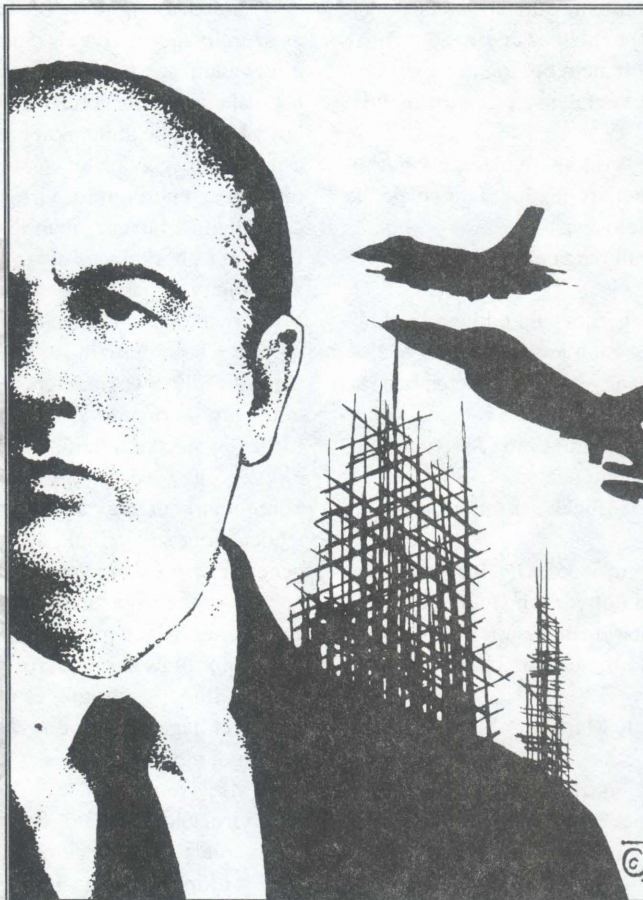
– A Sentinel helyi elemzői olyan csekélynek látták a Lenint fenyegető veszélyt, hogy kezdettől a Sztálinokra és a Gorbacsovokra koncentráltak, ami pedig a kormány szerveket illeti... nos, pillanatnyilag egyetlen épkezláb emberük vagy ötletük sincs.

– Úgy érti – suttogta Martina –, hogy magunkra maradtunk? Hogy a világ túlünk várja a működőképes B verziót?

– A Leningrád-anomáliára egész jó megoldást találtak, nem?

– Hagyjon minket ezzel! Azt a nyomorult bolondot, aki Sosztakovicsnak képzelte magát, háromheti koplalás után egy erősebb köhögés is leverte volna a lábáról. Ha még egy napot várunk az akcióval, vissza sem kerül élve, hogy maguk újra elítélhessék.

Nem említette, hogy mikor a „nyomorult bolond” a városba érkezett, a leningrádiak már nyolc hete éheztek, hogy a pasas csőre húzott gépkarabéllyal járta az utcákat, hat tárat lőtt ki, és minket is tűz alá vett, pedig alig emlékeztettünk a VII. szimfónia legendás szerzőjére. Akkor és ott csak az számított, hogy lefegyverezzük, a késve (ráadásul amerikai teherautón) érkező prezervátorok pedig úgy szitkozód-

tak, hogy menekülés közben sem volt könnyű az egyetemes kultúra védelmezőinek éreznünk magunkat.

– Elnézést – suttogta Honjan-Smith, akit a fájdalom ki-mondottan emberszerűvé tett. – Sejttem, min mentek keresztül, de azt reméltem...

– Mi a túrót remélt?

Csend. Valaki pokrócot kerített, és a halott Iljicsre terítette.

– Hogy áll a valószínűségünk? – fordultam a szatkommal bibelődő Martinához.

– Harmincnégy és csökken. Az első léziók huszonöttnél, az amnéziás tünetek húsz alatt jelentkeznek; ha van, amire okvetlenül emlékezni akartok, jobb, ha felvésíték valahová; a tenyeretekre például, bár a megmaradására ez sem garancia.

Gombócot éreztem a torkomban: hihetetlennek (vagy csak nagyon valószínűtlennek?) rémlett az egész. Sokat próbált képzelőerőm cserbenhagyott, nem boldogult a megcsuszamló idő, a hatványra emelt végtelenség és a szubjektív halál koncepciójával.

– Nyugi, Hun – dünnyögte Wojko. – Nektek ott, a Medencében rosszabb ügysem lehet, és nekünk, lengyeleknek sem számít az a pár extra újrafelosztás.

Honjan-Smith sötétén bámult maga elé.

– Szóval vége?

– Nem szükségképpen. – Ligacsev, aki eddig a falat támasztotta, sápadtan, de határozottan lépett elénk. – Melegíttesse be a gépet, főnök; hiszi vagy sem, világéletemben rajongtam az éjszakai gyalogtúrákért.

Bejelentését döbrent csend fogadta: még Martina ujjai is megdermedtek a szatkom billentyűzetén.

– Nem – suttogta a koreai. – Ennek semmi értelme, ez kész...

– ...öngyilkosság? – somolygott az orosz. – Ugyan! Lugai gyerek vagyok, a Csud partján nőtem fel. Bekötött szemmel is eligazodom az északi határ mentén, amellet ez a legjobb, sőt, talán az utolsó alkalom, hogy az igazamat bizonyítsam.

– Ne bomolj – figyelmeztette Martina. – Ez nem elméleti kérdés.

– Tudom. Ha az lenne, bárki utazhatna... de mert elméletek helyett életek forognak kockán, nekem kell lemennem oda.

– Hogy ússz az árral?

– Hogy mederben tartsam. Nem vagyok prezervátor, de tudom a dolgomat, és ha az ultra mégis kifog rajtam...

– Elég! – Jeb hüllőképen a düh vörös foltjai égtek. – Meguntad az életedet? Mártíromságra vágyasz?

– Folytonosságra. – Ligacsev végignézett rajtunk, és mosolygott; ezekben a pillanatokban inkább látszott rajzfilmfarkasnak, mint preliminarátornak. – Megváltani aligha fogom a világot, de teszek róla, hogy megmaradjon: ne mondhasák az utánunk jövők, hogy a XX. század után a következőt is egy ruszki baltázta el. – Honjan-Smith-hez fordult. – Adj ki a parancsot, főnök! Mennem kell, mielőtt Trockijék végképp összekuszálják a szálakat odalent.

A koreai állta a tekintetét.

– És ha téved?

– Ne aggódjon. – Ligacsev ellenőrizte és zsebre vágta az Iljics özönvíz előtti revolverét, melyet egy kommandós nyújtott oda neki. – A magunkfélék száz évet kapnak, hogy értékeljék a teljesítményemet... és ugyanennyit, hogy ki-rukkoljanak egy új, minden eddiginél különb C verzióval.

Néztük, ahogy készülődik, pillantásunkkal kísértük a kábeldobokat görgető, súlyos fémalkatrészeket cipelő technikusokat, és egyszerre rezzentünk össze a kondulásra: a talaj megvonaglott, az épület falai hosszan visszhangozták a temporálklazma moráját.

– Négy és feles szinuszhullám! – kiáltotta Martina. – Kamenyev-Ribentropp paktum, vagy valami hasonló; dönt-sön, főnök, tovább nem várhatunk!

A koreai végigmérte Ligacsevet, aki borostásan, véznán és szemüvegesen, de elszántan állt övéi közt. Olyan volt, mint valami szertartás, s bár a résztvevők egy szót sem szóltak, valamennyien átéreztük a pillanat fontosságát, és tudtuk, hogy hiba lenne áhítatukat megzavarnunk. Csupa felemelő, csupa *pozitív* gondolatot vártam, emlékeimből azonban minduntalan az energográdi virrasztás, a Spetnaz-fiúk, Tányák és szellemek társaságában töltött éjszaka tolakodott elő. A vodka- és uborkaíz, az olyanféle viccek, mint a részeg tatár asztrahány, a parttalan viták erkölcsről és felelősségről, Wojkowicz cigarettái, Martina, belemelegedve a pánszlávizmust, a kommunizmust, a revansizmust és a fundamentalizmust vádló ügyész szerepébe, a Tányám, ahogy álomba sírja magát, de odaától is tovább szólongatja halottait... és Ligacsev, a ritkuló hajú, Buddha-mosolyú bennszülött, aki egyszer az ördög ügyvédjeként, másszor guruként, kommunárként vagy anarchistaként érvel. Ő, aki négy esztendeje dolgozik velünk, de ennél is régebben nyel cárok és generalisszimuszok, Péterek, Sztálinok, vörösök és fehérek helyett – mégis utánam nyúl, mikor kiborulok, és van ereje a förtelmes helyett a fenségesről, sztyeppéről és folyamokról, hősökről és bajnokokról regélni nekem.

– Hallod? – suttogja, és úgy billenti félre fejét, mintha nem szél dagasztotta ponyvák csattognának odakint. – Te is hallod, ugye?

– Mit, Tonton?

– Óriások – feleli ő, és évtizedeket fiatalodik közben. Drótkeretes szemüvege mögül egy kölyök hunyorog rám, és egy időre engem is azzá varázsol: mindketten halljuk, mindketten *érezzük* a léptek ritmusát, és szinte látjuk is a ködön túli homályban *táncoló* alakokat...

Búgasra rezzentem fel: a technikusok mostanra eltűntek az ultra gép maradványait, és energiát áramoltattak saját, Doha gyártmányú manipulátorunk tekercseibe. Honjan-Smith merev arccal, Ligacsev némiképp szórakozottan figyelte őket, és míg a köré gyűlt gyerekek emberek a vállát lapogatták, biztató mosolyt villantott felénk.

– Csatornát megnyitni! – parancsolta a koreai, aztán elfordult, lehunyta szemét, és valamivel halkabban hozzáfűzte még: – Isten segítse Oroszországot... és ha marad ideje rá, ugyanő irgalmazzon a mi lelkünknek is.

Két órán át lapultunk a művelet után, de sem a mieink, sem a huszonkilencedik hosszúsági fok állomásai nem jelentettek újabb időrengést. Mire a várost megtisztító kormány-csapatok páncélosai felsorakoztak a víztároló körül, mindenki számára nyilvánvalóvá vált: Ligacsev, a kényszer szülte Joker teljesítette küldetését.

A másik, az elesett Joker kriogenikus konténere újabb négy óra múltán, velünk és a sebesültekkel együtt indult Moszkvába egy AN-26-os fedélzetén. Vadászkíséretre már nem volt szükség: az ultra csoportok a kudarcot felismerve sorra megadták magukat, és ezzel fővárosi támogatóik jó részét is partiképtelenné tették. Titkos raktáraikból (egyebek mellett) újabb manipulátor alkatrészei kerültek elő – téridő-tájolója kísértetiesen emlékeztetett a legújabb, hétpecsétetes titokként kezelt amerikai modellére, mely XIX. századig nyúló sztáizsalagutat és hetvenöt-nyolcvan százalékos lebecsítási pontosságot ígért.

Társaim később számoltak be minderről: úgy kikészültem, hogy átaludtam a repülőutat, és a domogyedovói landolás után kábán, majdhogynem öntudatlanul intettem búcsút Honjan-Smithnek, akit szélcasornában tervezett svéd titkárnője támogatott a várakozó RUFOR-gép felé.

– Kitüntetik vagy keresztre feszítik – mormolta Wojko a távolodó alak után bámulva. – Valamelyik a kettő közül.

Martina szórakozottan babrált a szatkom billentyűzetén: az ernyőn időjárési frontok váltakoztak szigorúan titkos műholdpozíciókkal. Egyikünk sem érzett kedvet a beszélgetéshez, ami lehetett a másnaposság, de akár a zavar jele is. Magunkba zárkóztunk és lenyeltük a kulcsot, nagyokat szusszantunk, vízcseppek útját követtük az értünk küldött kocsis esőverte szélvédőjén – utóbb, az Arbat Intercontinentál négyágyas szobájában tigrisként vetettük magunkat a hátrahagyott whiskeyre és szakirodalomra.

A fotók életlenek voltak még, a helyesbítés utórezgései itt-ott összemosták a nyomtatott sorokat, a lényeg azonban így is kiviláglott: a Ligacsev-féle B verzió beváltotta a hozzá fűzött reményeket. Érdemi javulásra számítani ostobaság lett volna: Tonton kiegyenlítődés-elmélete, mely az órák múltával, a szemünk láttára érett axiómává, eleve kizárta, hogy az ördögök angyalá, az evilági purgatóriumok földi paradicsommá változzanak. Az utazó célba ért, de még ebben a kritikus helyzetben is hű maradt önmagához, és a nehezebb utat választotta – hogy kezdettől így tervezte-e, éppoly nehéz eldönteni, mint kideríteni, mi is történt pontosan azon a száztizenkét év előtti éjszakán.

Befelé fordultam, hogy újrateremtsem, vagy legalább felidézsem a ritkuló hajú férfit, aki – Martina fordulatával élve – valamennyiünk seggét megmentette: messze volt, de

minden pillanattal közelebb hozta közös képességünk, az intuíció.

Úgy képezem, futott.

Futott véznán, szemüvegesen és elszántan a Zsivago-színű éjben, északnak a Ladoga jegén át. Futott, bár émelgett még a hosszú zuhanástól, és nem torpant meg a szélzúgásba vesző dördülések hallatán: tudta, hogy elkésett, hogy az orkán kavarta hó függőnye mögött egy automata Sztetskin tüzel, mely éppúgy idegen ebben a korban, mint a férfi, aki szorongatja... és ahogy kikeveredett az éjszakai ködből, két kézzel emelte célra az Iljics avított revolverét.

Nem tudhatom, mit érzett *aztán*, Uljanov és az ultra mozdatlan teste felett, és aligha tudom meg valaha is. A kudarc (első gyilkosságáról nem beszélve) nyilván levertséggel töltötte el, *aztán*, ahogy a jeges szél és a merénylő zsebében lelt laposüveg tartalma felrázta, ismét preliminátorként kezdte szemlélni a helyzetet. Az ultra gránátjaival robbantott léket a közelben, az ultra túlélőkésével vágta át a makacszkodó szíjat az ultra derekán, hogy a titkos zsebbe rejtett rubelköteghez férjen, *aztán* megszabadult a testektől, úgy-ahogy elsöpörte a nyomokat (a hó reggelre nemcsak a lék helyét, a vérfoltokat is befújja majd), *aztán* mély levegőt vett, és továbbgyalogolt a jegén át a finn oldal fényei felé.

Éljenzés és taps.

Óriások tánca a sztyeppére boruló éjben.

A legvérfagyasztóbb nem az, hogy Ligacsevnek igaza volt, hanem hogy a lényegyet tekintve semmi nem változott. A történelemkönyvek szövege kibővült vagy megrövidült pár sorral, a Vörös-téri mauzóleumból csak egy tábla maradt, mely észrevétlenül húzódik meg a Kreml falát borító márványtáblák sorában, az ágyamat alátámasztó *Lenin* összes gerincfelirata *Ligacsev összesre* változott, de ettől eltekintve minden maradt a régiiben.

Illetve...

A fogadást, mint rendesen, Martina ajánlotta, és ugyanő volt, aki a harmadik óra végén felfedezte a beluga-vacsorát érő fotót egy múlt századi orosz biográfiában. A kép, melynek sarkán az 1924-es évszám fehérlett, dácsája tornácán örökítette meg a proletárforradalom nagybeteg atyját, az árkos arcú, szeplőkkel borított koponyájú Anatolij Andrejevicsét.

– *Boze* – suttogetta Wojko, a helyzethez illő formába öntve mindhármunk érzéseit.

Tonton, a *mi* Tontonunk félrebillentett fejével pillantott a lencsébe egy krumpliszabású Tánya, egy mit sem sejtő Krupszkaja-utánzat mellől. Húsz év alatt több mint harmincat öregedett, lassan alulmaradt a halállal és a Sztálin-klikkel vívott küzdelemben... szemei, a mélyen ülő, dacos rajzfilmfarkas-szemek azonban a régiiek voltak, karfán pihenő baljának két ujjá pedig – Churchillt jó két évtizeddel megelőzve – a győzelem V-jét mutatta felénk.

HORROR A KISKERTBEN

A Warwick család már akkor meghökkent kissé, mikor a nagymama neonzöldre festette amúgy fehérén ősz haját, amikor pedig megvásárolta a Halálkiáltók *Fuck or Kill* című albumát, nos, akkor egyenesen megbotránkoztak. De mindezt szóvá csak akkor tették, mikor az idős hölgy eladta a jeggyűrűjét, meg a többi, még az esküvőjén viselt ékszert, aztán ehhez a pénzhez hozzácsapta azt a jelentékeny összeget, amit a temetésére gyűjtögetett az elmúlt évtizedekben, és vett rajta egy Harleyt.

– De anyuka, bizonyos, hogy szüksége van erre... erre az izére? – érdeklődött kétségbeesetten Harold Warwick, amikor a nagymama leállította a ház előtt a böhöm nagy motort.

– Ugyan, haver, ne rinyálj, klasszul megy a sérómhoz! – pattant le a nyeregből az öregasszony, majd botjára alig támaszkodva felbicegett a lépcsőfeljárón. Fülében vad ritmusban csilingeltek a beszúrt biztosítótűk, két kapukulcs, és a mellesleg otffejejtett hallókészüléke.

Harold Warwick (hivatását tekintve visszavonult tőzsdeügynök, ötvenkét éves, konzervatív úriember, elméletileg a család feje) leesett állal tért ki előle.

Pedig nem a nagymama megveszése volt az első furcsaság, ami megesett a családban, mióta vidékre költöztek, az álmatag Forestville szélén álló Madlane-házba. Hogy őszinte legyek, az intő momentumok úgy sorakoztak, mint út mentén a mérföldkövek. Talán azért nem vették észre egyiket sem, mert a család tagjai végtelen toleranciával, és igen nagy türelemmel voltak megáldva.

Ott volt például Harold Warwick felesége, született Anna Leibovitz, aki még akkor sem hökkent meg, amikor egy tévéreklámban azt bizonygatta neki egy jólöltözött és épeszűnek – sőt, megbízhatónak! – tűnő úriember, hogy az általa kínált mosópor magas intelligenciával rendelkezik.

– Istenem, nyilván más értelemben használja a ki-fejezést! – sóhajtott Anna Warwick, aki az egyetemen nevelépszichológiát, összehasonlító szociológiát, okkultizmust és virágkertészetet tanult, majd mindezen elméleti ismereteit érdekes gyakorlati tapasztalatokkal egészítette ki, midőn belevágott három gyermeke felnevelésébe.

A gyermekek (születési sorrendben Peter, Paul, Paula, a beköltözéskor tizenhét és kilenc év között) szintén nem figyeltek fel a házat övező, baljós furcsaságokra. Ők egyszerűen örültek, hogy immár egy hatalmas, vadregényes kert áll a rendelkezésükre, továbbá lelkesen üdvözölték a tényt, hogy a költözködést övező hercehurca miatt napokra kimaradtak az iskolából.

Hogy az említett kert omladozó hátsó fala mögött közvetlenül a városka legrégebbi temetője állt, az nem

zavarta őket. Tulajdonképpen szüleiket sem. Mondjuk leginkább azért, mert a letörhetetlen mosolyú ingatlanügynök elfelejtette közölni velük ezt a tényt. No, istenem, van úgy, hogy az ember néha elfelejt valamit, még akkor is, ha egy amúgy megbízható ingatlanügynökről van szó!

Talán az volt az oka eme apró mulasztásának, hogy végtelen buzgalommal szeretett volna túladni a Madlane-házon, mely – szellemjárta híre miatt – már évek óta lakatlanul állt. Pedig hát racionális, huszadik századi ember hogyan is hihetné, hogy egy épület falai néhanapján véreznek, vagy hogy az elhalt lakók gardenpartyt adnak Mindenszentek estéjén! Ostobaság!

Am a kisvárosban se szeri se száma nem volt az erről szóló pletykáknak. A háziak erről már csak utólag értesültek. Például, amikor legközelebbi szomszédjuk, az alig negyed mérföldre lakó Thomas Riverdale átkezegett hozzájuk, hogy megismerkedjenek.

Thomas Riverdale nyolcvan felé járt, özvegy volt, és távolságtartó, továbbá egy második világháborús sérülés nyomán félsüket, de amikor megtudta, hogy valaki beköltözött a Madlane-házba, úgy döntött, átmegy, mert érdekli, hogy ki lehet *ennyire* marha. Hát egy szép tavaszi délutánon biciklire szállt, és végigtekert a Madlane-házba vezető, vadregényes és kibetonozatlan tölgyfasoron.

Harold Warwick épp az előkert megvadult rózsabokrait kötözte, a konyhaablakból dirigáló felesége utasításait követve, amikor az öregember feltűnt a kerítés túloldalán. A köszönés és kötelező bemutatkozás után Thomas azonnal rátért az őt érdeklő kérdésekre.

– Mondja, maga felelősségteljes embernek látszik, nem fél gyereket meg asszonyt hozni ebbe a házba? – érdeklődött őszinte kíváncsisággal.

– Mitől kéne félnem? – hökkent meg a házigazda.

– Ne haragudjon, nem hallom, megismételné egy kicsit hangosabban?

– Mitől kéne félnem? – ismételte el dupla hangerővel Harold.

– Hát például Emmától.

– Ki az az Emma?

– He?

– Ki az az Emma? – ordította Harold.

– Hát az a magas, szőke nő az iskolából, Paula osztályfőnöke! – kiáltott vissza a konyhából a felesége, aki a látogatót érkeztek visszavonult, hogy folytassa a rózsakötözés miatt félbemaradt ebéd főzést.

– Emma Hitchkins boszorkány volt – magyarázta nyugodtan Thomas bácsi, aki nem hallotta Anna Warwick közbeszólását. – Ha jól tudom, 1794-ben halt meg. Itt nyugszik, nem messze a háztól, és gyakorta kísért. Van egy macskája is. Egy szép, vörös cirmos.

Harold zavartan vonta össze a szemöldökét.

– Kísérteti? – kérdezett rá, mivel úgy érezte, ezt most ő nem hallotta jól, aztán látva, hogy az öreg nem reagál, máris ismételte, emelt hangerővel. – Kísérteti?

– Persze! Mi mást tudna csinálni egy halott?

– Hát például nyugodni. Mondom, csendesen nyugodni!

– Oké, papa, máris halkabbra veszem! – kiabált ki az emeletről Peter, a legidősebb gyermek, aki egyetlen híve volt a családban a metálzenének (nagymama akkor még nem szokott rá a hard rockra), és lehalkította dübörgő magnóját.

– Ugyan, ebben a temetőben nyugodni! – rázta a fejét Thomas bácsi. – Na, azt nem lehet! Nagyobb ott éjféلكor a forgalom, mint a főútcán! Meg is van kereken a végrendeletemben, hogy engem inkább hamvasszanak el, mint hogy ide kerüljek! Ott mese csak az örök nyugalom! – fejezte be, aztán hamarosan távozott, magára hagyva a meghökkent családfit.

Este, mikor kedves kocsmájában, a Szarvasölőben megvitatta a fenti párbeszédet a többi őslakóval, igen lesújtóan nyilatkozott a Warwick családról.

– Bolondok azok, már most is!

– Na, mi lesz itt, ha majd találkoznak a féllábú Umával! – rázta a fejét Karol Ince, hivatását tekintve postás, akiről köztudott volt, hogy 1967 karácsonyának éjszakáján, egy expressz ajánlott levél kézbesítése közben, találkozott egy hatalmas, féllábú árnnyal, akit aztán később azonosított a kocsmá törzsközlősege Uma Feketelábbal, egy múlt században élt, félvér rablógyilkossal.

– Szűkülve fognak visszafutni oda, ahonnan jöttek! – bólogatott Bill Bison, a város legrégebbi vegyeskereskedésének őszülő tulajja.

– Bolondok azok! – ismételte Thomas bácsi, és ebben maradtak.

Érdekes módon a Warwick család is erre a következtetésre jutott szomszédjuk kapcsán.

– Nem épeszű – magyarázta Harold a feleségének, az esti hírek hallgatása közben. – Ha részvénytársaság lenne, nem fektetném bele a pénzem – tette még hozzá, ami nála a legmélyebb elítélésnek felelt meg.

– Igazad van, drágám – hagyta rá felesége, és utána hosszan nem került elő az állítólagosan kísértő kedvű Emma boszorkány, és vörös cirmosának témája.

Am furcsa dolgok azért estek. Például egy este irgalmatlan zajra ébredt a házaspár.

– Mi lehetett ez? – nyögte Anna, és felkapcsolta az ágy melletti olvasólámpáját.

– Talán álmodtál valamit – sóhajtott a férje.

– Nem álom volt! Valami zajong!

És valóban, ismét hallhatták, hogy odalent valaki jár, és közben nyilván nagyokat esik, már amennyire a hangokból következtetni lehetett.

– Rendben, megnézem! – sóhajtott Harold, és komótosan előkereste papucsát az ágy alól. Aztán elindult lefelé, de már a lépcsőházban összetalálkozott Paulával.

A kislány lehunyta szemmel, gépies léptekkel tartott felfelé, maga után cipelve egy partvist.

– Kicsim, mit csinálsz itt? – érdeklődött zavartan az atya, de Paula meg sem hallotta.

– Baj van? – rázta meg a vállát Harold, mire a kislány megrezdült, és hirtelen kinyitotta a szemét.

– Igen, papa?

– Hova viszed ezt a partvist?

– Partvist? – csodálkozott Paula, aztán észrevette, hogy mi van nála.

Am az már nem jutott az eszébe, hogy hova igyekszik vele, sem az, hogy honnan hozza. A hosszú beszélgetésre az anyja is odajött, aztán lekísérte gyermekét,

és visszarakták a holmit a takarítószeres szekrénybe, melynek tartalma szétszóródva hevert az előszobában.

Nyilván az csapta a zajt, ahogy a kislány kiborította a takarítóeszközöket, állapította meg már ismét az ágyba bújva Harold.

– Gondolod, hogy ez normális? – kérdezte felesége.

– Már hogy kiborítja a felmosóvödröt? Édesem, nem akarlak megbántani, de a lányod igen sok szempontból rád ütött. Úgyhogy nem csodálkozom!

– De mit akarhatott azzal a partvissal?

– Feltételezem, felsöpörni.

– Éjszaka? Nappal sem lehet rávenni, hogy rendben tartsa a szobáját! – érvelt Anna, és férje engedelmesen belátta, hogy igaza van, majd eloltotta lámpáját, és tüntetően magára húzta a takarót, jelezve, aludni vágyik.

Anna nehezen merült álomba, de végül ő is elfogadta, hogy nyilván van értelmes magyarázat a gyermek furcsa viselkedésére. Amikor két nap múlva az eset megismétlődött, leült beszélgetni a lányával, de nem jutott semmire, Paula makacsul ragaszkodott hozzá, hogy nem tudja, mire kell neki a partvis.

Amikor harmadszor is felébresztette őket, Anna Warwick kulcsra zárta a takarítószeres szerkényt. Attól kezdve a kislányt egyszer sem kapták rajta, hogy holdkórosan mászkál.

Anna Warwick – töméntelen bölcsészdiplomája ellenére – néha nagyon gyakorlatias tudott lenni.

Aztán további érdekesség volt Whisky, a család kutyájának megváltozott viselkedése. Az eb – jól megtermett skót juhász – pedigrés ősökkel továbbá megzabolázhatatlan élénkséggel rendelkezett. Régi otthonában pedáns rendet tartott, idegent a ház közelébe sem engedett, és félelmet nem ismerve esett neki minden ismeretlen kutyának, aki nem volt hajlandó elkotródni.

A költözést követően szokott rá, hogy éjszaka vonyítson, és az ajtót kaparja.

– Talán azért akar bejönni, mert fázik – vélekedett Harold.

– Késő tavasszal? – hitetlenkedett felesége, de mivel a család férfitagjai az eb pártját fogták, ezért hamarosan megszavazták, hogy Whisky bent aludhasson a garázsban.

Ez átmenetileg megoldotta a problémát, ám pár héttel később az eb visszatért az ajtót kaparni. Hamarosan engedélyt kapott rá, hogy bent éjszakázhasson a nappaliban, onnan pedig már csak egy lépés volt, hogy Paul, a középső gyermek, titokban beengedje a szobájába.

Pár hétig egy ágyban aludtak, egészen addig, míg a fiú el nem kezdett álmában idézgetni a Bibliából. A kísérteties, mondhatni síri hangon felcítált részletek felborzolták Whisky bundáját, úgyhogy leköltözött az ágy alá, és ott végre nyugtot lelt.

De megpróbáltatásai nem értek véget. Egy nap Peter érdekes hírrel szolgált.

– Ma láttam Whiskyt, ahogy egy macska kergette – újságolta el a tinédzser srác ebéd közben.

– Whisky nem fél a macskáktól! Hülye vagy! – nevette ki Paul.

– Ne használj ilyen szavakat! – intette anyja.

– De ha egyszer láttam! – makacskodott a fiú. – A tölgyfasoron. Ott heverészett, aztán egyszer csak felugrott, és elkezdett futni. Mögötte meg egy macska. Egy nagy, vörös círmos!

– Talán fogócskázta – vélekedett húguk.

– Akkor miért kiabált közben segítségért? – kérdezte Peter.

– És ha félrehallottad? Egyébként is, mióta beszélsz kutyául? – vágott vissza az öccse. – Hülye vagy, hülye vagy, megkettýentél! – kiabálta diadalmasan.

– Mondom, hogy ne használjatok ilyen csúnya szavakat! – szólt rájuk ismételtén Anna.

Peter egy pillanatra megzavarodott, aztán dühösen lecsapta a kanalát.

– És te meg, aki álmodban misézel? – vágott vissza.

– Nem is misézek!

– Nem? Én pedig minden este hallom, hogy „Nema. Olam a son arbil des...”

– „...Menoitatnet ni sacudni son en te. Sirtson subirotibed...” – folytatta fennakadt szemmel Paul a megkezdett szöveget, aztán elhalt a hangja.

– Na, ugye! – kiáltott fel diadalmasan a bátyja. – Hetekbe telt, mire rájöttem, mit beszélsz álmodban, de megvan! Ez a Miatyánk, latinul, csak éppen hátulról előrefele mondva!

Az asztalfőn ülő Harold felkapta a fejét, és lecsapta az újságot.

– Anna, biztos vagy benne, hogy presbiteriánus osztályba írtattad őket?

– Persze, drágám! Nem emlékszel, te is ott voltál!

– De akkor miért tanulják latinul a Miatyánkot? – érdeklődött zordan a családfő.

– Nem tudom, drágám!

A kérdés végül ennyiben maradt, ám Elisa nagymama és a Harley-Davidson esete után ismét előkerült ez a beszélgetés is. Warwickék csak ekkor kezdték el elgondolkodni azon, hogy valami esetleg nem teljesen stimmel.

Dale Mittwoch középkorú volt, magas, barna hajú, és egy ezoterikus ügyekben utazó nyomozóirodát vezetett. Mivel következetesen nem volt hajlandó szélhámoskodni, a bolt nem ment túl jól.

Ennek ellenére minden reggel bement a kis, bérelt irodahelységbe.

– Helló, Barbara! Vár ma ránk valami érdekes? – köszöntötte egyetlen alkalmazottját, a félállásban dolgozó titkárnőt nap mint nap.

– Ma délelőtt semmi. Délután viszont jönni fog egy levél, egy bizonyos Anna Warwicktól, amiben új ügyet kapunk egy régi ismerőstől – felelte Barbara White, aki komoly telepatikus képességekkel bírt, továbbá gyakorlatok voltak megbízható látomásai a jövőről. Olyannyira, hogy az iroda üzenetrögzítőjén a következő szöveg volt hallható: „Őn a Mittwoch Túlvilági és Telepatikus Nyomozóirodát hívta. Tudjuk, hogy ki ön, és mit akar. A sípszó után, kérem, tegye le a kagylót!”

– Anna Warwick? Nem emlékszem rá! – vonta össze a szemöldökét Dale.

– Lányneven Leibovitz. Az egyetemi éveidben keresgélj!

– Megvan! Együtt hallgattunk egy kurzust a templomosokról! Ezer éve volt az! És fogalmam sincs, hogy azóta mi lett vele!

– Hozzáment Harold Warwickhoz, és most három gyermek anyja – sóhajtott Barbara, azon emberek hangján, akiknek a világ már nem tud újat mutatni.

– Remek! És milyen ügyvel fog megkeresni minket?
– Veszélyessel!
– Ajaj! Milyen felszerelést javasolsz?
– Komplexet! Készülj minden rosszra! Legalább kétszer életveszélybe fogsz kerülni, és a végén el is török a bal kezed – figyelmeztette Barbara.

Dale elhúzta a száját.

– A francba! De legalább életben maradok, nem? – nevetett a titkárnőjére.

– Persze! – mosolygott rá vissza a nő. Régi megállapodás volt közöttük, hogy ha kell, hazudik, de semmiképpen sem árulja el a férfinak, hogy az mikor és hogyan fog meghalni.

A levél, amit Anna Warwick küldött régi ismerősének, kusza, rendetlen betűkkel volt írva, és zavaros indoklással kérte a férfit, hogy az látogassa meg őket, mert „megeshet, hogy valami baj van.”

Titkárnője figyelmeztetése nyomán Dale alaposan felkészült az utazásra. Eltette régimódi párbajpisztolyát, és hozzá vagy tucatnyi ezüstgolyót. Légmentes nejlonzacskóba két fokhagymafüzért csomagolt, továbbá egy hegyesre faragott akáckarót is becsúsztatott bőröndjébe. Kulacsában szenteltvizet vitt, nyakába keresztet akasztott ezüstlánccon. Ennél többet viszont nemigen tehetett.

Hosszú autózás után érkezett meg Forestville-be, és az volt az első dolga, hogy felhívta a Madlane-házat. Anna vette fel, és kedves hangon köszöntötte, továbbá biztosította, hogy remek vacsorát főz a tiszteletére, és persze gondosan elmagyarázta, hogy hogyan juthat el hozzájuk. Ennek ellenére Dale alaposan eltévedt, és már sötét éjszaka volt, mikor leparkolt a kastélynak is beillő, méltóságteljes épület elé.

Miután leállította a motort, alaposan megszemlélte a ház fekete sziluettjét, de a leeresztett redőnyök óvta ablakok nem árulkodtak az élet legfikarcnyibb nyomáról sem. Mindössze a hideg szél zúgott, és később valahol felhuhogott egy bagoly.

Ez remek lesz, gondolta, majd kikászálódott a kocsiból, aztán bement az öreg fákkal szegett sétányon a kapuig. Rátenyerelt a csengőre, a felhangzó kolompolásra összererezte. Hosszan várt, egyik lábáról a másikra helyezve a súlyt, mire nagy reccsenéssel kinyílt az ajtó.

Ijedten lépett hátra, de aztán gyorsan megnyugodott. A küszöbön egy középkorú, mosolygó asszony állt, mögötte barátságos, meleg fényekkel ragyogott az előszoba.

– Dale? – kérdezte a nő.

– Szervusz, Anna, semmit sem változtál! – udvariaskodott, és bízott benne, hogy valóban volt évfolyamtársaság áll előtte.

– Gyere be! Kicsit késtél, de megvártunk a vacsorával!

Örömmel lépett be, aztán hagyta, hogy a háziasszony megmutassa az ebédlőbe vezető utat. Hamarosan az asztalhoz ültek; a három gyerek, Harold és Anna Warwick, no meg Dale. Először tülestek a bemutatkozáson, aztán a férfi gyorsan talált okot, hogy felhozza jövőtele célját.

– Nagyon megijedtem, amikor megkaptam a leveled! Úgy tűnt, mintha bajban lennétek, de ha jól látom, minden rendben van! – kedélyeskedett.

– Ostoba voltam azzal a levéllel! – nevetett fel Anna, és elvette a férfi tányérját, hogy szedjen a levesből.

– Túlzottan is kétségbeestem! Tudod, furcsa zajok hallatszottak a kert végéből, és ott van az a temető is...!

– Annát meglehetősen megviselte a költözés! – szólt közbe mosolyogva Harold. – Tudod, szinte mindent ő intézett! Csodálatos asszony!

– Köszönöm, drágám! – nézett rá meleg tekintettel a nő, majd visszafordult a vendég felé. – Aztán kiderült, hogy csak egy huligán banda ütötte fel a kert végében a tanyáját! Végül még a rendőrséget sem kellett zaklatnunk, Harold megegyezett velük.

– Természetesen nagyon szégyelljük, hogy feleslegesen háborgattunk! – vette vissza a szót a házigazda. – És kérlek, nevezd meg a kiszállás díját, nyilvánvaló, hogy kifizetjük!

– Ugyan! Nekem öröm, hogy ismét láthatom egy régi diáktársam! Amúgy is jól mennek az ügyeim, ezt fogjuk fel baráti látogatásnak! – mosolygott el Dale, aztán megmérítette kanálát a levesben.

Majd kővé dermedve a benne kucorgó pók látványától visszajejtette az eszközt.

– Ízlik? – kérdezett rá Harold.

– Isteni – suttozta Dale, és kemény elszántsággal ismét a kezébe vette a kanalat.

– A feleségem remekül főz! – mosolyodott el a házigazda, majd két ujjá közé csipentette a tányérjából kikanaláló siklóféle farkát, és egy ügyes mozdulattal lehárapta a hulló fejét.

Dale elkapta a tekintetét, hogy ne lássa a kifreccsenő testnedveket. Az asztal másik felén, Paula tányérjából épp akkor ugrott ki valami lapos és jellegtelen dolog.

– Meghalsz, patkány! – kiáltott a kislány, majd kanálával lecsapott a menekülő izére. Aztán felkaparta a terítőről a szétkenődött maszatot, és visszatette a tányérjába.

– Paula, ezerszer megmondtam már, ne játssz az étellel! – róttá meg azonnal az anyja.

– Bocs, mama! – visszakozott a kislány, ám Dale ezt már nem várta ki.

– Elnézést! – nyögte, és felpattant. – A kocsim. Elfelejtettem bezárni a kocsimat! Ellopják a cuccom! Muszáj kimennem! – hadarta, már az előszobából.

– Ugyan, ne aggódj, itt éjszaka nem jár senki élő! – hallotta még maga mögött Anna hangját, de meg sem torpanva futott ki, ki a házból, a kertből, az autójáig.

Lihelve csapódott neki a karosszériának, majd gyorsan kinyitotta a – természetesen kulcsra zárt – csomagtartót. Remegő ujjával kétszer kellett nekifutnia, mire sikerült. Aztán előkapta és a koci tetejére lökte a bőröndjét, majd feltépte azt is, és kezdte előszedni a felszerelését.

Zakója bal belső zsebébe süllyesztette a párbajpisztolyt, jobbra az egyik fokhagymafüzér került. Erősen dudorodott, pedig igyekezett úgy rendezni, hogy ne legyen feltűnő. A szintén magával hozott laposüveget megtöltötte szenteltvízzel, és elsüllyesztette a farzsebében. Aztán kurta imát mormolt, majd felkapta a bőröndöt, és elindult visszafelé.

A háziak a kapuban várták.

– Ugye, hogy nem vészett el semmi! – nevetett rá Anna, végtelen őszinteséggel.

– Tényleg! Tudjátok, csak a nagyvárosi stressz! – magyarázgatta, és letette bőröndjét az előszobában.

– Bocsánat, hogy megzavartam a vacsorát, menjünk vissza! – javasolta aztán, és mély lélegzetet véve nekiindult.

dult. Sziklaszilárdan el volt rá szánva, hogy ki fogja bírni. Mit tud még neki mutatni az a mocskos túlvilág, ami-re nem készült fel?

Alig ültek vissza, kintről motorzúgás hallatszott, majd a gép leállt, és valaki hamarosan lendületesen belökte az ajtót.

– Szevasztok! – hangzott fel a köszöntő kiáltás, majd belépett a nagymama. Neonzöld hajjal, bőrdzsekiben, amin egy kurta „Fuck off!” felirat díszelgett, no és persze vasalt orrú bakancsban.

– Anyuka, ő Dale Mittwoch, régi barátom! Dale, ő az édesanyám, Elisa Leibovitz! – mutatta be őket egymásnak Anna.

– Szevasz, haver, oké a verdád! – mondta az öregasszony, majd odalépett, és jót csípett a férfi fenekébe.

– Most csákó, mert ma még nyomulok, buli lesz a parton! – köszönt aztán el, és kibicegett az ebédlőből.

– Tudod, anyuka velünk él. Az ő korában már jó, ha nincs egyedül az ember! – magyarázta lehajtott fejjel Anna.

Dale szobormeredten ült a székében, és azon merengett, hogy ezek után vajon épeszűnek vallhatja-e még magát?

A vacsora után azonnal visszavonult a szobájába, fáradtságra hivatkozva. Azzal kezdte, hogy gondosan bezárta az ajtót és az ablakot. Aztán a párnája alá készítette a pisztolyt, a fohagymafüzért, a laposüveget. De még ezen előkészületek ellenére is zaklatott volt az álma.

Arra ébredt, hogy a szomszéd szobából mormolás hallatszik. Rápillantott kvarcórájára, a kis szerkezet szerint éjfél múlt pár perccel. Felült, hogy odamenjen a falhoz, és hallgatódzon egy kicsit, amikor hirtelen egy hang szólalt meg a szobában.

– Csak Bernard atya az.

– Tessék? – kapta oda a fejét.

Az ablak nyitva volt, a párkányon Peter ült, lovaglóülésben. Könnyedén lógázta a lábát, és zavartalanul folytatta:

– Bernard atya misézik. Vagy száz éve a fejébe vette, hogy megidézi az ördögöt. Azóta naponta próbálkozik. A bolond! – biggyesztette le az ajkát a tinédzser fiú.

– És te? Te ki vagy? – kérdezte Dale a gyerek felé fordulva, miközben feltűnésmentesen elkezdett kotorászni a párnája alatt, bármi használható fegyver után kutatva.

– Én? Én csak egy utazó vagyok! – vigyorodott el Peter, és a sötét ellenére jól látszottak megnyúlt szemfogai.

– És merre tartasz? – kérdezte a férfi, verejtékes homokkal.

Szóval tartani, bármi áron, amíg nem talál valamit ellene!

– Feléd tartok – jelentette ki precízen a gyerek, és lecsusszant a párkányról, majd elindult Dale irányába.

A férfinak végre a kezébe akadt valami. Nem törődött vele, hogy mi az, megragadta, és a fiú felé sújtott vele. A fohagymafüzér korbácsként csapódott ki, majd akadálytalanul suhant át a semmin.

A szobában nem volt senki, mindössze egy lelkieken megrendült, ezoterikára specializálódott magánnyomozó.

Másnap reggelig nem aludt, így meglehetősen kari-

kás szemekkel fogadta a hajnalt. No meg persze a megszokott felszerelésével (pisztoly, füzér, laposüveg). Ennek ellenére félve merészkedett elő a reggelihez

– Jó reggelt, Dale! – köszöntötte Anna. Arca ráncos volt, szeme beesett, hangja fakó.

– Jó reggelt – felelte óvatosan a férfi, és leült a székére.

Kettesben voltak a konyhában.

– A gyerekek még alszanak, Harold meg még nem került elő – magyarázkodott a nő.

– Hova ment?

– Nem tudom, éjfél tájban láttam utoljára, akkor épp a holdat vonyította – suttogta Anna, aztán lecsapta az épp kezében tartott tepsit. – Nagy bajban vagyunk, Dale! Remélem, tudsz valamit tenni!

– Talán. Emlékszel a tegnapi este? – puhatolódzott.

– Igen. Ostobaság volt azt mondanom, hogy minden oké! Nem is tudom, hogy miért tettem! Természetes, hogy azt szeretném, ha maradnál, hisz különben miért hívtalak volna? – felelte a nő, aztán felkapta a tepsit, és a Dale elé tett tányérba csúsztatta annak tartalmát.

Első ránézésre tükörtojásnak nézett ki. Második ránézésre is. A férfi felkapta a villáját, megemelte a tüne-mény szélét, és bekukkantott alá. Alulról is tükörtojásnak nézett ki. Óvatosan beleszelt, és megkóstolta. Tükörtojás-íze volt.

Jóízűen nekilátott enni.

– Akkor lennél olyan kedves elmondani, hogy pontosan mi is történik itt, amióta beköltöztetek? – kérdezte az első falat után, a nő pedig nekilátott elmesélni a dolgokat.

Nem hagyott ki semmit, gondosan beszámolt Whiskey furcsa viselkedéséről, Paula partvis-mániájáról, Paul éjfél miséről, meg a többi furcsaságról. Dale figyelmen kívül hagyta, és nem nézte hülyének. Mire a történet végére ért, elfogyott a tükörtojás is.

– Lehet itt valamit tenni? – kérdezte végül síri hangon a nő.

– Költözzetek el!

– Ennyi?

– Ennyi feltehetőleg elég lesz. Kevesebb semmiképpen. Ez a hely elátkozott, hagyjátok itt! Még mielőtt valami visszavonhatatlan tragédia történik! – magyarázta Dale.

– Igazad van! Ostobák voltunk, hogy eddig maradtunk!

– Helyes! Menjetek, és örüljete, hogy ennyivel megúsztatok! – bólintott Dale, és magában arra gondolt, hogy persze ő még nem végzett. De jobb, ha nincs civil a pályán! Annáéknak szerencsájuk van, hogy eddig nem történt valami komolyabb baj.

Ám ekkor kopogás zavarta meg nyugalma. A háziasszony sietett ki ajtót nyitni, a férfi csak félfüllet követte a kinti párbeszédet.

– Jó reggelt, asszonyom! Albert Dicken vagyok, rendőrnnyomozó. Gyilkossági ügyben keresem önöket!

– A férjem! – sikoltott erre Anna Warwick, és elájult.

Dale és a rendőrnnyomozó a nappaliba vitték be az asszony eszméletlen testét.

– Elnézést, de maga kicsoda? – kérdezte Dicken, miután lefektették a nőt a díványra.

– Dale Mittwoch vagyok, a ház régi barátja. Együtt jártunk egyetemre Annával – magyarázkodott a férfi.

Eszébe sem jutott bevallani, hogy magánnyomozó. Lesz neki még enélkül is elég baja ezzel a csapott homlokú zsaruval!

– És nem tudja, miért ájult el a hölgy? A férjét említette, ugye... – puhatolódzott a rendőr.

– Ma reggel még nem találkoztak – morogta Dale, és már azon járt a feje, hogy honnan kerít alibit a házigazdának. De ez persze csak akkor aktuális probléma, ha nem ő az áldozat...

– Elmondaná, miért keresett fel minket?

Dicken nyomozó kényelembe helyezte magát az egyik fotelben, aztán nekilátott mondókájának:

– Ronni garázsának egyik szerelőjét ma hajnalban holtan találták. Arról szerettem volna érdeklődni, látta-e valami furcsát.

– Az a garázs a közelben van? – kérdezte Dale a konyhából. Pár pillanat múlva már vissza is jött, kezében egy pohár vízzel.

– Tudja, nem vagyok helyi – mosolygott szinte bocsátnakérően.

– Nos, itteni viszonylatok szerint a szomszédban van. Alig fél mérföldre, egyenesen a város felé.

– Aha, az ugye a temető mellé esik, igaz? – blöffölt Dale.

– Dehogy! A temető is elér a városig, de nagy félkörívben, az úttól távol! – dőlt be az egyszerű trükknek a zsaru, aztán csak összevonta a szemöldökét. – Miért érdeklí?

– Én mintha holmi temető mellett jöttem volna el – vont vállat a férfi, olyan hangon, mintha valami teljesen közömbös dologról lenne szó, majd az ájult asszony mellé térdelt, és megnedvesítette a homlokát, nyakát.

Anna lassan tért magához, leginkább arra a közlésre, hogy nem a férje halt meg. Aztán gyorsan összeszedte magát, és meghallgatta ő is a rendőrtiszt közlendőjét.

– Sajnálom, semmi különöset nem láttam.

– És a kedves férje?

Anna aggodalmas pillantást vetett Dale-re, de az úgy tett, mintha észre sem venné. Tünetően bámult ki az ablakon.

– Együtt feküdtünk le, úgy éjfél körül. És reggel már nem volt mellettem. Azt hiszem, elment sétálni. Hajnaltajt gyakran sétál egy kicsit. A kert végében, a temető felé... – tette még hozzá bizonytalanul.

– Szóval, ez szokása – kérdezett rá a rendőr.

– Igen – biccentett elszántan az asszony.

Dale-nek megkeseredett a szája íze. A francba, minek hazudik, aki nem tud! És miért pont egy zsarunak! Ám a nyomozó látszatra elhitte a hallottakat.

– Akkor készen is vagyunk! – mosolyodott el, Anna pedig megkönnyebbülten felsóhajtott. – Épp csak még egy kérésem lenne! – csapott le rögtön a rendőr.

– Igen? – rebegette a nő.

– Ugye, maguknak van egy Harley-Davidsonjuk?

– Igen.

– Tehát nem lopták el, megvan, szépen, biztosan a garázsban.

– Azt hiszem, bár ma még nem láttam – felelte óvatosan Anna, most már valóban értetlenül.

– Ki sem mozdultak vele az éjszaka.

– Tudtommal nem – hagyta rá a háziasszony.

Dale az ablak felé fordult, és beharapta a szája szélét. Ebből csúnya csőbehúzás lesz!

– Tudja, csak azért, mert a gyilkosság a garázs mögötti kert végében történt. És helyszínen puha a föld, nagyon. Egyértelműen lehet látni egy nagyobb motor kerekének a nyomait – ütött újból a rendőr.

Telitalálat, értékelte a helyzetet Dale, és még rosszabb lett a kedve.

– Kizárt, hogy a mi motorunk hagyta volna azt a nyomot!

– Bizonyos? Azért megnézhetem azt a gépet, igaz? – vigyorgott a nyomozó.

Együtt mentek ki a garázsba, Dicken buzgón hajolt a fal mellett álló motor kerekéi fölé. Óvatosan megtapogatta, aztán felnézett.

– Tehát nem használták.

– Nem...

– Akkor miért nedves a gumija?

Nagy csönd nehezedett a garázsra.

– Nézze, én most keltem! – csattant fel végül Anna. – Akárki elvihette, vissza is hozhatta. És mondjuk, ha az a valaki a családból való, az sem bizonyos, hogy gyilkolni ment! Mindenféle harmatos a föld hajnaltájt!

Dale csendesen elmosolyodott a háttérben. Már az egyetemen is karakán lány volt Anna Leibovitz!

– Kérem, én nem mondtam, hogy itt van a gyilkos! – visszakozott azonnal a rendőr. – Épp csak érdeklődöm.

– Elnézést az ingerült hangért. De nagyon hirtelen jött ez az egész, így, kora reggel! – mentegetődzött Anna is.

Csendesen mentek vissza a házba.

– És egyébként ki használja a motort? – kérdezte már bent, mintegy melleleg Dicken.

Annának a torkán akadt a lélegzet.

– Az édesanyám – nyögte ki végül.

– Tessék? – hökkent meg a rendőr.

– Az édesanyám – ismételte meg a nő. – Tudja, igen fiatalos. És... és persze alig szokott vele utazni... épp csak nosztalgiából van neki egy...

A habogva előadott magyarázat egyáltalán nem hangzott meggyőzően, de a rendőr látszólag elhitte.

– Akkor elnézést a zavarásért – köszönt el, és már nyúlt a kilincs felé, amikor az ajtó kitárult, és belépett Harold Warwick.

Sáros, tépett, véres pizsamában, arcán, kezén ezer horzsolással.

Nagy-nagy csönd nehezedett az előszobára.

– Elnézést, ön kicsoda? – kérdezte végül Harold Warwick a rendőrt. Ő tért legelőször magához, és igazából nem értette, miért ilyen hideg a hangulat.

– Albert Dicken, rendőrnnyomozó. Gyilkossági ügyben.

Harold elsápadt.

– Ki... Ki halt meg?

– A Ronni garázs egyik szerelője, Tom Fenster. Ám mielőtt továbblépnénk, megtudhatnám, hogy ön kicsoda, és hol járt? – kérdezte szúrósan a rendőr.

Dale, aki a nyomozó mögött állt, kicsit megmozgatta a kezét, hogy magára vonja a házigazda figyelmét, majd mutató és középső ujjával imitálta a sétát.

– Én Harold Warwick vagyok, és mentem... én... én jártam, igen, sétáltam! – értette meg végre a célzást Harold.

– És ez önnek szokása – kérdezett tovább Dicken nyomozó.

A háttérben Dale buzgón bólogatott.

– Igen. Szoktam sétálni. Nagyon egészséges – bólogatott engedelmes tükörként a házigazda.

– És hol sérült meg?

Harold kérdő pillantást vettett Dale-re, de a férfi mindössze megvonta a vállát, jelezve, erre találjon ki maga valamit!

– Beleestem egy csipkebokorba.

– Szóval sétált, és beleesett egy csipkebokorba – ismételte a rendőr.

– Igen, sétáltam, mert az egészséges, és aztán beleestem egy csipkebokorba – jelentette ki határozottan a házigazda.

– Pizsamában.

– Mint láthatja, pizsamában. És most bemehetnék a házamba? – érdeklődött ekkor már visszatért magabiztossággal Harold Warwick, a rendőr pedig készségesen kitért az útjából.

A nyomozó távozása után hármasan leültek a konyhában, és megkavézta. Harold nyúzottabbmak tűnt még feleségénél is, Dale, a maga szimpla kialvatlanságával, messze a legjobban nézett ki mindhármasuk közül.

– Biztos, hogy gyanúba vett minket! – sóhajtotta az asszony.

– Biztos. Ez a dolga – bólogatott Dale, és jót kortyolt az erős feketéből. – De amúgy nem szolgáltattunk neki semmi konkrét bizonyítékot, és nagy ostobaságokat sem mondtunk neki. Kivéve azt, hogy az édesanyád használja azt a hatalmas nagy motort. Ahelyett igazán hazudhattál volna valami értelmeset! – fordult Anna felé.

– Sajnálom, de rajta kívül senki sem tud motorozni a családban – vont vállat a nő.

– Mindegy! – legyintett Dale, aztán a házigazda felé fordult. – Hol jártál? És lehetőleg őszintén, én nem vagyok zsaru.

– Fogalmam sincs, hol bolyongtam! – hajtotta le a fejét Harold megtörten. – Az biztos, hogy éjfél tájban vonyítottam a holdat, és aztán elmentem futni. Valahova. Amikor a gyilkosságot említette ez a rendőr, nagyon megijedtem, hogy én tettem. Mert meglehet. Csak éppen nem emlékszem rá.

– Nyugi! – veregette meg a vállát Dale. – Nem hiszem, hogy te tetted, azt sem, hogy a jó Elisa mami – hazudta könnyedén, csak hogy megnyugtassa a háziakat.

– Még az sem biztos, hogy ennek a gyilkosságnak bármi köze is lenne a köröttetek kísértő holtakhoz – folytatta aztán. – Mindenesetre utánajárok ennek is, meg a temetőnek is. Ti most nem költözhettek el, az nagyon feltűnő lenne, de nem tudnátok valami indokot találni, hogy csak pár éjszakát bent töltsétek a városban? Valami panzióban, akármiért!

– Bemegyünk vásárolni, és elromlik a kocsi – vont vállat Harold. – Ez egy éjszaka.

– És aztán megtetszik a hely, az még sok éjszaka – fűzte tovább a gondolatot Dale, aztán kiitta maradék kávéját. – Most megyek, utánaérdeklődöm a dolgoknak, délutánra visszajövök. Addigra legyetek menetekészek!

Első útja a városházára vezetett, egyenesen abba az irodába, ahol többek között a temető adatait is nyilvántartották. Az ott dolgozó, filigrán kis emberke, aki teljesen elveszett széles íróasztala mögött, feszes, hivatali mosollyal fogadta.

– Mit tehetek önért, uram?

– A Nordhill temetőről érdeklődnék...

– Kérem! A város legrégebbi temetője a központtól északra fekszik, elnyújtott sarló alakban. Még az ezerhétszázas években szentelték fel, de egyes parcelláiba még ma is temetnek – kezdte a férfi szolgálatkészén, mint egy begyakorolt idegenvezető, de Dale félbeszakította.

– Elnézést, engem inkább pár statisztikai adat érdekelne!

– Úgymint?

– Hány sír van, ebből hányban nyugszik keresztlelen ember, hányban olyan, aki erőszakkal halt meg, külön kiemelve azokat, akikkel hóhér végzett.

– Maga valami... ördögűzőféle? – vonta össze a szemöldökét a hivatalnok.

– Dehogy, én mindössze dolgozatot írok a kísértet-históriák keletkezéséről, és a nordhilli temető remek példa lenne. Azzal kapcsolatban olyan sok pletyka és legenda él, hogy a gyűjtőt szinte zavarba hozza a bőség! – magyarázkodott Dale, a rutinos kísértetzsaru.

– Nos, csak mert az ön által kért listák megvannak, és pont egy ördögűző állíttatta őket össze. Alig egy éve – magyarázkodott a kis ember, miközben felállt, és az asztala mögötti szekrényekben nekilátott megkeresni a kért listákat.

– Ördögűző? – szaladt fel Dale szemöldöke. Vajon szakmabeli, vagy szélhámos?

– Kicsoda az illető? Hol lehetne megtalálni? – érdeklődött azonnal.

– Megtalálni? – fordult vissza az asztal felé a hivatalnok, kezében egy dossziéval. – Nos, meglehetősen közelben van. Úgy is mondhatnám, hogy megtalálható a Nordhillben eltemetett, erőszakkal elhunyt egyének listáján. Utolsó előtti tétel – lökte Dale elé a papírt, aki hőkenten olvasta el a nevet.

De nem ismerte az illetőt. Ennek ellenére meglehetősen elevenére tapintott a durva célzás. Aztán az utolsó tételre csúszott a pillantása.

– „Csavar”? Ez emberi név? És miért csak ennyi?

– Az valami hippi volt, egy fiatal lány. A hapsijával érkeztek, alig fél éve, motoron, és itt csöveztek a környéken. Talán valamelyik nagyobb bandából szakadtak le, ki tudja. Aztán egy nap a lányt holtan találták. Valaki megerőszakolta, aztán megkéselte. A bűnös nem került elő. A fiújára terelődött a gyanú, aki azonnal elszökött, és azóta sem tűnt fel a környéken. A rendőrség még a lány igazi nevét sem tudta kideríteni, úgyhogy mindössze annyi áll a sírkövén, hogy „Itt nyugszik Csavar”.

Dale érdeklődve bólogatott, majd még megkérdezett pár fontosabb dolgot, végül pedig kért egy térképet a temetőről. Aztán elment a telekkönyvi hivatalba, majd a könyvtárba is.

Már késő délután volt, mikor visszaindult a Madlane-házba. Útközben megállt a temető mellett, és megvizsgált pár sírt a listáiról. Legtöbbjüknél kilengett emberi hajból fűzött zsinegen lógó, márványból faragott ingája, amin nem volt mit csodálkozni.

Amikor odaért, a háziak már összecsomagoltak.

– Minden rendben?

– Dehogy! Elisa nagymama még délelőtt motorra

szállt, és elment. Fogalmam sincs, hova! – sóhajtott Anna, miközben a sokadik mogyorókrémes szendvicset pakolta a hűtőtáskába. Aztán bekészített még pár tábla csokoládét, és egy üveg kólát is, biztos, ami biztos alapon.

Dale eltöprengett a hallottakon, és nem örült nekik.

– Mindegy! – legyintett végül. – Majd ha visszaér, utánatok küldöm.

– Te maradsz? – kérdezte hitetlenkedve a nő.

– Igen. Ugye, megkaphatom a kulcsokat?

– Persze...

Így Dale maradt. A kapuban állva integetett, ahogy Warwickék kocsija eltűnt a tölgyfasoron. A lenyugodni készülő nap vörösrőse festette a világot, a fák szomorú ragyogással lebegtették leveleiket a könnyű szellőben.

Mikor a család autója eltűnt a fordulóban, Dale nagyot sóhajtott, és rosszkedvűen visszament az elátkozott házba. Hülye vagyok, hülye vagyok, hülye vagyok, ismételte magában monoton egyhangúsággal.

Beült a nappaliba, és jobb híján belötte a tévét. Ott aludt előtte, nyitott szemmel, majdnem kilencig, amikor motorzúgás rezzentette fel. Gyorsan összekapta magát, megnézte, hogy túlélőkészlete (pisztoly, fűzér, kulacs) a helyén van-e, majd kiment a kertbe. A kapun akkor fordult be a nagymama motorja.

Az öregasszony megszokott, sportos stílusában fékezett, majd lepattant a nyeregből.

– Szia, Csavar – köszönt neki oda óvatosan Dale, miután felkapcsolta a verandát megvilágító izzót.

– Szevasz, haver! – kiabált vissza az öregasszony, aztán kitámasztotta a Harleyt, és bedobott egy rágót. A halovány fényben kísértetiesen csillogtak ruhájának bőrszegecsei.

– Te, kérdezhettek valamit? – folytatta immár magabiztosabban a férfi.

– Lökd a sódert!

– Hányan voltak, akik... akik megöltek?

– Három faszkalap! De már csak ketten vannak, haver! – vigyorodott el a nagymama, gonosz, vérfagyaláló vigyorral, és kinyitotta a garázsajtót, majd visszasétált a motorjához.

– Te, Csavar, itt baj van ám.

– He?

– Szerintem nem oké embereknek ölni – sóhajtott nagyot Dale, mint holmi ENSZ képviselő, amikor egy afrikai ország diktátorát figyelmezteti éppen a törzsi vilongások civilizált mederben tartásának fontosságára.

– Teszek rá, haver! – köpött nagyot a nagymama, ami formailag ugyan nem, de tartalmában egyezett a fent említett afrikai ország diktátorának válaszával. – Dögöljön csak mindhárom szemét! Amit velem csináltak... – és eltorzult ráncos arca.

– Márpedig nem fogom hagyni, hogy megöld őket!

– És mit akarsz tenni, haver? – lépett elé az öregasszony, felvetett fejfel.

Dale mondjuk arra gondolt, hogy megfogja a nagymama kezét, és egyszerűen hozzábilincseli valami nagy és mozdíthatatlan tárgyhoz, de alig nyúlt előre, amikor Csavar hátralepett, és előrántott bőrmellényének belső zsebéből egy harminccentis konyhakést.

– Na gyere, haver!

Dale kurtát sóhajtott, és ment. Az ajtó felett pislákoló izzó halovány fényében óvatos léptekkel követte az oldalazva kitérő hippit, várva a támadást. Nem kellett

sokáig várnia, a lány gyorsan megunt az egyhangú sasszézagatást, és előrelendült.

Dale kitért, és megpróbálta elkapni Csavar csuklóját, de elkésett, és épp csak ki tudott térni a lány újabb szúrása elől. Megint kihátrált, megint oldalazni kezdett. Megnyúlt, groteszk árnyékaik szét-szétfolyva követték táncukat.

A nagymama fülében csilingeltek a biztosítótűk, bakancsos lába alatt ropogott a virágágyás. Megint szúrt, Dale kilépett, aztán végre elkapta Csavar karját.

Megszorította, és oldalt rántotta, hogy a lány elejtette a fegyvert. Közben kapott egy rúgást a térdére, hogy felszikkasztak előtte az amúgy felhők mögé rejtezett csillogok, aztán hátracsavarta a hippi kezét.

– Gyere csak, te kis vadóc, majd adok én neked békés nagymamámban kísérteni! – sziszegte az öregasszonynak, miközben becibálta a garázsba, és odabilincselte a rúgkapáló, foggal körömmel védekező Csavart a radiátorhoz.

– Nyugi, kislány! – lihegte, amint végzett. – Becsszóra, reggelig visszajövök.

És ezzel magára hagyta az idős hölgyet.

Oké Barbara, egy-null neked, idézte fel telepata titkárnője jóslatát, miközben bement a házba. Az első életveszély megvolt, eddig bejött, amit mondtál. Most kísértálok a temetőbe, gondolom, ott vár rám a második balhé.

„Feltehetőleg” érkezett szinte azonnal a válasz a távolból.

A szürke árnyékok fekete árnyakká mélyültek, ahogy átmászott a kert omladékos hátsó falán. Egyenesen egy sírhantra érkezett, de ezt csak akkor konstataulta, amikor felkattintotta bitang erős, speciálisan ütő- és vízálló barlangász lámpáját.

Gyorsan lelépett a hantról, aztán körbefuttatta a fényt. Minden csendes volt, és nyugodt. Baljóslatúan csendes és nyugodt. Baljával előkapta a térképet, aztán nekilátott megkeresni az őt érdeklő sírt.

Lába alatt ropogtak a megsárgult, fakó gízgázok, feje felett el-elcikázott egy denevér. Hülye vagyok, hülye vagyok, hülye vagyok, ismételte, mint valami ördögűző versikét.

Miért nem foglalkozom inkább elveszett háziállatokkal? Hát nem lenne isteni aranyos cicuskákat kergetni a háztetőkön? Szép, széles, kivilágított háztetőkön?

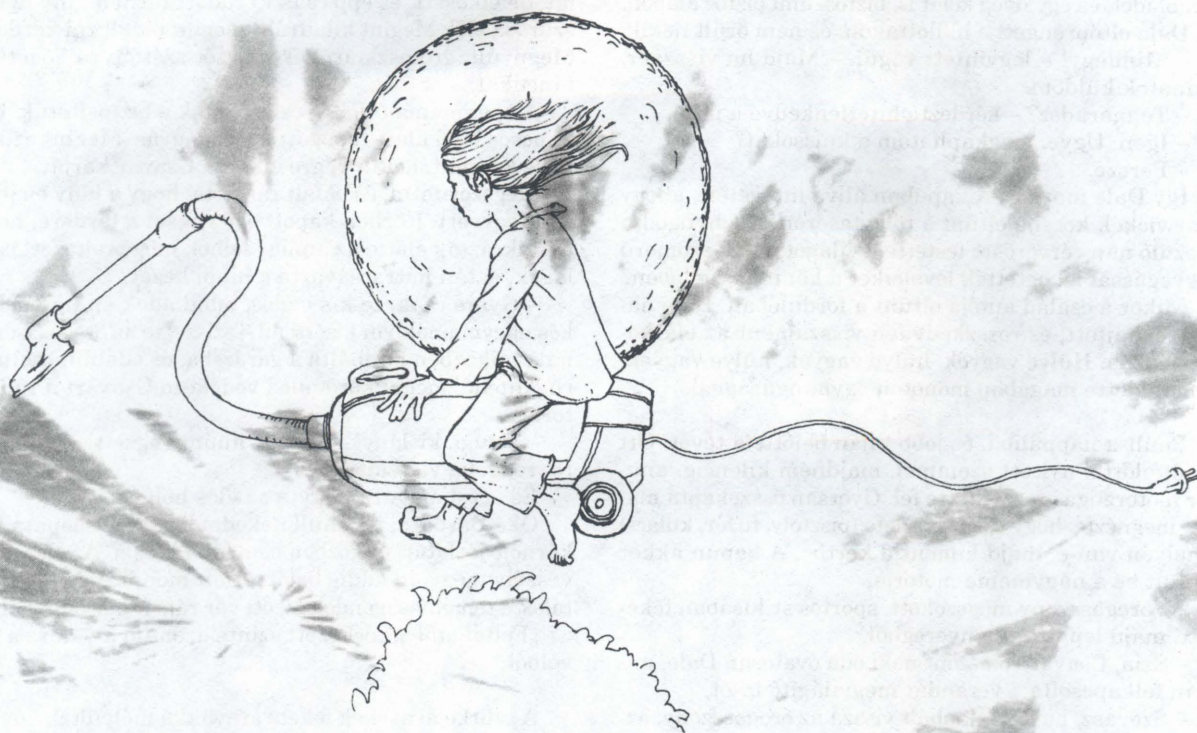
Az ezüstoffényű hold egy pillanatra szétkergette maga elől a felhőket, lenézett a világra, majd úgy döntött, az mégsem tarthat számot érdeklődésére. Visszamenekült égi magányába, ismét megfosztva a földet kerekded arcának titokzatos ragyogásától.

Vagy foglalkozhatnék váloperekkel, merengett Dale, miközben azonosította az előtte lévő sírt, majd a térképbe merülve megállapította, hogy egy kicsit eltért keletnek. Mennyivel kényelmesebb lenne most egy hálósza-ba ablaka alatt kuporogni, és lelkesen fotózni, hogyan lép félre valami csinos kis háziasszony!

Távolról harangzúgást hozott a szél. Éjfélre járt az idő.

Dale ráirányította lámpájának fénykévéjét az előtte álló fejfára. A megcsorbult peremű, régi sírkövön kurta írás állt. „Itt nyugszik Emma Hitchkins, 1725-1794, az Úr legyen irgalmas megtévelyedett lelkéhez!”

Na gyere, te boszorkány, nézzünk egymás szemébe, sóhajtott a férfi, és elővett a zsebéből egy gyertyát. A kis

viaszhenger oldalán furcsa jelek sorjáztak, Dale úgy fogta meg, hogy ne maszatolja el egyiket sem. Lekapcsolta lámpáját, majd óvatosan a hantra állította a meggyújtott gyertyát.

Sok kilométerre onnan, Forestville egyik jellegtelen, mocskos kis hoteljében Paula Warwick kinyitotta a szemet, és felült ágyában.

Na, rajta öreglány, mire várjak, idegeskedett magában Dale. A sírtól pár lépésnyire, a sarkain ülve nézte, ahogy az apró viaszcsapok végigfutnak a gyertya oldalába vésett rúnákon.

Persze, hol volt ez egy komoly, profi által végzett szellemidézéstől! De Dale bízott benne, hogy ezen temető nyughatatlan lelkeinek ennyi is elég.

Gyere, boszorkány, ne várjalak hiába!

Paula óvatos léptekkel osont ki szobájából. Lesettenkedett a lépcsőn, kicsi, pizsamás árnya nem tűnt fel senkinek, ahogy a hátsó folyosón megkereste a takarító szemetényzet szekrényét.

Nem volt kulcsra zárva, hát könnyen kinyitotta. Ajkain furcsa, nem e világi mosoly játszott. Kivette az egyik porszívót, aztán félrefordított fejjel, tüzetesen megvizsgálta.

– Hát, nem egy ciroksöprű! – sóhajtott végül, majd ráült.

A porszívó lassan a levegőbe emelkedett, majd a kislánnyal együtt kilibegett a nyitott ablakon.

Dale szeme már sokadjára ragadt le, ahogy meddően várta, hogy valami történjen. De csak a gyertya égett, meg néha-néha felhuhogott egy bagoly, esetleg a szél neszezett a közeli bokrokban.

Ismét elnyomott egy ásítást. Már az elmúlt éjszaka sem aludt eleget, most is későre járt, fáradt volt.

Nem vette észre, ahogy mögötte leereszkedett Paulával a porszívó, már csak a kislány lépteit hallotta meg. Megperdült, mint akit kígyó mart.

Aztán leesett az álla.

– Bátor vagy, Dale Mittwoch, hogy hívni mersz engem! – szólította meg Paula.

– Emma Hitchkins? – nyögte Dale.

– Az én síromat háborgatod, nem? – vont a szemöldökét a kislány, aztán megkerülte a döbbenettől még mindig dermedt férfit. Mezítlábas talpai alatt recsegett a gaz.

Egyenesen a sírhoz ment, leült a hantra, és kényelmesen nekitámaszkodott a fejfának, majd gondosan eligazgatta kismackós pizsamája szarát. Aztán felnézett a férfira, aki továbbra is a sarkain guggolva várt, a sírtól alig pár lépésnyire.

Közöttük libegő fénnel égett a gyertya.

– Nos, hallgatlak! Miért zaklatod örök nyugalmaimat?

– Nyugalom? Hát leginkább azért, mert úgy tűnik, itt szó sincs semmiféle nyugalomról! A Madlane-házban élő barátaimmal furcsa dolgok estek! Ott van például Elisa nagymama esete...

– Csavarról nem tehetek! – húzta ki magát Paula. – Alig halt meg, és igazán csúf körülmények között! Nem

csodálom, ha bosszút akar állni! Ha engem is megerőszakoltak volna a halálom előtt, én is kísérténék!

– Emma, te kísértesz – figyelmeztette Dale.

– Te idéztél meg! – mutatott vádlón a kislány a férfira. – És még azt sem tudom, miért!

– Mert veled kezdődik ennek a temetőnek a kísértet-históriája. Előtted valóban nyugodt volt ez a hely!

– És? Mit vársz tőlem?

– Hogy zavard vissza a többieket a helyükre – jelentette ki határozottan a férfi. – Elvégre Csavaron kívül itt senkinek semmi elszámolnivalója sincs! Vagy nem?

– De, persze, persze! – legyintett a kislány kezével a boszorkány. – De tudod, hogy van ez! Ha egyvalaki átjön, akkor már megfeszül egy vékony szál a két világ között. Akkor már oly könnyű megkapaszkodni a többieknek is!

– Tudom. És azt is, hogy te visszaszólíthatod őket! Én nem bánom, Csavar fejezze be, ami miatt nem tud nyugodni, aztán tűnjetek el!

– Csak így? Egyszerűen kérsz? És ha azt mondom, nem?

Dale nagyot sóhajtott. Most már bizonyosságot nyert vagy tucatnyi gyanújára, most már nagyon örült volna, ha a boszorkány elmegy. Hisz fenét hitte ő, hogy pusztán szép szóval megengesztelhet egy halottat!

– Ha nem, akkor kénytelen leszek erősebb eszközökhöz nyúlni! – fenyegette meg Emma Hitchkinst.

A kislány félig lecsukta a szemét, és hosszan, kutatón nézte a férfit.

– Te tervezel valamit! – suttogetta végül, nem e világi hangon.

Amíg élek, sóhajtott magában Dale.

– Nem hagyhatom, hogy fel és alá randalírozatok a teliholdas esteiken! – mordult fel, és felállt.

– Ó, ha halott lennél, nem így vélekednél! – mosolyodott el a kislány titokzatosan.

Dale pár lépést hátrált.

– De én még élek. Nem uralkodhatsz felettem, távozz tőlem, kísértő lélek! – kapaszkodott meg a nyakában lógó ezüstkeresztben, és biztos ami biztos, még latinul is megismételte az űző igéket.

A boszorkány felkacagott, majd talpra állt.

– Gyere közénk, vár rád a pokol! – kiáltotta, majd felemelte a kezét. Tenyeréből fekete lángok csaptak ki.

Dale épp csak elugrott előlük, majd a vállán átfordulva érkezett egy széles, márványlappal fedett sír mögé. Nem habozott, egy marék földet vágott a kislány szemébe, hogy elvakítsa a boszorkányt, aztán talpra pattant, és cikázva elkezdett futni a halott sötétben.

Már elmúlt éjfél, már szerda van! A szerda az én napom, biztatta magát közben. Világ életében hitte, hogy az ember neve különös jelentőséggel bír sorsának alakításában.

Mögötte hideglelős hangon kacagott fel a boszorkány, aztán mintha a levegőbe emelkedett volna a nevetés. Dale hirtelen elbotlott egy alattomos gyökérben, és arccal előre beleesett egy kisebb csalánmezőbe. Szerencséje volt, a feje felett akkor suhant el valami, amiben teljes megrökönyödésére egy porszívócsőre ismert.

Ám mielőtt teljesen megdöbbenhetett volna, átrepült felette maga a takarítomasina is. Alig egy arasszal a feje felett siklott el, műanyag testén pedig ott ült a boszorkány, és kacagott, mint aki elvesztette az esztét.

Minden porszívót be lehet dugni a konnektorba, szó-

lalt meg a férfiban az amatőr műszerész, hát hanyatt lökte magát, és találmára felnyúlt a levegőbe. Valami kigyóyszerű sűrűdött bőréhez, és épp csak bele tudott kapaszkodni, mielőtt tovasiklott volna.

Aztán megfeszült a kábel, egyik oldalán a porszívó húzta, másik oldalán Dale tartotta. A szerkezet meg-rázkódott, és jóval lassabban bár, de tovább repült, pár méteren át maga után húzva a férfit, ám közben a boszorkány elvesztette az egyensúlyát.

Kicsi keze lecsúszott a gép kapaszkodójáról, a lendület pedig továbbvitte. Egy ideig szabadon repült, aztán leesett. Előbb a kislány, aztán a porszívó.

Végtelen csend nehezedett a temetőre.

Dale nehézkesen tápázkodott fel. Kiköpte a szájában spontán összegyűlt földet, leverte a ruhájáról a port. Egy kicsit vakaródzott, mert a csaláncsípések viszkettek, aztán odasétált a szárnyaszegett porszívóhoz. Megbízhatóan halottnak tűnt.

Bár az nem tesz semmit ezen az ótvar helyen, me-rengett, és tovább bicegett. Megállt a kislány mellett, aztán letérdelt, és óvatosan megvizsgálta. Élt, bár eszméletlen volt, homlokán vércsepp gördült végig.

– Legyőztelek, kísértő lélek, hát hét esztendeig ne téj vissza, és ne háborgass senkit! – suttogetta Dale, majd a varázsigét megerősítendő, felrajzolta a levegőbe a megfelelő őegyiptomi hieroglifát.

Ez talán megfogja, gondolta, majd megnyugodva sóhajtott, aztán a karjaiba vette a gyereket, és elindult visszafelé.

Barbara, nagy vagy! Megvolt a második életveszély is, én legalábbis annak ítélem ezt a kalandot, sóhajtott, de az éjszaka néma maradt. Persze, biztosan alszik. A mázlista, rázta a fejét, miközben karjaiban Paula Warwick eszméletlen testével a Madlane-ház felé bicegett a komor sírkövek között.

Először is lefektette a kislányt az ágyába, aztán gondosan kimosta homloksebét, végül egy ragtapasszal megkoronázta művét.

– Jó éjszakát, Paula! – köszönt el, és rácsukta az ajtót.

Aztán lebecgett a garázsba.

A nagymama még ott volt, ahogy hagyta, a radiátorhoz bilincselve. Felhúzott lábakkal ült, és unott képpel rágót majsolt. Dale beléptére épp csak a fejét emelte fel.

– Megmondtam, hogy visszajövök! – köszönt a férfi. Odakint már derengett a hajnal.

– Tudod, kislány, azt hiszem, rád férne egy ördögűző! Pár kezelés, és sokkal jobban éreznéd magad – állt meg csipőre tett kézzel az öregasszony előtt.

Annak szemei keskeny vonallá húzódtak.

– Csak tudod, attól tartok, hogy visszajönnél – folytatta Dale. – Starpabíró nőszemélynek tűnsz, amolyan nagyon akaratos fajtának. Meg az az igazság, hogy magam sem kultiválom, ha egyes tetvek védtelen kislányokat erőszakolnak.

A nagymama biztatón elmosolyodott.

– Szóval, én elengedlek. Intézd el őket! De csendesen, és minél gyorsabban! Lehetőleg úgy, hogy mást ne hozz bajba! Rendben?

– Oké, haver! – nevetett fel az öregasszony.

Dale pedig lehajolt, és kinyitotta a bilincseket. A nagymama gyorsan talpra pattant, és megropogtatta vén csontjait.

– Jó fej vagy, haver, de azért nagy balek!
És ezzel fejbe vágta egy csavarkulccsal.

Zúgó fejfel tért magához. Elsőnek az jutott el a tudatáig, hogy fehér fények ragyognak körötte. Barbara, huzdalt, én meghaltam!

„Nézz már szét, Dale!” érkezett azonnal a válasz. „Ez még nem a mennyország, ez csak egy kórház!”

A férfi kinyitotta a szemét, és megállapította, hogy titkárnőjének, mint mindig, most is igaza van. Kórházi szobában feküdt, fejforgatására pedig azonnal megmozdult valami a közelében.

– Jól vagy, Dale?

Anna Warwick hajolt fölé, és aggódó kifejezéssel vizsgálta az arcát.

– A körülményekhez képest! Csak ezt a méhkast vergeték le a fejemről! – sóhajtott, de végtelenül megnyugodott a lelke.

– Meglehetősen aggódtunk érted, valaki alaposan fejbe verhetett! – szólalt meg Harold Warwick, miközben ő is a betegágy fölé hajolt.

– Úgy volt, de ezt most hagyjuk! Hogy találtatok meg?

– Tegnap reggel arra ébredtünk, hogy Paula nincs sehol – kezdte az asszony, de Dale közbeszólt:

– Tegnap?

– Igen, ma már csütörtök van. Majd huszonnégy óráig eszméletlen voltál! – magyarázta Harold, aztán felesége folytatta:

– Szóval, Paula elveszett, de mielőtt igazán kétségbeeshettünk volna, Peternek eszébe jutott, hogy talán hazatelefonálhatnánk. Paula vette fel, mondta, hogy jól van, de nem tudja, hogy került oda. Képzelheted, hogy siettünk haza! – csóválta meg a fejét az asszony.

– De szerencsén otthon találtuk – vette vissza a szót a családfe. – Bár a homlokán volt egy csúnya seb, de amúgy jól van. Téged a garázsban találtunk meg, eszméletlenül. Behoztunk a kórházba, és egész éjszaka vártuk, hogy magadhoz térj!

– Addig sem kellett hazamennünk! – mosolyodott el fancsalin a felesége.

– Az édesanyád?

– Nem is láttuk... – sóhajtott a nő.

Dale kicsit töprengett a hallottakon, aztán felnézett rájuk.

– Nos, akkor hívjatok papot!

– Dale, az orvos szerint fel fogsz épülni! – biztatta Anna.

– Nem nekem, a Nordhill temetőnek! Újra kell szentelni!

– Igen? – kérdezte bizonytalan hangon Harold.

– Tegnap, illetve tegnapelőtt láttam a telekkönyvét, aztán a könyvtárban lehoztam az internetről egy műholdas fotót, és összehasonlítottam a kettőt. Nem passzoltak, amit mondjuk nem csodálok. Amilyen esetlen formája van annak a temetőnek! Tényleg, mint egy rücskös holdsarló! Szerintem a sírok majd fele szenteletlen földben fekszik, amilyen összevissza vannak azok a parcellák!

– Szerinted ez lenne mindennek az oka? – csodálkozott Anna.

– Az egyik oka feltétlenül – sóhajtott Dale, és csak magában tette hozzá, hogy a másik meg az a nyughatatlan Emma Hitchkins. De ha nem szúrta el semmit, akkor az öreglány is vissza fogja fogni magát egy kicsit a közeljövőben! Ennél többet ő nem igazán remélt.

– És utána biztonságos lesz ott élni?

– Ezt nem mondtam! – csattant fel. – Költözzetek el, mihamarabb! De amíg nem találtok új házat, szerintem visszamehettek. Miután valaki felszentelte a temetőt! – tette még hozzá gyorsan.

Délre sikerült csak meggyőznie az orvosokat arról, hogy jól érzi magát, és kora délután már Warwickék kocsijában ült, és a Madlane-ház felé tartott. A háziak addigra már beszéltek a pappal, aki először ugyan bolondnak nézte őket kérésükért, de hosszas győzködés után hajlott a megegyezésre.

Ő is jól ismerte a Madlane-házról szóló pletykákat, és nem csodálkozott, hogy annak új lakói is megőrültek. Mint mindenki ezelőtt.

A kocsi lassan fordult be a garázs elé, ahol már ott állt a Harley. Dale aggódva kászálódott ki az autóból, ám mielőtt megvizsgálhatta volna a motort, újabb kocsi tűnt fel a tölgyfasor végén.

Rendőrautó volt. Megállt a ház előtt, és természetesen Dicken nyomozó szállt ki belőle.

– Jó napot, milyen szerencse, hogy itt találom önöket! – köszönt harsányan.

– Jöjjön be! – hívta Anna, és egy kétségbeesett kis pillantást vetett Dale-re, mire a férfi csak kurta vállvonással felelt.

Bementek, és leültek a nappaliban.

– Miért kerestek meg minket? – kérdezte Harold a rendőrt, miközben Anna kávé főzött nekik.

– Ma éjszaka újabb gyilkosság történt. Sőt, kettős gyilkosság!

Dale szórakozottan bólintott, de csak magának.

– Mi viszont egész éjszaka kórházban voltunk – szólta közbe. Úgy imádta, hogy valódi alibije van, az egész családdal együtt!

A rendőr mogorván ránézett, majd folytatta mondókáját:

– Nem is ezért kerestem meg önöket! Pont azért jöttem, hogy ne aggódjanak, feltehetőleg megvan a tettes! Harold Warwick halottra sápadt.

– Igen? – nyögte síri hangon.

– Igen. Az egyik holttest mellett levelet találtunk, amiben az áll, hogy ez a három ember állítólag meggyilkolt egy Csavar nevű hippit, akinek a cimborája visszajött, rendet tenni a törvény helyett. És azt írja, hogy ne feledjük, a motorosok összetartanak. Szóval, az ügy lényegében lezárult.

– Gondolja, hogy valami országúti cowboy tette az egészet, bosszúként? – derült fel a házigazda.

– Minden valószínűség szerint. Szóval, ne aggódjanak! – mosolyodott el a rendőr.

A háziak vele mosolyogtak, Anna pedig behozta a kávé.

– Elnézést, de beszélhetnék az édesanyjával? – nézett fel rá hirtelen Dicken rendőrnagy, mire az asszony majdnem elejtette a tálcat.

– De hát, minek... Hisz megvan a tettes...

– Nincs meg. És az ön édesanyjának alibije sincs, hisz egyedül volt a házban! – szögezte le a rendőr összevont szemöldökkel, aztán ismét elmosolyodott. – De nem ezért szeretnék találkozni a hölgygel! Egyszerűen csak érdekel, miféle nagymama az, aki nyolcvan felett még motorozik!

Nagy csend nehezedett a szobára, Dale elkedvetle-

nedve ivott bele a kávéjába. Pedig már azt hitte, túl van az egészen!

– Nos, ha gondolja, talán felmehetünk a szobájába – nyögte ki Anna, akinek semmi épeszű hazugság nem jutott az eszébe.

Komor hangulatban ballagtak fel az emeletre, Harold remegő kézzel kopogott be.

– Ki az?

– Anyuka, egy rendőr van itt, de ha rosszul érzi magát...

– Dehogy, kedveskéim, gyertek csak be! – hangzott a nagymama hangja az ajtó mögül.

Harold vértanú arccal félreállt, a nyomozó pedig belepért.

Levendulaillatú szobája volt a nagymamának, régies eleganciával berendezett, kecses és finom. Beléptükkor a szemközti falnál álló, baldachinos ágyban feküdt az öreg hölgy, hófehér haja mint ragyogó glória terült el csipkés párnáján.

– Jó napot, uram! Elnézést, hogy ágyban fogadom, de nehezen megy már nekem a korán kelés! Üljön le! – biztatta rendőrt.

Dicken leült, és a nagymama felé fordult, így nem láthatta, hogy Anna csodálkozó tekintettel néz szét. Hova tűntek innen a posztterek?

– Tudja, csak a motorjáról szeretnék kérdezni...

– Ó, a Harley! – sóhajtott a nagymama. – Régi, kedves emlék! A fiatal éveimet idézi, meg drága jó megboldogult uramat!

– Akkor, nem szokta használni? – nyöögött a rendőr. A nagymama csengő hangon felnevetett.

– Ugyan, uram! Ezt maga sem gondolhatja komolyan!

Dicken szégyenkezve hajtotta le a fejét.

– Bocsánat a zavarásért!

Néma csendben hagyták el a szobát. A nagymama derűsen nézett utánuk. Amikor betették maguk mögött az ajtót, és ismét egyedül maradt, kiszállt a takaró alól, és reszkető térdekkel, lassan lehajolt. Egy magnót húzott elő az ágy alól, aztán hosszan válogatott kedvenc kazetái közül.

Végül a *Riders* legújabb albumát, a *Return from Nowhere*-t választotta. Visszamaszott az ágyba, feltette a fülhallgatót, és lehunyt szemmel merült bele a *Forever* című szám pergő dobszólójába.

Dale elégedetten hajtott hazafelé. Kicsit még fáj a feje, de mit számít ez! Egy lényegében sikeres ügyet tudhatott maga mögött. Bizott benne, hogy a Madlane-ház most egy ideig ismét csendes lesz, a mögötte elterülő temető meg pláne!

Ez jól sült el, ismételte el magában, aztán beletaposott a gázba, és elmosolyodott. Barbara, minden titkárnők gyöngye, tévedtél! A két életveszély megvolt, de akkor hova sorolod be azt, hogy az öreglány fejbe vágott?

„Az nem volt életveszélyes! Csak egy kis eszméletvesztés!” kérte ki magának Barbara.

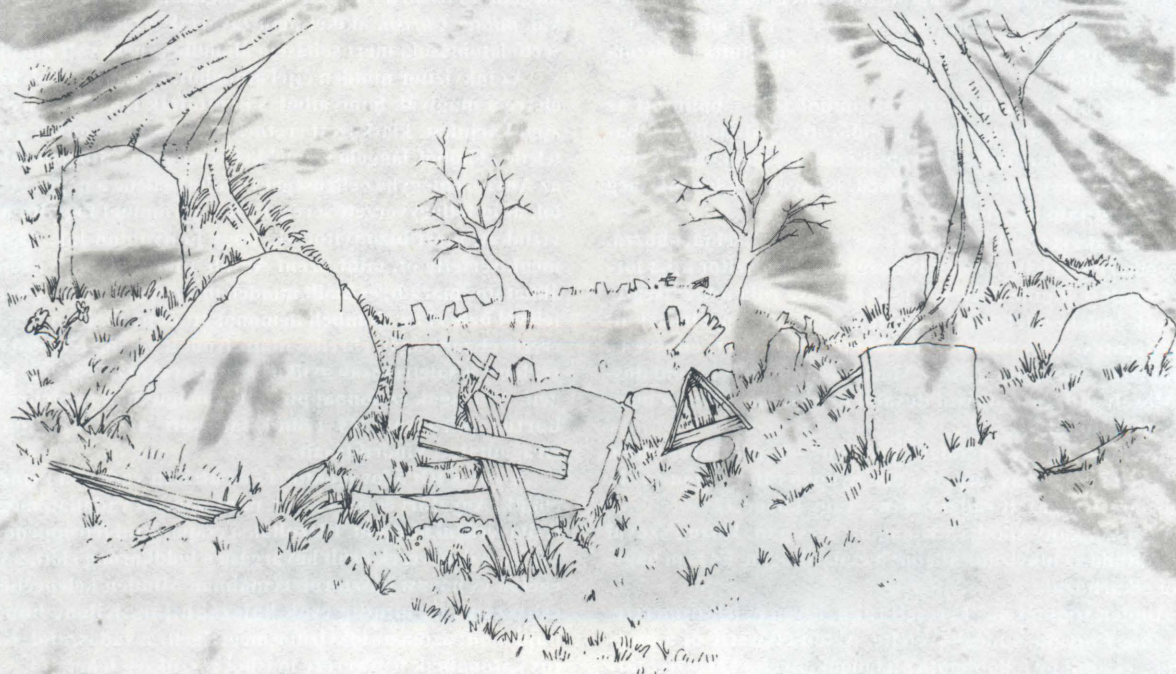
– Aha. És hogy a bal kezem eltöröm? – morogta félhangosan. – Valld be, hogy tévedtél!

„Gondolod?” kuncogott fel a fejében a nő. „Akkor nézz balra!”

Dale megtette.

– A francha! – kiáltott fel, és beletaposott a fékbe, de későn. A száz felett döngető, monstrum teherautó így is majdnem telibe kapta a kocsiját.

A baleset következtében pedig Dale Mittwoch bal oldalát csípőtől nyakig be kellett gipszelni.

RAOUL RENIER

AZ INKVIZÍTOR

*Káin faja, törj az egekre,
És dönts le Isten trónusát!*

Charles Baudelaire

Krisztus öt szent sebé viselte a testén. Salétromsavval égette a húsába őket.

– Stigmák! Téged is stigmákkal jelölt meg az urad! – hörgötte az arcába egy boszorkány a kinzókamrában. Harmadik napja kereste rajta vörösre izzított tűkkel a sebezhetetlenség bélyegét; ingujjra kellett vetkeznie a hőség miatt.

– Eretnekséget beszélsz, leányom – súgta oda neki. Szeretted: tévelygésbe esett lélek volt, akit még idejében sikerült megváltani az örök kárhozattól. – A te stigmád a gőg bélyege, mert megoltalmaz a szenvedéstől. Az enyém az aláztaté, mert folyton-folyvást kínokkal emlékeztet Krisztus Urunk áldozatára.

Az asszony meztelenül lógott az csigáról. Keble, szeméremtájéka feldagadt és kékesfeketére színeződött a tűszúrások nyomán. Nem volt egyszerű feladat megtalálni rajta azt a pontot, ahol a Sátán csókja érzéktelenné bűvölte őt a földi siralomvölgy fájdalmaira. Az első nap végén a hóhér öklendezni kezdett, és kidőlt. Az inkvizítor nem röhögött föl neki: jámbor, együgyű lélek volt, nem készült föl eléggé a Gonosz alantas fondorlataira. Istenhez fohászzkodott, hogy segítse meg a szűkség órájában; aztán levette reverendáját, és folytatta a priébék munkáját, két napon és két éjszakán keresztül, pihenés és eledel nélkül. Csak egy-egy korty vizet vett néha magához, ha karja meglankadt a fáradtságtól, s le kellett tennie a tűtartó fogót. Szégyellte magát gyöngeségéért; ám a salétromsav marása a szíve fölött – a lándzsadöfés helyén – erőt adott neki.

– Vámpír vagy! Az urad vérét iszod! – sikoltotta a boszorkány félőrülten.

– És a húsát eszem; mert irgalomból adja – bölintott az inkvizítor, és megesókolta. Ujja elidőzött a bal melle bimbóján, ahol a tű – harmadszori próbálkozásra – megtalálta a stigmát. – Most már nincs mitől félned, leányom. A lángok meg fognak tisztítani a szennytől.

Tizenhat éves volt. Tizenhat éves; és már közel járt hozzá, hogy elherdálja lelke örök üdvösségét. Az inkvizítor ajka forrón tapadt a stigma helyére, hogy lemossa róla a szentségtelen csók emlékeztét. Sós ízt érzett az ínyén; ám nyelvének finom érintése megtisztította a bemocskolt vért, édessé és mámorítóvá változtatta, Szűz Mária szent tejéhez hasonlatossá. Mosolygott, és a fogával dúsabb forrást fakasztott a megpurgált nedűből.

– Hol vagy még tisztátalan, leányom? – kérdezte rekedten, miközben a paraszas serpenyőben nyugvó tűfogó után nyúlt. – Három stigmát tett rád a Sátán... vagy kilencet?

A boszorkány sikoltva vonaglott a csigán. Hazug szóval válaszolt; de az inkvizítor átlátott a csalárdságán. És nem hagyhatta elkarhozni.

Minden stigmát megkeresett rajta, híven és lelkiismeretesen, ahogy hivatása megkövetelte. Aztán elkísérte őt a máglyához, és amikor fellobbantak a lángok, nyeles keresztet tar-

tott az ajka elé, nehogy az utolsó pillanatokban gyöngének bizonyuljon, és Krisztust káromolva a pokolra taszítsa magát.

A rend generálisa megdicsérte buzgalmaért; de ő állhatatos maradt szerénységében, s lehajtott fővel hátrította el az elismerő szavakat.

– Méltatlan vagyok a megtiszteltetésre, *monsignore!* – sutogta. Tenyerében, lába boltozatában Krisztus fájdalma lüktetett, s nem engedte, hogy a dölyf bűnébe essen. – Oly keveset végeztem még; és oly sok megtévedt lélek bolyong a hamisság ösvényén!

– Te majd visszavezeted őket az igaz útra! – emelte áldásra göcsörtös kezét a vén generális.

Szent Mihály napján bukkant a kores nyomára, és kilenc hónapon át hajszolta az Ardennek vadonában. Kezdetben könnyű dolga volt; mert a prédája csak félig gyökerezett ebben a világban. Öröksége egy másik, sötétebb honhoz kötötte, s a lépteit kísérő miazmától nem szabadulhatott. Amerre járt, ott minden keresztény lelket lidércnyomások gyötörtek, az oklatan jószágok pedig furcsán viselkedtek, nyugtalanná és zaklatottá váltak. Az inkvizítor az éjszakából támadó rémálmok, a megbokrosodott igáslovak, az üres országutat csaholó kutyák csapáját követte Brabanton és Flandrián keresztül. Nem ment egyedül: két csatákban édzett lovag tartott vele, hogy megoltalmazzák a világ viszontagságaitól. A hit fölkelet bajnokai, *militēs Christi*, akiket nem zavartak a tábornok körül kísértő látomások, mert sohasem álmodtak; nem volt miről.

Az inkvizítor minden éjjel álmodott. Boszorkányok kelték életre a máglyák hamvaiból, s nyújtották felé üszkösre perzselt karjukat; kiátkozott eretnekek ásták ki magukat a szenteletlen földből, lángoló szemekkel és mohón csattogó fogakkal; az Anyaszentegyház ellenségei vonultak ellene a négy égtáj felől, állig felfegyverzett seregek élén. Örömmel fogadta az éji víziókat, mert bizonyították, hogy jó nyomon jár. A Sátán megkísértette őt, mint Szent Antalt a pusztában; ő azonban állhatatos maradt, és kiállt minden megpróbáltatást. A kereszt jelével üzte el az álombéli démonokat; és néha, ha megínogni érezte elszántságát, *ébredés után* elvonult valami félreeső helyre, hogy a salétromsav gyilkos marásával oszlassa szét kétségeit. A lovagok szalonnát pirítottak maguknak reggelire a tábornok paraszán, és kőből faragott arccal hallgatták elragadtatott kínordításait.

A kores félt a lovagoktól, és az úttalan vadonba menekült előlük. Agyafűrt és ügyes volt, mint minden vadállat, mégsem tudta lerázni üldözőit. Elárulták a csapatostul felröppenő madarak, a denevérek örült kavargása a holdkorong előtt, a szénégetők és havasi pásztorok rémálmai. Minden kelepceből kiszusszant, de mindig csak hajszál híján. Kilenc hónapig bujdokolt; aztán az inkvizítor megelégte a vadászatot. Krisztus katonáinak fegyverére máshol is szükség lehet.

Szöröshát és vezeklőövet öltött, a két lovagot hátrahagyta, és egyedül, mezítláb vágott neki a téli rengetegnek. A banditák, a kóbor ragadozók ellen csak imára kulesolt keze véde; esupasz talpa páros véryomott hagyott a havon.

A kores előjött rejtekeéről, térdet-fejet hajtv leborult előtte.

– Irgalmazz, atyám! – nyöszörögte. – Bűnös vagyok.

– Mi a vétke, fiam? – kérdezte nyájasan az inkvizítor.

– Hogy megszülettem – felelte a kores, és sírva fakadt; könnyei füstölő lyukakat martak a hóba.

– Súlyos bűn, de talán orvosolható – bölintott az inkvizítor. – Gyónj meg, fiam; és ha őszinte szívvel teszed, feloldozást nyersz.

– Anyám kívánta méhébe fogadni az idegen magot a sabbat mámorában; nem én kértem rá – zokogta a kores. – Megpróbáltam békében élni az emberek között; nem sikerült. Kezem érintése pestis; arcom látványa borzadály; szerelmes ölelésem csak szaporítaná az átkomat. Ha használni igyekszek, ártok vele, mert ez a természetem. Hiába keresek otthont, hazát, szerető szívet; hiába vágyok egyszerű halandó lenni, egy a sok közül. Még a legsötétebb vadon is kivet magából: a jámbor jószágok menekülnek előlem, a vármesek az életemre törnek. Hogyan lehetnék más, mint aki vagyok?

– Imádkozz az Úrhoz, és meghallgattatol – tanácsolta az inkvizítor.

– De a megszentelt föld perzseli a lábam, a szemem nem viseli el a kereszt látását, a harangszó torkomon akasztja a lélegzetet – panaszkodott a kores. – Hogyan fohászkozhatok Hozzá, ha nem érezhetem?

– Az Ő kegyelme végtelen – mondta az inkvizítor. – Azért vezérelt engem az utadba, hogy a segítségem legyek.

A kores, aki nyolcadik éve járta már a világot, és még mindig nem tanulta meg gyűlölni, felpillantott fektéből. Hajnalkék szemében mohó remény csillogott; szájalmas, sovány kölyökteste reszketett a rongyai alatt.

– Akkor hát van bocsánat, atyám? – kérdezte elfúló hangon.

– Hogyne volna, fiam – felelte az inkvizítor, és elővonta szöröshája alól a megszentelt pengéjű kardot, amit az egyik lovag adott át neki. – Hogyne volna.

Krisztus sebe parázként izzott az ujjai tövében, ahogy összezárultak a márkolat körül. Arra gondolt, hogy a szenvedés misztériuma idővel a legesendőbb lelket is megtisztítja a bűnöktől; és hogy a napszállatig tartó vezeklés talán elegendő lesz.

A mágust a tornyában kereste föl. Aquinói Szent Tamás teológiai doktrínáiról beszélgettek, az istenérvekről és az értelem meg a hit viszonyáról. Nem értettek egyet; ez nem volt meglepő. A mágus falernumi óbort ivott, amit tizenkét évszázadon keresztül őrzött egy római amfora öblé; az inkvizítor forrásvizet. Közben Pollio történeti könyveit lapozgatta, és sajnálta, hogy ezek is el fognak égni. Az utolsó példányok voltak az egész világon.

– Vergilius megmarad majd – jegyezte meg a mágus. – Mert belemagyarázták a versébe, hogy az istenek születését jövendőli meg.

Jól tudta, mit beszél, hiszen egyike volt ama háromnak, akik annak idején ajándékokkal megrakodva zárandokoltak el a jászolhoz. Ezért élhetett ilyen sokáig. De az árnyék végül elérte őt is. A másik kettőnek a hamvait már szertehordták a szelek.

Az inkvizítor letette Polliót egy elefántesont berakásos asztalkára. Krisztus sebei undok, ragacsos vérfoltot hagytak a történelmen.

– Én nem fogok bűnbocsánatért könyörögni – mondta a mágus. – Ugye tudod?

– A te bűnödre nincs bocsánat – felelte az inkvizítor.

A mágus félrenézett, ajkát száraz mosolyra húzta. Szép szál, daliás férfi volt, hollőfeketé haja dús hullámokban bukkott bársonypalástos vállára; most mégis nagyon öregnek tűnt egy pillanatra. Öregnek, fáradtnak és megtörtöttnak.

– Valóban nincs – szólalt halkan. – Elárultam a fajtámat pár rongyos évszázadért. Segítettem kipusztítani a világból az erőt és az akaratot. És most végül engem is elemészt az ezerfejjű hidra, amelynek a bölcsőjénél balga fővel bábáskodtam.

– Megkaptad érte a jutalmadat – mondta az inkvizítor. – Az Úr az ő végtelen kegyességében hosszú-hosszú időt engedélyezett neked, hogy magadba szállj és bűnbánatot tarts. Többet, mint a pátriárkák kora óta bárki másnak. Te azonban megátalkodott maradtál eltévelyedésedben. Testestül-lelkestül a Sátán szolgája vagy; hálát kellene adnod a Mindenhatónak, hogy ilyen sokáig megtúrt a föld színén.

A mágus tűnődve forgatta a kezében a boroskupát. Öreg ujjai voltak: szikarak, eresek, göcsörtösek.

– Nem adok hálát senkinek, és nem hibáztatok senkit – felelte. – Önmagamon kívül.

– Ezért fogsz nyomorultul elkárhozni – bölintott az inkvizítor. – A hegyi koresot üdvözléshez tudtam segíteni, mert belátta vétkeit, és bűnbánatot tanúsított. Te viszont konokul kitartasz a Sátán téveszméi mellett.

A mágus megint elmosolyodott, ám ezúttal másképpen: erősen, szélesen, kegyetlenül. Szakállas arcán földeregett annak a lénynek az emléke, aki valaha volt – mielőtt elvénült és megfáradt; mielőtt a lelkét – akár eleven szemét a szűrkehályog – pókhálóként beszötte a terjeszkedő homály.

– Én nem kívánok más lenni, mint aki vagyok – suttozta. A hangja vágott, akár az élére fordított fűzfalevél. – A hidra fölzabolhat; de megalázni nem fog.

Kevés ember állta volna most a tekintetét. Az inkvizítor arra a magasztos áhítatra gondolt, amit áldozáskor szokott érezni, midőn magához veszi Krisztus testét; a bűnbánó boszorkányok vérenek ízére; a kores hosszas vezeklésére a hegyek között; az áldott fájdalomra, amikor a salétromsav füstölőve a húsába mar. És az Úr erőt adott neki, hogy ne fordítsa el a pillantását.

– Egy ujjmozdulattal szétmorzsolhatnálak – mondta a mágus. – Mint a férget, aki vagy.

Az inkvizítor nem felelt, csak a szeme legmélyén csillant meg valami furesz fény. Szent Sebestyén jutott az eszébe, akit oszlophoz kötve nyilaztak halálra; Alexandriai Szent Katalin, akinek lemetszett kebléből tej folyt vér helyett; Szent Dénes, aki saját levágott fejével jelölte ki a tiszteletére emelt apátság helyét. A szíve nagyot dobant, s Krisztus öt sebe forrón lüktetni kezdett a testén.

A mágus felállt karosszékéből, hátat fordított neki, a toronyszoba ablakréséhez sétált.

– Nem öllek meg, hiszen ezért jöttél ide. Hogy vértanút csináljak belőled. – Vállat vont, és felhajította az utolsó korty falernumit. – És harcolni sem fogok. Nem taposom addig a nyűveket, amíg ellepnek és agyonmarnak. – Szembenézett vendégével, s könnyed mozdulattal megemelte felé az üres kupát. – Attól tartok, legyőztelek.

Az utolsó pillanatig uralkodott magán: állva halt meg, mosolyogva. Villám sújtotta szálfaként zuhant a kövezetre; a méregpohár kihullott a kezéből, csengve szilánkokra tört. Az inkvizítor homlokát ráncolva meredt rá. A savmarta szent sebek mintha hirtelen kihűltek volna, erőt adó lüktetésük elapadt; arra gondolt, legközelebb szögeket kellene használnia. Nem értette, mi történt; de amikor megpróbált bátorítást méríteni lelke legtitkosabb zugából, csak valami zavaros, kongó ürességet talált ott, ahol nemrég még Isten trónusa állt.

Portus Vestiarum

I. A GRIFFMADÁR

TARTALOM

01. A griffek testalkatáról és nevezeteiről
02. A perzsaországi griffekről és csúdas átváltozásukról
03. A napisten földi birodalmáról
04. A kincseket őriző griffekről
05. Ugyanezen griffek kincseiről
06. A griffekről és a honfoglalásról
07. A pusztákban lakozó griffekről
08. A kereszténnyé dicsőült griffekről
09. A címerekbe foglalt griffekről
10. A hőseket hordozó griffekről
11. Rénaud lovag griffkalandjáról
12. A griffek varázserejű karmairól
13. A griffek után kutató utazókról
14. A valóságosan való griffekről
15. Függelék: A hippogriffről

06. A GRIFFEKRŐL ÉS A HONFOGLALÁSRÓL

Az előző fejezet végén – szokásomtól eltérően – nem jelöltem meg a forrásokat, ahonnan az idézeteket válogattam. Szándékosan cselekedtem így, a csattanó hatását erősítendő. Ugyanis mindhárom szemelvény magyar szerzőtől való: az első Kézai Simontól, a második Béla király névtelen jegyzőjétől, akit a hagyomány Anonymusnak nevez, a harmadik pedig Thuróczy János mestertől. Bár koruk szelleméhez híven latinul írtak, Szkítia iránti élénk érdeklődésüket nagyon is magyaros érzés táplálta: egyfajta középkorias hazafiság.

A „szkíta hegyek” vagy „Rifei-hegyek”, ahová az antik auktorok, majd az ő nyomukban járó krónikások a kincsszűrő griffek honát helyezték, inkább a mitikus, mint a valóságos geográfia fogalomkörébe tartoztak. Kezdetben a Kaukázus északnyugati nyúlványait értették alattuk, a Meótisz környékén; később, a földrajzi horizont lassú kiszélesedésével, a megnevezés átháramlott az Urál-hegység déli vonulataira. Őstörténetünk mindkét vidékhez számos szállal kötődik. Ami azonban ennél is fontosabb volt: mihelyt a magyarok megjelentek Európa színpadán, a nyugati historiográfusok – akárcsak az összes korábbi lovasnépről – róluk is azonnal és megfellebbezhetetlenül kinyilatkoztatták, hogy az első történetileg ismert pusztai nomádok, a szkíták leszármazottai. Hazai keresztény krónikásaink már készen kapták ezt az elképzelést, a földön termő kincsekkel és az ádáz griffmadarakkal egyetemben; nem csoda hát, hogy nagy buzgalommal színezték tovább a legendás őshaza képét.

Közben persze óhatatlanul felmerült egy fontos kérdés. Ha egyyszer a régi Szkítia ennyire gazdag ország volt, hogy lakóinak

csak föl kellett szedgetniük a kavicsként szanaszét heverő drágaságokat, akkor egyáltalán miért kellett eljönni onnan? Kézenfekvő volt a válasz is: természetesen a griffek miatt.

Történetíróink mentségére szolgáljon: ezt nem ők találták ki, szintén örökölték.

Az V. században élt Priskosz rhétor nemcsak tudós ember volt, hanem világhíró diplomata is. Többek között Attila udvarába is őt küldte követségbe a bizánci császár; e minőségében vált aztán Gárdonyi Géza híres regényének, A láthatatlan embernek egyik központi alakjává. Élményeit élete vége felé könyv formájában is megörökítette. Műve elveszett ugyan, ám kései kivonatolói értékes részleteket hagyományoztak ránk belőle. Az alább következő idézet a X. században összeállított Szúda-lexikonból való. Priskosz rhétor itt a szaragur, az ugor és az onogur törzsekről ír, akik ha nem is voltak biztosan ősmagyarok, mindenképpen közeli rokonságban álltak velük; a hungarus (Hungarian, hungarisch, hongrois stb.) népnév például az onogurból ered.

Ez utóbbiak földjüket az Óceán kiáradása folytán keletkező köd miatt hagyták el azért, mert griffek tömege tűnt fel. Az a hír járta ugyanis, hogy ez mindaddig nem szűnik meg, mígcsak fel nem falják az emberi nemet. Ezért hát e bajok következtében elűzve, a szomszédban lakókra törtek rá. Minthogy pedig a támadók erősebbek voltak, azok, akiket a támadás ért, más vidékre költöztek.

(Szúda, „Abarisz” szócikk; Moravcsik Gyula fordítása)

Íme, a griffmadarak, mint a római birodalmat elsöprő népvándorlás kiváltói! De ennél is tovább mehetünk. Hazai krónikásaink a honfoglalásról szólva nem merték ennyire elvetni a súlykot, hiszen térben és időben aránylag közel eső eseményekről írtak. Az ő tollukon a griffek sasmadarakká szelídültek; a fenti Priskosz-idézet ismeretében azonban aligha kételkedhetünk benne, hogy az általuk megőrzött hagyományban eredetileg a legendás csodalények szerepeltek. A Képes Krónikában a következőket olvashatjuk a magyarok elődeiről:

Valamely tartományban számtalan sok sast láttak, meg nem maradhattak ott a sasoktól, mert úgy ellepték a fákat a sasok, mint a legyek, elköltötték vágómarháikat, sőt lovakat is; azt akarta ugyanis Isten, hogy sietvést szálljanak le Magyarországra.

(Chronica Hungarorum 26., Geréb József fordítása)

A közönséges sasok nemigen esznek sem marhát, sem lovat. Tudomásul kell vennünk tehát, hogy távoli őseinket griffmadarak kergették be a Kárpát-medencébe.

07. A PUSZTÁKBAN LAKOZÓ GRIFFEKRŐL

Az antik hagyomány nem is tévedett olyan nagyot, amikor a griffek hazáját a messzi Szkítiába helyezte. A sztyepei lovasnépek hiedelemvilágában ugyanis – nyelvüktől, származásuktól függetlenül – mindig központi helyet foglalt el a griffmadár alakja. Gyakori motívum képzőművészetükben, amiről főként a ránk maradt ötvösmunkák tanúskodnak: a híres nagyszentmiklósi kincsen is találkozunk vele. A Kárpát-medencébe a VII. században betelepülő avarok egyik csoportját a régészet egyenesen *griffes-indás kultúrának* nevezi; egyébként ők azok, akikről a nemrég elhunyt László Gyula professzor, a „kettős honfoglalás” elméletének megalkotója, föltételezte, hogy a magyarokkal rokon nyelvet beszéltek. Honfoglaló őseink művészeti formakincsének szintén jellegzetes eleme a griffmadár, s a régi pogány képzeteknek még a keresztény világba is sikerült átmenteniük magukat: középkori templomaink kő- és fadaragványairól, festett díszítéseiről hol itt, hol ott mereszti ránk karmát a szárnyas meseszörny.

A pusztai griff, amennyire az anyagi kultúra emlékeiből és a magyar népmondákból kikövetkeztethetjük, számos ponton különbözött monderrán rokonától. Sokkal hatalmasabb és félelmetesebb volt, nem az istenek szolgája, hanem saját jogon félisteni lény, méghozzá alapvetően pozitív természetű, a rettenetes sárkány kárlehetetlen ellenlábas. (Jöndulatának persze, mint alább látni fogjuk, megvoltak a maga korlátai.) A túlvilágon tanyázott, s nem talmi kincseket őrzött, hanem magát az *életfát*, mely rendkívüli jelentőséggel bír a sztyepei hiedelemvilágban. Ezt a mitológus funkciót szinte minden pogány népnél állatok töltik be,

de nem közönségesek: szerepkörükkel mérhetetlen bölcsesség jár együtt, ami után még az istenek is sóvárognak.

A griffmadár a nomád legendákban okos tanácsokat ad és megjósolja a jövőt, ám sohasem a saját jószántából. Előbb ki kell tépni a *jóstollat*, ami nem könnyű feladat. A hős általában felfanggal szedi rá, vagy valami jószolgálatért cserébe kéri el a tollat, eszébe sem jut megvívni vele érte. Ami egyébiránt tökéletesen érthető, hiszen a jóstollától megfosztott griffmadár hegyeket ropant össze kínjában, folyókat és viharfelhőket iszik szárazra, fájdalomüvöltése száz mennydörgés robajával dördül az égre.

A lovasnépek hiedelmeiben az életfa biztosítja az őszekötetést a világok között. Ebből adódik strázsálójának egy további fontos funkciója: ő szállítja a legendás hőseket egyik „létsíkról” a másikra. Antik rokonaitól eltérően, akik jámboran vontatják az istenek szekerét, a pusztai griff csöppet sem készséges hátsállat. Szolgálatait csak annak ajánlja fel, aki előzőleg lekötözte valami szívességgel, például megmentette fiókait a sárkánytól; és még ekkor is szörnyű *véráldozatot* követel cserébe. A nomád regék számos olyan esetről emlékeznek meg, amikor – mai kifejezéssel élve – a műtét sikerült, de a beteg belehalt; vagyis a griffmadár annak rendje-módja szerint eljuttatta a hőst a kiszemelt világba, utazás közben azonban *félíg vagy egészen fel is falatozta*. Utólag néha elfogta a lelkifurdalás, kiöklendezte balszerencsés lovasát, és többé-kevésbé újra összerakta. Máskor viszont teljes közömbösséget tanúsított, sőt az is előfordult, hogy ragasztgatás közben merő kajánságból nem ügyelt a tagok helyes *sorrendjére*; vagy – hím-nemű hősök esetében – egyes kócosan fontos alkatrészeket *megtartott magának emléke*be.

SHADOWRUN

GRIFF (*Alatusleo aquila*)

Azonosítás: Teljes testhossza a fejével együtt mintegy 3 méter, vállmagassága 1,6 méter, farka 1,3 méter hosszú, szárnyainak fesztávolsága 7 méter, átlagsúlya 150 kilogramm. A griff nagytestű, szárnyas, négy lábú állat. A legtöbb griff szárnyát és testének elülső részét aranybarna tollak díszítik, míg hátsó részét dús szőrzet borítja. Léteznek fehér tollakkal borított fejű és nyakú egyedek is. Az állat éles csőre világossárga, esetleg világosvörös. A pikkelyes mellső lábak négy ujjban végződnek, melyek mindegyikén éles, fekete karom található. A griffnek nincsenek emlői.

Hasonló fajok: Az ázsiai griff (*Alatusleo serpens*) elsősorban a fején és a nyakán mutat eltéréseket, melyeket vagy sima bőr, vagy pikkelyek borítanak. Az ázsiai griff nyaka hátulsó részén jól elkülöníthető bőrlebegek sorakoznak. Az *opinicus*, vagy más néven *álgriff* (*Opinicus falciformis*) eléggé hasonlít a közönséges griffhez, de nemcsak szárnya nincsen, hanem a füle sem olyan nagy és szőrös, mint a közönséges griffé.

Élőhely: Általában sztyeppékhez vagy más nyílt síkságokhoz közeli hegyvidékek.

Shokások: A griffek nappal tevékenykednek, elsősorban szürkületkor vagy hajnalban. Kedvencük a lóhús, bár marhát és más háziállatokat is gyakran elragadnak. Sziklahasadékokban vagy kiálló sziklacsúcsokon fészkelnek. A griff vadászterületének átmérője a 100 kilométert is meghaladja. A fogságban tartott példányok között léteznek már 30 évesek is. Vadonbeli várható élettartama nem ismert. Kora nyáron párosodik.

Utódok: A nőstény griff egy-négy tojást rak, ezek közül azonban valószínűleg csak egy fog kikelni. Ha a fióka már megtanult repülni (ez a kikeléstől számított második hónap végén szokott bekövetkezni), akkor a szülők még két hónapig etetik a fészekben.

Ipari felhasználhatóság: Az olyan területeken, ahol a griffek eléggé elszaporodtak ahhoz, hogy komolyabb veszélyt jelentsenek a háziállatokra, a kormányok gyakran vérdíjat tűznek ki rájuk. A vérdíj felvételéhez általában be kell mutatni a griff csőrét tárgyi bizonyítékként. Komoly piaca van – egyes országokban legálisan, más országokban illegálisan – a griffollaknak és a kikészített griffbőrnek.

Elterjedtség: Északi félteke.

Megjegyzés: Akárcsak a többi nagyméretű felébredt lény, a griff is feltehetően mágia segítségével képes a levegőbe emelni hatalmas testtömegét.

TEST	9
GYORSASÁG	7 (x2)
ERŐ	9
KARIZMA	-
INTELLIGENCIA	3/5
AKARATERŐ	4
ESSZENCIA	(7)
REAKCIÓ	6

Támadás: 9S, +1 elérés

Megjegyzés: Repülés közben a futási szorzó 5-ös.

08. A KERESZTÉNNYÉ DICSŐÜLT GRIFFEKRŐL

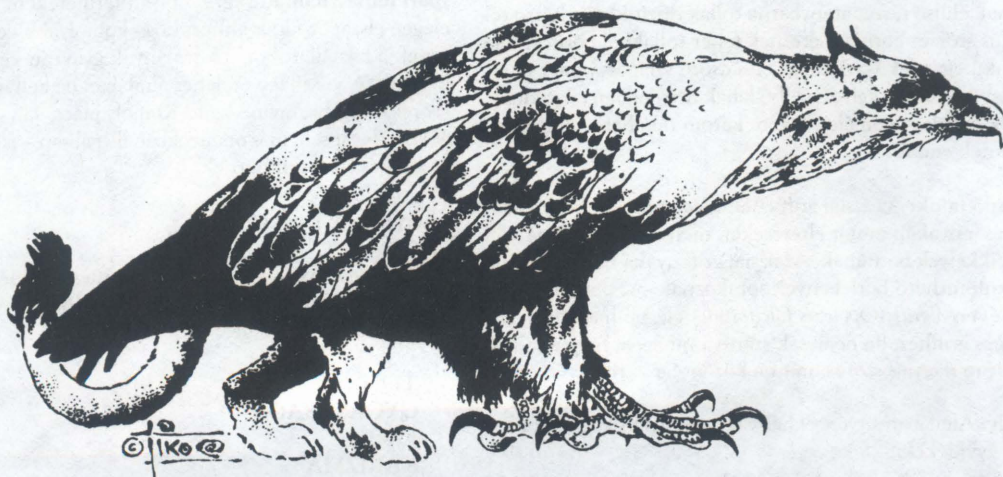
A diadalmas kereszténység kezdetben az antik griffeket is besorolta démonokká lefokozott istengazdáikkal együtt a Sátán undok hadseregébe. A korai keresztény ikonográfia az ördög megszemélyesítőiként ábrázolja őket, amint a levegőből le-lecsapva buzgón fogdossák az elkárhozott lelkeket. A gyökeres változást a pusztai griffmadár megjelenése hozta, amely a hun, avar és magyar lovasseregekkel vonult be Európába, egyenest az itt talált népek képzeletvilágába, s vonásai lassan összeolvadtak a görög-római hagyományban szereplő rokonaiéval.

A sztyeppei griffnek az a jellegzetes tulajdonsága, amely hirtelen rokonszenvenné, sőt népszerűvé tette őt keresztény körökben, a sárkánnyal szemben táplált olthatatlan gyűlölete volt. A sárkány – azaz a kígyó – ugyanis a Sátán egyik legősibb szimbóluma; ellenfele tehát csakis a haragvó Isten megtestesítője lehet. Az ezredforduló körül épült templomok oszlopfőin, zárókövein és kapubejáróin a griffmadár megújult szerepkörben tűnik föl: diadalittasan tárja szét a szárnyát, karmával-csőrével pedig az ördögöt, illetve az emberi bűnököt jelképező kígyót tépi-marcangolja. A középkor tudósai, akik jószívről csak szimbólumokban bírtak gondolkodni, természetesen az ábrázolások elméleti megokolását sem mulasztották el. Sevillai Isidorus magát a Megváltót látja a griffmadárban: „Krisztus oroszlán, mert uralkodik és nagy erejű; sas, mert a feltámadás után felszáll a mennyekbe.” Egy másik

teológus szerényebb értelmezéssel is beéri: „A pápa, mint pontifex avagy sas, felemelkedik Isten trónusa elé, hogy meghallgassa parancsait, a földön pedig úgy jár, mint oroszlán avagy király, erővel és hatalommal.”

A bőséges eszmeszósszal kereszténnyé mosdatott griffek teljes rehabilitálásukat Danténak köszönhetik, aki a *Purgatórium* XXIX. énekében visszaadja nekik hosszú időn át paragon heverő munkakörüket, és befogja őket az Egyház diadalszekere elé. A megdicsőült meseszörnyek sastollai egyébként aranyszínűek, oroszlánbundájuk pedig vörösben és hófehérben pompázik; ez a színösszeállítás további skolasztikus szőrszálhasogatásra adott alkalmat a tudós egyházatyáknak, melynek részletezésétől olvasóim kímélése érdekében inkább eltekintek.

A pusztai és az antik örökség egybeolvadása a népi hiedelmek szintjén is végbement, olykor elég meghökkentő eredménnyel, főleg a két kultúra érintkezésének peremterületein. A honfoglalókat zaklató griffek kései utódairól a magyar néphit még a XIX. század elején is tudni vélte, hogy a Magas-Kárpátokban fészkelnek; történelmi eseményekbe azonban immár nem avatkoztak, tevékenységük fiókáik nevelgetésében és a hagyományos kincsőrzésben merült ki. Az erdélyi Szilágy megyében, a krasznai templom famennyezetén egy igen harciasnak ábrázolt griffmadárral találkozhatunk, aki azonban még véletlenül sem kígyókkal marakodik, hanem éppen arra készül, hogy a pogány életfa tövéből szárnyra kapjon a napkorong felé.

NEPHILIM

ÖSSZETETT LÉNYEK

Az összetett lények természeti katasztrófák alkalmával keletkeznek. A vulkánkitörés például Tűz-Föld lényeket hozhat létre, a tájfun Levegő-Víz lényeket, a homokvihar Levegő-Föld lényeket. Ilyen spontán formálódás leggyakrabban a nexusokban figyelhető meg, de előfordul a plexusokban is.

GRIFF

A griff nagyméretű, szárnyas ragadozó. Testének előlő része sasra hasonlít – beleértve a csőrt és a karmokat –, a hátulsó pedig oroszlánra. Hegyekben és sivatagokban él.

A griffek a Levegő és a Tűz elemét egyesítik magukban. Ádázul gyűlölnék minden olyasmit, ami a Hold elemmel kapcsolatos; az ilyen lényeket nem tűrik meg a vadászterületükön.

ERŐ	10k6
ÁLLÓKÉPESSÉG	3k6+12
ÜGYESSÉG	3k6+12

Ka-elem: Levegő 2k6+6; Tűz 3k6

Érzelem: Büszkeség

Életpontok: Egyenlő az Állóképességgel

Mozgás: 5 / repülve 12

Cselekvések körként: 5

Támadások

Harapás 70% - veszteség: 1k6+4k6

Karom 70% - veszteség: 1k6+4k6

Tulajdonságok: Hold-Ka domináns lényekkel szemben a griffet őrgöngő dűhroham fogja el. Támadásait mindig az ilyen lényekre összpontosítja, s nem hagy fel a harccal, míg valamelyikük – ő vagy az ellenfél – el nem pusztul.

BAPHOMET TEMPLOMÁNAK
BELSŐ PENTAGRAMJA

A fenti elnevezés alatt öt természetfölötti lényt foglalunk össze, az idézőmesterség harmadik köréből. A nephilimek először Baphomet jeruzsálemi templomában léptek kapcsolatba velük. A templomosok úgy vélik, ez az idézés döntötte romba legfőbb földi szentélyüket. Az invokációt elvégző nephilimeknek nyomuk veszett, valószínűleg belepusztultak a műveletbe. Az öt lény megidézéséhez szükséges formulák közül csak három maradt ránk: Azimnak, a Sárkánynak, Gazurnak, a Griffnek és Ualamának, a Hableánynak az invokációja. A hiányzó kettőnek a titkát állítólag a rózsakeresztesek őrzik – ám ezt csak maga Gazur tudhatja biztosan...

GAZUR, A GRIFF,
A MÁSODIK KAPU FEJEDELME

Kör: Kulcsok (III.)

Ka-elem: Levegő

Küszöb: 40%

Kontraktus: 70

Megszakítás: Speciális – az idéző azonnal és gyógyíthatatlannal megőrül.

Időtartam: 1 kérelem

Hatótáv: -

Autonómia: Totális

Leírás: Gazurnak, a Második Kapu Fejedelmének a megidézéséhez az idézőnek önkéntes áldozatul fel kell ajánlania ötöt a legbecsebb és leghasznosabb képzettségei közül; ezeket soha többé nem nyerheti vissza. Az áldozati adományt mindig a nephilim, sosem a simulacrum képzettségei közül kell kiválasztani. Mindegyik feláldozott képzettség értéke azonnal nulla esik vissza.

Gazurnak, a Második Kapu Fejedelmének az elbocsátásához az idézőnek 500 kg nemes faanyagot (ében, szantál, mahagóni stb.) kell elégetnie, továbbá válogatott fűszereket és illatos gyantákat, melyek értéke legalább 1 kg színaranyának felel meg.

Gazur fülrepesztő robajjal jelenik meg, érkezését heves szél-lökések kísérik; ez elegendő hozzá, hogy 15 méteres körzetben ripityára törjön minden ablakot. Gazur mindig griffmadár képeben mutatkozik: szárnyas oroszlántestben, sasfejjel és saskarmokkal. Az idézőt kivéve mindenki más számára láthatatlan és észlelhetetlen marad. Hozzá az elméjén keresztül beszél. Gazur nőnemű entitás, a goetikus, hermetikus és világi tudományok nagymestere. Sem az égen, sem a földön nincsenek titkok előtte.

Miután Gazur megjelent, az idéző kérhet tőle egy szolgáltatást. A szolgálat 1-20 Kába fog kerülni, a mesélő belátása szerint. Gazur mindhárom körben ismeri a varázsló-, illetve idézőmesterség összes formuláját, fókuszát és leiratát. Az idéző megkérheti rá, hogy tanítson meg vagy írjon le neki egy varázslatot. (Egyszerre mindkettőre nem; ez két külön szolgáltatásnak minősül!) A varázslás első köréből vett formulák ára általában 2 Ka, a második körből 4, a harmadikból 8; az idézés első köréből 3, a másodikból 6, a harmadikból 12.

Gazur arra is meg lehet kérni, hogy fedjen föl egy titkot az idéző előtt. Hogy ez mibe fog kerülni, az attól függ, miféle szervezet vagy társaság őrzi az illető titkot, és mennyire fontos számukra. 1 Káért az idéző megismerheti egy zárolt rendőrségi dosszié tartalmát; 2 Káért megtudhatja, mivel zsarolta meg a maffia az esküdteket egy nemzetközi hírveréssel folyó perben; 4 Káért értesülhet egy rózsakeresztes beavatott titkos perverzioiról; 8 Káért kimerítő információkhoz juthat minden izraeli atomfegyver rejtékhelyéről; 16 Káért részletes listát kaphat valamelyik Arkánus összes létező ügynökéről; és így tovább. Hogy milyen hangulatban fogadja a kérelmet Gazur, az a mesélő belátására van bízva. Ha túlságosan pimasz igényekkel zaklatják, akkor haragra gerjed, kitöröl az idéző memóriájából valami fontos emléket, és eltűnik.

Végül pedig Gazur arra is képes, hogy teljesen kitörölje a világból egy titok ismeretét. Ez általában 4 Kába kerül, ha a titkot tíznél kevesebben ismerik; 8 Kába, ha tíznél többen, de negyvennél kevesebben; 16 Kába, ha negyvennél többen, de százhatvannál kevesebben; és így tovább. Maga Gazur nem felejt el az ily módon eltörölt titkot, és ha később megidéz, hajlandó elárulni – de csak akkor, ha pontosan és precízen rákérdezik. Az ilyen titkokért hajmeresztően magas árat számít; legalább 20 Kát, ám általában még többet.

CSIGÁS GÁBOR

RÉMNÉP

GONDOLATÉBRESZTŐ EARTHDAWN (ÉS SHADOWRUN) MESÉLŐKNEK

Az alábbi levél – mivel megkésve érkezett a throali Nagy Könyvtárba – már csak mellékletként csatoltatik az immár lezárt Rémei Könyvéhez, Merrox személyes utasítására, ki tudvalévőleg a Feljegyzések Csarnokának Mestere. A meglehetősen zavaros fogalmazású levelet, mely lényegében a Névadók és a Rémei fajainak rettenetes kereszteződéséről és az abból származó, iszonytató Szörnyszülőtekről szól, egy obszidember hírvívő hozta, öt hónappal ezelőtt. Egy Travar környéki kis faluból jött, melynek nevét igen, helyét azonban sajnos – avagy szerencsénkre? – nem ismerjük pontosan, ő pedig – furcsamód – nem emlékszik rá. A levél írójáról, bizonyos Coirtasról, Merrox régi barátjáról azóta semmi hír nem érkezett – dacára annak, hogy elvileg egy, a szellemek idézésében híresen járatos személyről van szó. Ez – én úgy vélem – borzalmas dolgokat, és a levélben foglaltak igazságát sejteti. De még várunk – hátha kézhez kapjuk a levél végén beígért folytatást.

Többet kell tudnunk. Súlyos a veszély.

– Arwan Ra, alkönyvtáros, Throali Könyvtár

Merrox –

Leirom, amit tudok, mert érzem – a csontjaimban – hogy mondandóm csak így juthat el biztonságban Throalba. Ha szellemmel üzennék, elkapnák. Őt is, és engem is. Így legalább a levél kiér majd innét – van itt egy obszidember, talán sikerül titokban odaadnom neki, amit írok. Ő rendszeresen erre jár, ezért nem bántják, nem gyanakszanak rá – és nem akarják felkelteni a gyanúját sem neki, sem azoknak, akiket rajtuk kívül meglátogat.

Úgy tesznek, mintha... mintha olyanok lennének, mint mindenki más.

Bocsássátok meg nekem a reszketeg betűket. Kérlek.

A hely neve, ahol vagyunk, Háromfal – ezt a helybéliek mondták, amikor megérkeztünk ide Raslavval. Mint azt előző leveleimből már tudod, három hosszú évvel ezelőtt fogadtam meg, hogy segítek Raslavnak anyja felkutatásában – hogy vele maradjok, míg meg nem találjuk. Véremmel pecsételtem meg esküvésemet – hisz Raslav egykor megmentette az életemet. Most pedig itt vagyok, vele, Háromfalban: ide vezettek a nyomok, itt kell lennie annak az... asszonynak.

De bár ne lenne! Holnap hajnalban, azt hiszem, minden kiderül.

Raslav talán visszaveszi az életet, amivel megajándékozott, talán saját vérem lesz végzetemmé...

Elfutnék. De köt a vér, a fogadalom. Sietnem kell az írással. Az obszidember, azt hiszem, nemsokára útra kel.

Én maradok.

Tudod, hogy Raslav troll. Vagyis az apja az volt, őt ismerte. Az anyját nem. Nagyon kicsi volt még, amikor otthagyta őket. Nem sokkal azután ébredt fel a viszontlátás utáni vágy Raslavban, hogy mi találkoztunk, ő, én meg a többiek – Osa, Udimm

és Th'itha. Akkor még öten voltunk. Megöltünk egy Rémet (az Égiek is velünk voltak), együtt. Büszkék voltunk, minden rettenetünkön és álmatlan éjszakáinkon túl, büszkék. Hősök voltunk, Rémölők. Megöltük! Lejegyeztetett a Könyvtárban is, nálatok. De az, hogy én már akkor tudtam – csak én meg Raslav –, hogy ő, Raslav, szívből szánta az elpusztított Rémet, az nem. Arról nem beszéltünk nektek. Azt is csak mi ketten tudtuk, hogy Raslav elkezdett vágni az anyja után, akit csecsemőkor óta nem látott. Akkor még nem kötöttem össze a dolgokat. Raslav sem. Csak tegnap. Én csak tegnap. Milyen hosszú idő telt el – és én nem jöttem rá. Bolond vagyok. Csak tegnap. Azt viszont nem tudom, Raslav sejtette-e... és ha igen, akkor vajon mióta sejtette, hogy az anyja... egy Rém. Mert azt hiszem, az. Úgy látszik, Raslav any-

ja egy Rém, dacára annak, hogy az apja szerint gyönyörű troll nő volt.

Mások szerint meg más. Ezt majd még elmagyarázom.

Más és más alak, és mégis – ugyanarról a... valamiről van szó. Arról, ami – vagy aki? – úgy nevezi magát: Shul Igrurah.

Vagy Sheuba Irrara.

Vagy Sunnigara...

Néptől függ.

De nem, nem aki. Nem szabad így gondolnom rá. Ami. Ami.

Raslav anyja egy Rém.

Nevetek. Borzalmas tréfának tűnik, nemde? Csikrog a fogam a kintől és a rettegéstől, miközben nevetek. Csorog a könnyem – látod, a pöttyöket a pergamenen, Merrox?

Sírok.

Nem tudok koncentrálni. Pedig kéne.

Mi lesz, ha kiderül, hogy tényleg az az anyja, akire én gondolok?

Mi lesz Raslavval? Megőrül? Vagy már megőrült? Mi lesz velem? Vajon az én elmém ép még?

Az örültek ritkán tudják magukról, hogy örültek, Merrox.

Tegnap is ide ültünk, ehhez az asztalhoz, amikor Raslav visszajött. Pontosán ide.

– Mit mondott a vénember? – kérdeztem. – Tényleg ő volt az, akivel az anyádat Travarban látták?

Raslav zavarodottnak tűnt.

– Egen – dörmögte.

– Vele. Nem csak...

Nem csak az én anyám.

– Hogyan? Vannak még testvéreid? – néztem rá döbbenten. – Hányan? Hogy-hogy...

Nem hagyta, hogy végigmondjam. Igaz, alig hallottam, amit suttogott, de az is elég volt ahhoz, hogy elhallgassak, azonnal.

– Ezren... ezren, legalább.

Troll nyelven beszélt, ezért rákérdeztem még egyszer. Talán rosszul értettem (az ezer és az egy igencsak hasonlóan hangzanak trollul). De nem. Ezer volt, ezer amit mondott.

– Viccelsz – mondtam, bár a csontjaim csak úgy sajogtak a megérezett igazságtól. Kiszáradt a szám.

– Az öregember mondta.

– És te hiszel egy nyomorult, hibbant... – elbicsaklott a hangom. Ha jól emlékszem, félrenyeltem az indulattól, és sokáig köhögtem. Majdnem megfulladtam.

– A testvérem – dörmögte Raslav, miközben én görcsösen igyekeztem levegőt venni. – Az az öregember a testvérem, Coirtas. A féltestvérem.

– Ember és troll féltestvérek? – nyögtem ki végre pár szót. – Képtelenség!

– Félig ember és félig troll. Ő félig ember. Én félig troll. A másik fél...

– Te teljesen troll vagy, Raslav! – ráztam meg a fejem, a szavába vágva. – Az egyik legnagyobb, akit valaha is láttam.

– Az öreg háromszáz éves – mondta ő. – És még ő is a fiatalabbak közül való. Én nagy vagyok, testre. Nagyon nagy. És nagyon fiatal. Azt hiszem, örökké fogok élni, Coirtas. Ha megölnek, újra megszülnék. Csak a mágiaszint... Én tovább itt leszek, mint az anyám. Én itt maradok, nem szorulok ki, mint ő.

– Egy ember nem élhet háromszáz évig! – motyogtam. – Egy troll nem él tovább hetven esztendőnél. És mi a...

– De nem ember! És nem troll! – dörrent rám Raslav. – Nem érted?! Nem az! Hogy lehetsz ilyen értetlen, te, aki varázstudó vagy?!

– Nem mondhatod azt, hogy... hogy... – nem tudtam befejezni. A felismerés ekkorra már úgy fájt, hogy szinte üvöltöttem. A Rém... az előző Rém óta mindig így van.

Megátkozott. Fáj az igazság. Vagy az fáj, amit én annak hiszek? – Nem mondhatod!

– De igen.

– Nincs bizonyíték! Nem viselkedsz úgy! Nem... nem láttam rajtad! Pedig én látnám!

– Figyeltél? – kérdezte a troll sötéten. – Alaposan figyeltél?

Biccentettem.

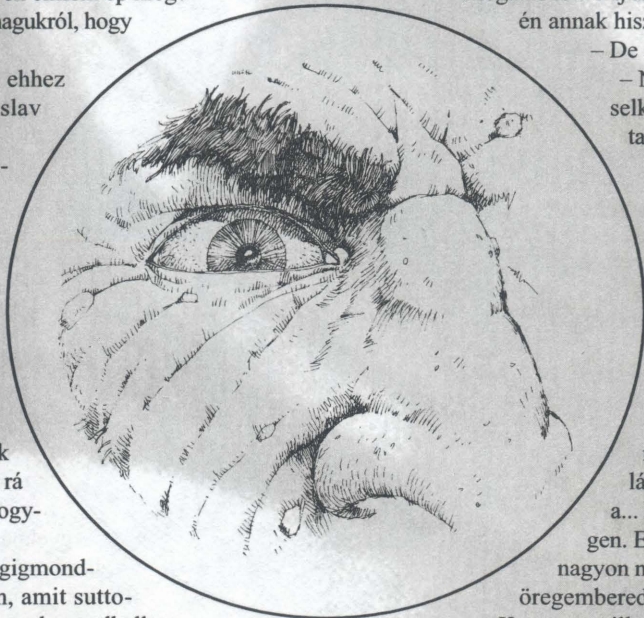
– Nem láttam semmit – mondtam aztán, kissé higgadtabban: az elmém visszabilent, át a másik oldalra, a hideg józanságba. A hitetlenség menedék. – Tudod, hogy láttam volna. Megláttam azt a... Megláttam *Azt* is, akkor régen. Emlékszel. Te... te csak egy nagyon nagydarab troll vagy. De az öregemberedet szívesen megnézném.

Komorán pillantott rám.

– Meg fogod.

– Mi?

– Megmondta, hogy találkozni fogtok. Hogy elmond neked mindent, mielőtt... Mesélni akar, a fajtákról, az anyuk méhében megrontottakról, akik a szolgálóink, a Rémtől fogantatottakról, és az olyanokról, mint én vagyok, akit egy Rém hozott a világra... Mi vagyunk a legerősebbek. Holnap... vagy azután, mindegy. Beszél-ni fog veled. Én is ott leszek. Azt mondta, addigra öntudatra ébredek. Hogy anyám már útban van ide. Hogy a kö-zelsége felébreszti majd bennem is a... Egyike vagyok az Ezer Gyermekeknek, Coirtas. Szörnyszülöttek vagyunk, fél-Névadó, fél-Rém, szörnyszülöttek, számotokra, de nekünk... Ti vagytok a jövővények ezen a világon, nem Ők.

Azt hiszem, így zajlott a beszélgetésünk. Igen jó a memóriám, de ezúttal nem tudom pontosan, ennél pontosabban felidézni a szavakat.

Raslav ennél a mondatnál felkelt, és elment, fel, egy szobába, amit még ki sem vettünk. Senki nem állította meg. Utánarohantam, kérdéseket vágtam a fejéhez, és azt hiszem, üvöltöztem is egy ideig – még azután is, hogy magára zárta az ajtót. Mindenki engem figyelt a fogadóban. *Mindenki*. Akkor épp nem érdekelt, nem vettem róla tudomást.

És ez hiba volt.

Ha csendben maradok, talán még elmehettem volna. Ma. Talán.

Lehet, hogy Raslav azért mondta el nekem, mert meg akart menteni. Lehet, hogy azt akarta, maradjak csendben, meneküljek el, vigyek hírt.

Elrontottam.

Egész éjjel nem aludtam, egy szemhunyásnyit sem. Azt a zajt hallgattam, ami a szomszéd szobából, Raslav szobájából szüremlett át a falon. Az a zaj... Mintha a torkán akadt volna valami, és mégsem zavarta, nem, és még beszélt is álmában, mély, trollokénál is mélyebb, bugyborgó hangon, és én azt hiszem, beles-tem a kulcslyukon, de nem emlékszem – és a fogadóban ülök, velük is valami, amit nem tudok felidézni...

– kapkodok, Merrox, az obszidember menni készül – Tudom, a magamfajtától furcsa ilyet hallani – de hiányoztok, Merrox.

Ha megtudok valamit... Ha túléltem – írok.

Vajon mit akar velem az az öreg?

Miért akar beszélni?

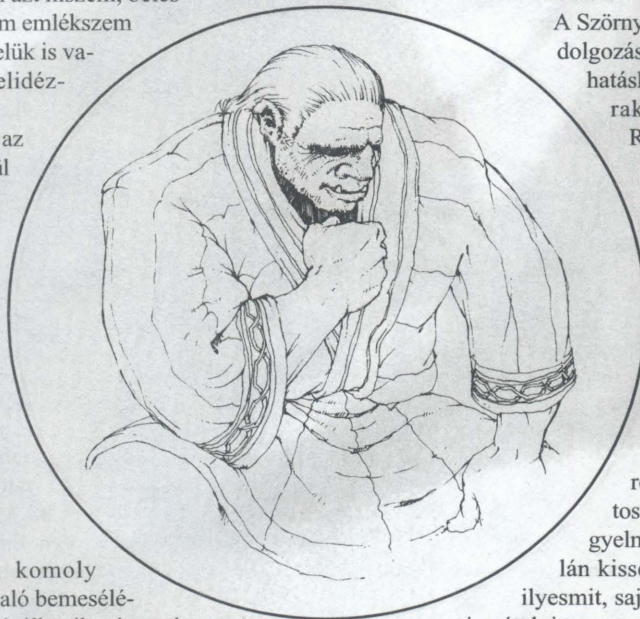
Hogyan használjuk?

A Szörnyszülöttek komoly kampányba, történetbe való beemelésére igen sok lehetőség kínálkozik – íme pár példa, ötletadónak:

– Kiderülhet a karakterek egy régi és jó ismerőséről, hogy egy (netán épp a fenti történetben említett) Rém gyermeke. A leleplezés (vagy lelepleződés) jó alkalmat kínál az Earthdawn horrorisztikus, sötét vonulatának szerepjátékon keresztüli kiemelésére. Vajon hogyan viszonyulnak majd a karakterek ezután a Szörnyszülöthöz, aki talán próbál Névadókhoz méltón élni, felülemelkedni rettenetes örökségén (több-kevesebb sikerrel)? Mi történik akkor, ha az egyik játékos karakter élettársa bizonyul a Rémnéphez tartozónak? Vagy esetleg a gyermeke (ami azt jelenti, ugye, hogy az egyik szülő... bizony, nem Névadó!)?

– Ugyanilyen jó szerepjáték lehetőséget kínál az az eset, ha – *horribile dictu* – egy játékos karakterről bizonyosodik be, hogy egy Rém leszármazottja. Vigyázat! Lehet, hogy az adott karakter így mások által elérhetetlen előnyökhöz jut – de a dolog hátulütői sokkal súlyosabbnak ígérkeznek (már ha a parti a szerepjátékra, nem pedig a tápolásra utazik – mely utóbbi eset egy Earthdawn játékban – szerintem – elég szomorú dolog). Egy ilyen mintát követő játékhoz javallott, hogy a játékvezető és a Szörnyszülött karaktert játszó játékos előzetesen egyeztessen, hogy közösen gondolják át a koncepciót, minden-nél alaposabban.

– A játékos karakterek rábukkanhatnak egy olyan titkos szövetség nyomára is, ami Szörnyszülöttekből áll, s melynek céljait (és lehetőségeit) a szülő Rém természet-e határozza meg. (Itt jegyezném meg, hogy a játékvezető nyugodtan dönthet úgy – mert ugyan, ki akadályozná meg? – hogy a már megjelent, hivatalos Earthdawn könyvekben szereplő – és arra „elméletileg” alkalmas – Réme- ket ruhazza fel az utódlás képességével. *Artificer* pl. nem ilyen.)

A Szörnyszülöttek képességeinek kidolgozása teljességgel a játékvezető hatáskörébe tartozik. Játékos karakter nem indítható a Rémnépből származóként, ha abba a játékvezető nem egyezett előzőleg (és – ez fontos! – alapos megfontolás után) bele.

A Rémnép (játékos karakterekként való) alkalmazása valóban érett-nek nevezhető, felelősségteljes hozzáállást kíván meg, mind a játékosok, mind a játékvezető részéről – és ez nagyon fontos, dacára annak, hogy ez a figyelmeztetés egyeseknek már talán kissé elcsépeltnek is tűnik. Az ilyesmit, sajnos, nem lehet elégszer elismételni.

Íhletheadónak a Rémnéphez – ismét csak kiragadott példákkal élve – a Cthulhu hívása és a Kult szerepjátékok mellett jobbra bármely White Wolf „nagyjáték” is alkalmas (na jó, a Changeling és a Mage talán nem annyira)...

...és ha valaki még nem látta, érdemes megnézni az Alien sorozat negyedik epizódját is (Feltámad a Halál): a szerencsétlen sorsú – és egyben mégis borzalmas és iszonyú – elevenyszülött Idegen igen jó példázata annak, hogy milyen is lehet egy valóban emberi vonásokkal bíró (fél)Rém.

Valhalla Páholy®

ORSZÁGOS KÖNYVESBOLTHÁLÓZAT

ÚJ BOLTOT NYITOTTUNK BÉKÉSCSABÁN

5600 Békéscsaba, Andrássy út 6.
A Piramis üzletház I. emeletén.
Telefon: 06 30 257 3690

Nyitvatartás: hétfőtől péntekig: 10-18 óráig
szombaton: 10-14 óráig

HIÁNYZIK EGY KEDVENC KÖTETE?

RÉGÓTA KERESI?

ITT BIZTOSAN MEGTALÁLJA!

SCI-FI • FANTASY • SZEREPJÁTÉK

A Sárkány család

Egy közép-európai ghoul szolgafamília a Sötétség Világában

„Később azonban az említett nép, belefásulván a háborúkba, oly kegyetlenné vált, amint erről néhány történetíró szól, hogy hirtelen haragjukban emberhúst ettek és emberek vérért itták.”

Anonymus: A magyarok cselekedetei (Gesta Hungarorum)

Az alább következő leírás egy házilag kifejlesztett, tehát nem hivatalos jellegű kiegészítő a White Wolf Kiadó *Vampire* szerepjátékához. Mindazonáltal elkészítéséhez igénybe vettem más *Storyteller* szabálykönyveket is.

Jellemzés: A Sárkány család egy, a Tremerék szolgálatában álló, viszonylag új – csak kiválasztott kevesek által ismert – ghoul család. A Tremerék és maga a család is szorgalmazza a familia létének titokban tartását, hiszen így valóban titkos fegyvere lehetnek a Háznak, másrészt számolatlan ellenségeik sem bukkanhatnak rájuk. Hogy a két fél között fennálló paktum mégis megmaradt ennyi, a titoktartás megőrzésével járó gond ellenére, az a család hatékonyságának eredménye.

Történelem: A Sárkány család tulajdonképpen nem más, mint egy magyar táltos nemzetség késői, renegát örököse. Származásuk története a mondák homályába vész. A hagyomány szerint egykor a Kazár kaganátus szakrális elitjét adó Megyer törzs sámáni teendőit ellátó nemzetség volt. Őstáltosuk – akire mint Ügyekre hivatkoznak – a fáma szerint a Ludvérc fattyának, a förtelmes Kalamónának gyermeke volt, akit egy, a szörny által elrabolt és megerőszkolt asszony hordott ki, mielőtt belehalt volna a gyermekágyi lázba. A törzs által kegyeletből felnévelt gyermek az apja iránt táplált epekeserű dühön kívül csak néhány visszataszító testi torzulást örökölt, ennyiből kellett kikufárkodnia a megélhetéshez szükséges alapvető társadalmi elismerést. A legendák szerint hat ujjú, úszóhátyás kezű, ragadozó mosolyú, zord hullóteketetű ifjú volt, akire egyedül csak a törzs sámánja bírt viszolygás nélkül ránézni, aki idővel a mentora lett. Ahogy azonban felnőtt, megemberesedett, és apjától örökölt rendhagyó hatalma révén tevékeny, de anonim szerepet vállalt a nomád birodalom összekovácsolásában és a szövetség későbbi törzsi hierarchiájának kialakításában. Miután – állítólag háromszáz évnyre elhúzódo – tevékeny élete során a földi lét minden elérhető csúcsát megjárta, hősénekbe illően távozott e világ

térsegeiből: megmászta a Tetejetlen Világfát, hogy lombjai közt, a Felső Világban beavatást nyerjen magától az Arany Atyácskától, vagy ahogy a szóhagyomány később szólitotta, az Egek Istentől a teremtes legvégső misztériumaiba. Az ágyéka magvából sarjadt nemzetség örökölte számos testi jegyét, s ez az évszázadok alatt további ezoterikus (lúkantróp) vérrel dúsult: a családnak külön ága büszkélkedhetett azzal, hogy a Rusz Árnyékurak törzsének vérért hordozza magában, s megint másik azzal, hogy Korax ősökig tudja visszavezetni családfáját, de bizonyos jelekből feltételezhető, hogy a Bászdetok Ceilican törzse is hagyott nyomot a genealógián.

Mindenesetre a család tagjai az évszázadok alatt nemcsak a szürke eminenciási politika fogásaiba tanultak bele, de a profán mágia, sőt, időnként még a magas mágia mesterségébe is. Hamisítatlan táltosok lettek tehát. Mire az általuk vezetett törzsszövetség elérte, s meghódította a Kárpát-medencét, már a mindenkori uralkodó réteg bizalmas tanácsadóinak, a fejedelmi udvartartások megszokott, nélkülözhetetlen kellékeinek számítottak. Mágikus világnézetük a Csillagmítoszon alapult, ami a szokványos animisztikus-totemisztikus hagyományoktól csak annyiban tért el, hogy elismerték egy mindenek felett uralkodó Isten létét (ezért akár rendelkezhetnek Igaz Hittel is), valamint azt, hogy az egyes égi szférák befolyással vannak a földi világ változásaira. Nem ellenkeztek hát, mikor bizánci hittérítők kezdték meg munkájukat az országban, hisz nézeteik szerint azok tanításai csak kiegészítik, és nem megcáfolják a hatalmuk alapját jelentő szakrális dogmákat. Már jó úton jártak az új ország legelitálásának, bizáncias arculatának kialakításában, mikor váratlanul tudomásukra jutott a Tzimiszkész dinasztiák léte és tevékenysége. A hirtelen fordulat értelemszerűen kavargáshoz vezetett a nemzetség családjai között, s a pánikszerű, a Kárpát-medence asszimilálását megelőzendő ellenlépések megtétele közben súlyos hibáztak: a kapcsolatok folytatásának jellegét megvitató pörlekedés véres viszályba fulladt a különböző nézeteket valló családi ágak között, s mire a por elült, Géza fejedelem nélkülük határozott az ország jövőjéről: Vajkot István néven római katolikus királlyá koronáztatta, a kegyvesztett táltosokat pedig száműzte.

Itt akár véget is érhetett volna a család története, de a politikai befolyásukhoz hozzászokott varázslók nem adták olyan könnyen a hatalmat holmi nyugatról jött szerzeteseknek: pogánylázadások sorát robbantották ki, majd I. András megkoronázásával ismét a trón közelébe emelték magukat. Azonban eddigre a régi összhang megbomlott a nemzetség családjai között, s ez az egymással rivalizáló vérvonalak kíméletlen hatalmi harcát eredményezte. Ennek következményeit látjuk az Árpád-házi királyok több száz évig elhúzódó trónviszályaiban. Mindezek közben kényesen ügyeltek a királyság függetlenségére, az egyéb természetfeletti hatalmak korrumpálásának, szennyezésének kiszűrésére, holott ez – az egyre elharapódzó Tremere-Tzimiszkész háború miatt már önmagában is – kisebb csodának számított. Végül az Árpád-ház kihalásával véget ért a Sárkányok utolsó aranykora: az új, nyugatról jött uralkodók által képviselt politikai hatalomban egyre nehezebb volt fogást találniuk a gyeplőn, s korábbi befolyásuk szép lassan elenyészett. Persze most sem adták föl küzdelem nélkül.

Macacs ragaszkodásuk a hatalomhoz lett a vesztük. Luxemburgi Zsigmond idejére külön hatalmi szövetség született befolyásuk legapróbb morzsáinak felderítésére és kipurgálására: ez volt a híres *Sárkányölő* Szent György Lovagrend titkos, belső feladata (lásd pl. Vlad „Tepes” Drakula életrajzát). Sok noddista történész manapság tévesen úgy véli, hogy ezt a lovagrendet a hellén-ortodox drakóniánus vértestvérek és Obertus szolgálkai ellen alapították a Kamarilla elődei, a prometheánusok. Ez azonban tévedés, hisz az ominózus dinasztia eddigre az elharapódzó Nagy Anarchista Lázadás és a keletről megállíthatatlanul hömpölygő ottomán-török Ashírra (Aszamita) dzsihad miatt már amúgy sem jelenthetett komoly fenyegetést a nyugati káinita hatalmaknak, nem úgy, mint az arkán képességeiket csorbitatlanul őrző Sárkányok. Ekkor történt, hogy az egzisztenciájukat és identitásukat féltő táltosok először összeültek, félretéve az évszázados elmentéket, hogy megvitassák az egyre kétségesebbnek látszó jövőt. A család egyik ága, egy mindmáig élő, manapság Pogány Vajk álnéven tevékenykedő Nagytáltos vezetésével amellet érvelt, hogy a biztos pusztulás, az Inkvizíció máglyái, és a Fenevadak akarata előtt való behódolásnál még az is jobb, ha a humánusabb Tremerek szolgálatába állnak, akik talán cserébe megvédik és érvényesülni is hagyják őket. Hívó szavára mintegy huszonöt földije jelentkezett, hogy alávetik magukat a behódolási ceremóniának, míg a nemzetség konzervatívabb, liberálisabb elveket valló családtagjai heves ellenállásba kezdtek, és kiátkozták az áruló vérvonalakat, majd ismeretlen menedékekbe távoztak, hogy átvészeljék a genocídiumot.

A Tremerek, ügyes taktikusok, és még ügyesebb stratégiák lévén felismerték a táltosok jelentette lehetőséget, és alkut ajánlottak nekik: befogadják a nemzetség tagjait, s ha szolgálataik az első huszonöt évben valóban hasznosnak bizonyulnak, olyan jutalomban részesítik őket, amelyet legmerészebb álmaikban sem tudnak elképzelni. Ígéretük szerint mindenki, aki méltónak bi-

zonyul a Fenevadak elleni háborúban, és átvészeli a negyed évszázadot, a halhatatlanságot kapja örökségül. Ez meg is történt, s a család tagjai az ezt követő nemzedékekben már nem mint emberek, hanem mint egy vámpírikus privilégiumokkal rendelkező szolgafaj egyedei jöttek a világra. Az előállításuk receptje maga is kalandos úton jutott a Tremerek kezére: néhány Tremere mágus még az Ordo Hermeticus virágzásának csúcán, tehát még a klán káinitává válása, a háború kirobbanása előtt beállt a Tzimiszkészek szolgálatába, s ezáltal beavatást nyertek a koldunok mágiájának néhány fogásába, sőt, némelyikük maga is vámpírrá lett. Ezeknek a személyeknek a legtöbbször persze belepusztult a szolgálatba, vagy meghasonlott és dezertált, de egypáran – akik feltételezhetően titokban maguk sem Tremerek, hanem Quaesitorok voltak – viszonylag ép elmével – már amennyire ép maradhat bárki elméje a Voivodok belső szentélyeibe tett látogatás után – átvészelték a megpróbáltatásokat, és később visszatértek klánjuk keblére, ahol ugyan hosszas fenntartások után, de befogadtatást nyertek. Ők hozták hát el a ghoulouk teremtésének titkát, s a hozzá szükséges, lélekfaló-csírával fertőzött *vitae-t*. Az így kapott eredményeket Goratrix a Krevcseszi és a Rofástió (ennek a két családnak az összeolvadásából születtek a mai

Duceszszik ősei) családoktól szerzett információkkal kiegészítve használta fel később, dezertálása után az Igaz Vértestvérek nevű szabbatista klón-klán létrehozására.

Bár a nemzetség tisztán maradt családjai, és a Szabbat Tzimiszkészei – akik nem tesznek különbséget a két ág között – mindmáig ádáz dühvel küzdenek az árulókkal (már ha épp tudnak a létezésükről és tartózkodási helyükről), s ahol tudják, vadásszák őket, de a Sárkány család tagjai – talán épp ezért – hűséges és megbecsült tagjai a Háznak. Az egyes családtagok, amennyiben beavatást nyernek a táltosi mágiába, teljes jogú tagjai a Tremere páholyoknak. Bár előfordulásuk a XVIII. századig többnyire csak a Kárpát-medence határain belül volt ismert, de a történelem viharai később széjjelszórták őket a négy világát felé, igaz Európa határait csak a XIX. században lépték át, hogy az új világban is szerencsét próbáljanak. Hagyományosan Habsburg-pártiak voltak, a Tremere érdekeltségek miatt, és ezért nemegyszer kerültek kolaboránsi, hitszegő hírbe a függetlenedni vágyó magyar érdekcsoportok körében a Kiegyezés előtt.

A Brujah hatalomátvétel idején igazi pokol volt az élet számukra, mert bár néhány Tremere páholy amolyan örkápolna címszó alatt továbbra is működhetett Magyarországon, de az anarchisták által irányított kommunista hatóságok mindent megtettek az életkörülmények lehetetlenné tételéért, sokan emigráltak hát közülük. A disszidensek csak a Magyar Pontifexi Rendtartomány hivatalos újrászerveződésekor, 1990-ben térhettek vissza.

A legnagyobb hírnévre szert tett családtag ma a budapesti páholy kötelékébe tartozó Sárkány Tivadar – családtagoknak Tétény –, kultúrantropológus professzor, MIÉP aktivista és egyetemi előadó, aki nemrég bizonyos politikusok titkos manipulálásával elérte, hogy a Szent Koronát átszállítsák a Parlamentbe. A

koronának tudniillik kiemelt szerepe van a Sárkányok liturgiájában – az úgynevezett Koronareptetés szertartásában, amivel elvesztett kvintesszenciájukat nyerik vissza. A legfontosabb ilyen jellegű ereklyéjük, a Szent Korona átkerülése a páholy közelébe – a budapesti páholy a Parlamenttől alig egy utcányira kapott helyet egy bérháznak álcázott okkult erődben – jelentősen megnövelte szakrális hatalmukat az általuk alkalmazott paradigma aktualizálásával, amire most, hogy a közelgő Gyehehna legendából tényekkel alátámasztott véres valósággá vált, mindenképp szükségük van.

Ragadványnevük: Táltosok

Megjelenés: A legtöbb Sárkány jól nevelt, értelmiségi környezetből származik, és életük további részében is a felsőbb középosztály köreiben mozognak, ezért külsejük is gyakran az ehhez támasztott követelményeknek megfelelő: mindig alkalomhoz illő, jól öltözött, nem túl hivalkodó, konzervatívan udvarias személyek. Még a napjainkban időnként feltűnő, lázadó hajlamú, vétkesen eltévelyedett fiatalabb családtagok viselkedésében is van valami előre kiszámítható uniformizáltság: több esetet jelentettek, mikor különféle skinhead mozgalmak körében láttak feltűnni ilyen tékozló fiúkat, akiket persze ezek után példás szigorral próbáltak visszatéríteni a jó útra. Különleges családi ismertetőjelük, hogy szinte mindegyikük szemöldöke sűrű, vastag, s középen, az ormyereg felett összenőtt. Ezenkívül mindjüknak van egy sárkánykarom alakú anyajegye a bal mellkasán. A lükantróp vér gyakran kisebb, kevésbé szembetűnő testi torzulások formájában ütözködik ki rajtuk, alomnak megfelelően: szokatlanul sűrű testszőrzet, hegyesedő fülek, eggyel több ujjperc, szokatlan fogor, légzsákokkal átszőtt csontozat stb. Ezeket manapság már kisebb plasztikai műtéttel is rendbe hozhatják.

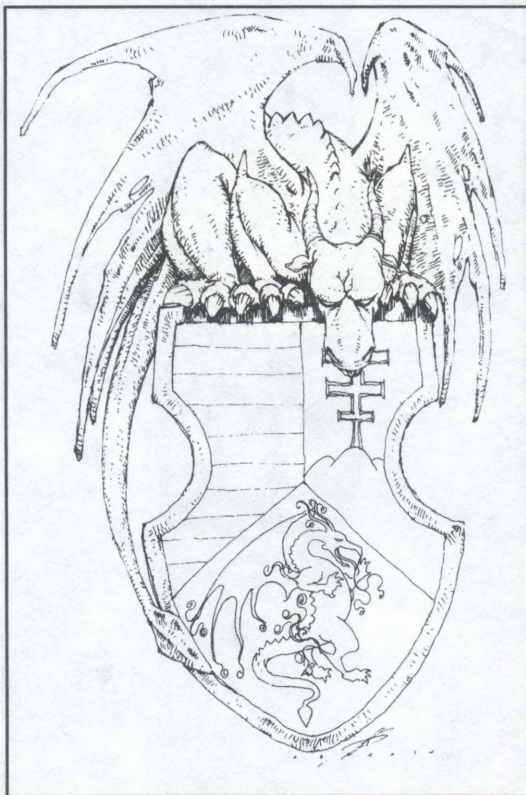
Családi birtokok: A legősibb családi birtokok a hagyományos őshaza régi, a Ley-vonalak mellett fekvő opponáriumainak, geomantikailag kulcsfontosságú helyeinek közelében épültek szerte a Kárpát-medencében (a régi Nagy Magyarország felségterületén, bár a kárpátjai ággal megszakadt minden kapcsolat a Niktoku féle Fekete Határ felvonása óta, a '91-es moszkvai puccs idején), ilyen például a Rám-szakadék, vagy a zalai Kupa-hegy, de mára vannak birtokaik az USA keleti partján, Braziliában, sőt Dél-Afrikában is. Többnyire csak ezek közelében fordulnak elő, de Európában manapság már inkább a normális, urbánus életmódot választják.

Háttér: A Sárkányok az évszázadok alatt beépültek a magyar arisztokráciába, sokan közül ezért civilben más, nemesi familiák neveit viselik. Mindjüket a rokonok és magántanárok serege neveli tradicionális, megrögzött hagyománytisztelő értékrend szerint, amihez a XIX. század óta büszke és öntudatos nacionalista gondolkodásmód is járul, többnyire a Trianon előtti Nagy Magyarország eszméjével a középpontban (hisz sokan már éltek közülük előtte is, ráadásul a család bizonyos ágai máig a leszakadt területeken őshonosak). Mindenkinél szerepelnie kell tehát a Mentor háttérnek (legalább három pontnyi), és ajánlatos

a Kapcsolatok felvétele. A mentor lehet az ifjú ezoterikus beavatója, egy idősebb családtag, de akár az egyes ágak totem szelemei is: Holló, Hiúz, Farkas. A súlyosabb családi titkokba a felnőtté válás küszöbén avatják be őket. Később világi egyetemek kötelékében folytatják tanulmányaikat, ilyenkor kezdik kiépíteni kapcsolataikat, megalapozzák tudományos vagy politikai hírnevüket. Sokaknál ez vagyoni jóléttel és biztonsággal párosul, nemegyszer családi ereklyék és örökségek sokaságával. Azoknál a családtagoknál, akikben az átlagnál erősebbek a lükantróp jelleg örökösödési jegyei, kiváló, egyes esetekben természetfeletti tünő fizikai képességek kerülhetnek felszínre, de arra az írott történelem hajnala – értsd: a Tremere szövetség – óta nem volt példa, hogy valaki valódi, született bőreváltó lett volna.

Karakteralkotás: A Sárkányok a politikai élet okkult árnyékhatalmát képviselték megalakulásuk óta, ezért jellemük alapvetően ezt tükrözi, előnyben részesítik a mentális és a szociális képességeket, legtöbbször a vérükben van az alakoskodás, az intrika, ezért Alaptermészetük és Viselkedésük gyakran egymástól távol álló mintákat mutat. Sokan dölyfös, arrogáns figurákká válnak a család felsőbbrendűségébe vetett tudatuk miatt. Jellemző rájuk a tudományos és az okkult képzettségek elsajátítása.

Diszciplínák: A családtagok alapban a Jelenés (Auspex), a Jelenlét (Presence) vagy az Uralom (Dominate) diszciplínáiban járatosak (családi ágtól függően), de a „Magas” (táltosi) rangot megkapók a Szellemiség (Spiritus, lásd: *Storytellers: Handbook to the Sabbath*) vagy egyes archaikus Taumaturgikus utak (pl. Teljavelikoj, lásd: *Keepers of the Word*) fogásaiban járatosak. A tapasztaltabb táltosok ezenkívül ismerik a profán mágia (Hedge Magic) tanításait is, a következő utakon (személyenként maximum három ajánlott): Szellemvilág (Ephemera); Herbalizmus; Gyógyítás; Bűvölés (Enchantment); Átkozás; Bőreváltás (Shapeshifting); Vihar-keltés (Weathercraft); Idézés, kötés, óvás (Summoning, binding, warding) természeti lényekre. Egy-két kivételtes tehetség pedig Megvilágosodik, s attól kezdve a valódi mágia (Magick) hatalmát használhatja, elsősorban a Szellem, az Elme és az Őserő (Prime) szféráiban. Kedvelt fókuszuk a koronaszerű fejdísz. Akikben a lükantróp vér erősebb, rendelkezhetnek az almuknak megfelelő

bőreváltók panteista-gnosztikus adományával is.

Általában megmondható egy családtagról, hogy melyik Nagytáltos tanítványi láncolatába tartozik, – hisz mindjüknak más és más markáns, egyedi jellegzetességei és specializálódásai vannak a természetfeletti erők használatában –, s ezáltal nagyjából az is, hogy melyik birtokról és családi ágból származik.

Gyenge pontok: A család minden tagjának meg kell felelnie bizonyos, az öregek által meghatározott követelményeknek. Ez azt jelenti, hogy minden cselekedetüknek összhangban kell lennie a családdal és a Rend érdekeivel, az engedetlenséget, az árulást a legsúlyosabb büntetéssel sújtják, hisz ha létezésük kitudódik, az a család végét jelenthetné. Számosak a család közvetlen ellenségei is, egyrészt a létezésükről még mindig csak felülete-

sen tudó, nem ghoult táltosi ág; a volt Szent György Lovagrend kései utódai, akik manapság a Rontás Lovag Titkos Társasága néven tevékenykednek (valami, a Sárkány család történetével kapcsolatban álló népmese után), s akik ráadásul 2000 januárjában részesültek a Végítélet Első Küldötteinek mentalista hatalmában; a Leopold Társaság inkvizítorai; az Oradeai Liga; és az öregebb, még rájuk emlékező Szabbatista Tzimiszkészek. A család Ludvértől való eredete megsápasztja a családtagok auráját, bár ezt sokan mint előnyt használják fel, hisz könnyebben álcázhatják magukat gyenge vámpíroknak, ugyanakkor ez a szellemi állapot gyakran fásultságban, flegmatizmusban nyilvánul meg. Ráadásul az ereikben keringő lükantróp vér miatt az átlagosnál jobban (átlagban a család tíz százaléka) ki vannak téve a veszélynek, hogy különféle idegbetegségek jelentkezzenek náluk: érzelmi labilitás, fóbiák, skizofrénia, kannibalisztikus hajlamok stb.

Mindezekon kívül ijesztő pletykák járnak a családban arról, hogy Kalamónának – akit a Corpus Hermeticus kozmológiája bigott bestiának sorol be – konkrét terve volt a nemzetség létrehozásával, s mind a mai napig avatárjának használ legalább három a mindenkori nemzetségi tagok közül (tehát nem csak a ghoulokat). Ezeknek az avatároknak a kiléte, célja, természete ismeretlen, egyes vélemények szerint az avatárok elveszítik eredeti személyiségüket az átlényegítés pillanatában, mások szerint nincsenek is tudatában báb mivoltuknak, megint mások szerint öntudatuknál maradnak ugyan, de csak hogy átélhessék a rémálmot, hogy saját testük tehetetlen foglyai. Jelenleg egy magyarországi születésű hármás iker nővértől áll az avatárság gyanújában a ghouli ágból, de ez bármikor változhat.

Erkölcsei felfogás: A legtöbb táltos az Emberség Útján marad, de néhányan egyéb ösvényeket keresnek, sokan használják az öregebbek közül a középkori Mennysország Útját (Via Caeli), vagy az Ördög Útját (Via Diabolis). Egy kevesen, merőben individuális módon a Polgárság Útjára (Via Equitum), a Hatalom és a Belső Hang Útjára, az Átdöfött Szív Ösvényére, esetleg a Halál és a Lélek Útjára lépnek. Pletykálják továbbá, hogy az egyik, rendhagyó nézeteket valló új-angliai ág tagjai közül néhányan Lilit ösvényére léptek, de ha ez így van is, akkor valószínűleg más, pogány neveken tisztelik a Sötét Anyát.

Családi szervezethez: Az alapító huszonhat táltosból mára csak kilencen vannak életben (ők a nagyobb családi birtokok vezetői), így ezek közül az Öregtáltosi (családfői) címet viselő Pogány Vajk, aki jelenleg a soproni páholy megbecsült tagja; további három pedig részesült a kiváltságban, hogy vértestvérré léphetett elő. Ők tizenketten a család vezetői, legfőbb parancsolói, a szokásjog alapján minden szavuk törvény (persze ez nem jelenti azt, hogy egyetértésnek mindenben, sőt, a családon belüli hatalmi harcok legfőbb forrásai az alapítók nézeteltérései, ami gyakran még a Tremere érdekekkel is ütközik, persze soha nem feltűnően). A többiek zömmel fiatalabb családtagok, nagy átlagban alig kétszáz esztendősek, vagy fiatalabbak. Négy-öt fős

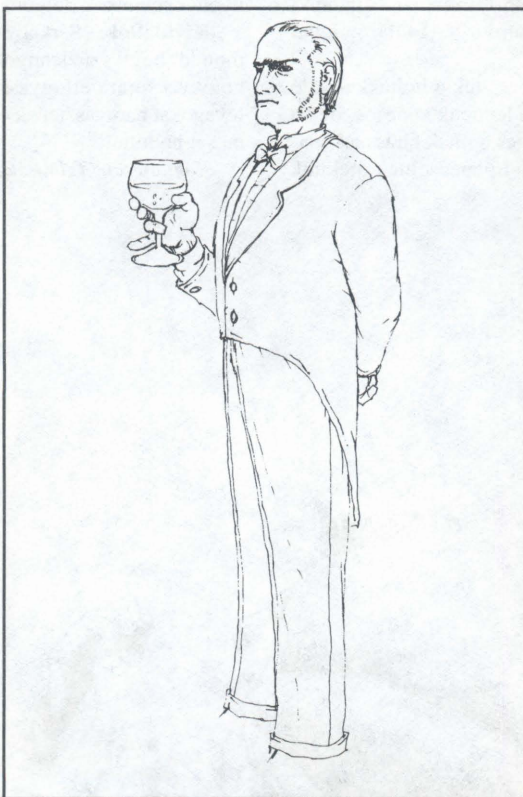
városi álcasíradokba szerveződnek, vagy nagyobb, húsz fő körüli létszámú családokban élnek a birtokaikon, gyakran Sárkányfy, vagy Sárkányosi álnévvvel, egymást a családon belül ősi, még a Honfoglalás előtti időkből származó ómagyar keresztneveken szólítják (függetlenül a polgári nevüktől). Minden adott helyen élő álcasírad vezetője a Nagytáltos, aki mindig a legidősebb férfitag (az egyetlen kivétel ez alól az egyik új-angliai birtokú családí ág, akiknek alapítója a kilencek egyetlen női tagja, s akiknek világnézetét erősen átítatta a Bahari szekták feminista életfelfogása. Ez a családí ág ráadásul máig tisztázatlan szerepet játszott annak a Gangrel vérvonalnak a létrehozásában, amelyiket csak Ahrimáneosokként ismertek a szakértők nemrég való eltűnéséig.) Az álcasíradok formális kapcsolatot tartanak fenn egymással, de a vidékiekkel szórványosabb a kapcsolat. A Táltosi mágia beavatottjait, legyen az a művészet bármelyik formája, a „Magas”, rangot jelző melléknévvvel illetik, megszólításuk gyakorta a „Méltóságos Uram”. Táltos egyébként nő és férfi egyaránt lehet, a képzést alkalmassághoz, és nem nemhez kötik, de tényleges rangot a családban csak a férfiak kaphatnak, köszönhetően a család megrögzött patriarchális hagyományainak. Minden további mundán családtag csak másodlagos. Bel-

ső nyelvként egy kívülállók számára csaknem érthetetlen ómagyar dialektust használnak, amit írott formában a székely rovásírás írásjeleivel jegeznek le.

Családi tekintély elnyerése: A családban az elért okkult hatalomnak és a tudományos szakértelmeknek, a kívülállók közt kivívott személyes hatalomnak van nagy értéke. A Rend és a család érdekeiben megvalósított eredmények jutalma a széles körű elismertség, ugyanakkor a tagok belső, családí rangja csak a korral előrehaladva növekszik. Az idősebbek elvárják a feltétlen tiszteletet és engedelmisséget, melynek megsértéséért komoly szankciók és retorziók várnak a fiatalokra. Az önfejlődést és az elhamarkodott tetteket szigorúan büntetik.

Szekta: A hivatalos álláspont szerint a családtagok megkérdőjelezhetetlenül hisznek a Kamarilla által lefektetett politikai irányelvekben, mindenesetre időnként gyanúba keverednek személyek, hogy túl közeli kapcsolatba kerültek bizonyos Szabbatos vagy Bahari csoportokkal. Ha egy-egy ilyen gyanú megalapo-

zottnak tűnik, a következménye azonnali kínhalál a családtagok parancsára. A manapság divatos örületként elharapódzó millenniumi gyeheña kultuszok elvei általánosságban távol állnak a családtagok életfelfogásától, így nem találnak valós támogatókra közöttük (mindazonáltal elképzelhető, hogy vannak akik beépülnek, mint kémek egy-egy ilyen szervezetbe). A Tremereházon belüli titkos társaságok közül a Tremere titkosszolgálat és belső elhárítás feladatkörét ellátó Asztorok kötelékében kaptak számottevő szerepet, és állítólag vannak közöttük olyanok, akik a tónikus alapokon nyugvó Ordo Vermis Misteriis (a Féreg Rendje) alapítóival állnak közelebbről meg nem határozható kapcsolatban, sőt, állítólag ők őrzik a magyar Kitab al Azifot is (talán emiatt kellett 1926-ban meghalnia az angol költőnek,

Justin Geoffrey-nak, miután publikálták *A monolitok népe* című verseskötetét), de a többi csoport nagy általánosságban hidegen hagyja őket.

Kötelezettségek: A Tremere páholyok amolyan titkos fegyverként kezelik a Sárkányokat, ezért széles körű alkalmazásuktól óvakodnak. A legtöbb külföldi páholyban csak a régensi rang beavatottjai, és a Hatalom Köreiben e fölött állók tudhatnak tartózkodási helyükről, birtokaikról, és csak a legszükségesebb esetekben fordulnak hozzájuk segítségért. Általában szaktudásukért, mágikus hatalmuk igénybevételéért fordulnak hozzájuk, ritkábban politikai hatalmuk, kapcsolataik érvényesítéséért. Képességeik miatt első osztályú kémek, hírszerzők, ezért időnként neonátok ellenőrzésére is használják őket, vagy Szabbatkommúnák felderítésére. Számos sikeres akciót hajtottak például végre a jugoszláviai háborúk fedezete alatt tevékenykedő csoportok között. Ritkábban lükantrópokkal, vagy hasonszórú okkult formációkkal való kapcsolatfelvételre szánják őket mint legátusokat. Néha pedig a világszerte eldugott, még mindig naturalisztikus viszonyok között élő népek közé vezetett expedíciókban kapnak helyet, mint a helyiekkel leginkább szót értő, rítusaikban szakértő kísérők. Aktívabb szerepet a páholyok életében csak tipikusan Európában, közelebbről Közép-Európában vállalnak.

Idézet: „Itt az ideje, hogy megismerd a VALÓDI magyar történelmet!”

Sztereotípiák: „A Ducheskiknek hagyjuk a holtakkal való társalgást, no, nem mintha erre mi nem lennénk képesek, de ha erre egy nálunk *kevesebb* társaság is képes, minek fárasztjuk magunkat vele. Míg ők az Árnyékvilággal pepecselnek, nekünk

több időnk marad e világi hatalmunk kiépítésére és biztosítására.”

„A Giovanni család fejesei között vannak állítólag olyanok, akik tudnak a ghoul családok létéről, sőt néhányal, mint amilyen az Enráthi vagy a Grimaldi, már kapcsolatba is léptek. Ha tudnának rólunk, valószínűleg minket is megpróbálnának megkönyezni, hisz családi hagyományaink között megtalálható a kijevi rusz területen egykor működő zsidó diaszpóra kabbalistáinak munkásságának továbbélése, mindazon metafizikai tudományok szóbeli öröksége, amit ők tévesen írott könyv formájában, „A kazár naplók” címen keresnek.

„Egyes idősebb családtagok közöttünk gyakran hivatkoznak arra, hogy ereikben egy másik nagy múltú káinita kapcsolatokkal rendelkező székely család, a Vlászky vére is folyik. Ha ez így van is, akkor sem lehetünk túl büszkék huszáros magatartású őseinkre, hisz bár gerinces, tiszteletre méltó katonák voltak, de ősi, nemesi becsületükben konokul ragaszkodtak adott szavukhoz, ami a Fenevadakhoz fűzte őket. Nem ismerték fel a megváltozott idők szavát, és ez lett a vesztük, mert még saját fajtájuk is ellenük fordult. Ha manapság élnek is még túlélőik valahol, akkor nagy valószínűséggel az Inkonnut szolgálhatják, és mint ilyenek, nem sok dolgunk lehet velük.”

Kívülállók: „Sárkányok? Milyen Sárkányok? Na nehogy azt mondd, hogy szűzleányokat és királykisasszonyokat rabolnak, hogy vacsorára elfogyasszák őket, aztán perzselő lehetetlünkkel lovagokat hamvasztanak el, hogy hírnevüket öregbítsék! Túl sok mesét hallottál!”

Romanescu, Tzimiszkész zhupán duktusz

SALVETE SODALES!

Legutóbbi leveledben arra kértél, kicsit részletezzem mindazt a morzsányi tudást, amit a született ghoul családok természetéről tudok. Miután a legtöbben, akik közülünk birtokában voltak ennek a kényes információnak, már régen nem járnak közöttünk az Éjszakában, akár mert már feloldódtak a Végso Halál ölelésében, akár mert vérük az ellenség táborába csábította őket az évszázadok során, kevés hitelt érdemlő tanúnk maradt, aki támpontot adhatna arról, hogyan voltunk képesek imitálni azt a procedúrát, ami táltosainkat ebbe az állapotba emelte.

Mint mondd, én egyike vagyok azon keveseknek, akiket bár tősgyökeres Tremérének neveltettek – és megvalom, én magam máig is az maradtam szívemben, annyi szomorú példával, fájó veszteséggel ellentétben –, de a sors szélsője folytán vérük Káinban a Tzimiszkészekhez fűzi őket, így soha nem lehetnek igazi, kétségek nélküli tagjai nemes és nagybecsű Házunknak és klánunknak, és emiatt soha nem lehetnek megbízható építőkövei Mesterünk hatalmi Piramisának. Ám nekem, a hozzám hasonlóktól eltérően, sikerült megőriznem azt a tüzet, ami emberi gyökereimhez köt, s így kellő objektivitással és megbízhatósággal nyilatkozhatok olyan témákban, amelyek nálam gyengébb lelkűeket tébolyult dühöngésbe, vagy rosszabb esetben katatón, sorvadásos mélyálomba kergetne. Mindazonáltal rögtön tanulmányom elején le kell szögezнем: jómagam soha nem tettem próbára mindazt az elméleti ismeretet, amit a fentebb nevezett szertartásról tudni vélek, s lehet, hogy tanultabb társaim, akik a feladat gyakorlati részét kivitelezték, félrevezettek engem annak idején, s hamis titkokat őriztem meg emlékezetemben az évszázadok alatt.

Még a Fenevadak között is csak suttogva jár szájról szájra a szörnyű szóbeszéd, hogy a Metamorfistáknak igazuk van: a kárhozott lét csak állomás egy még iszonytatóbb, idegenségében természetellenes, már-már ördögi lét felé. A hírbeszéd szerint a balkáni eredetű klán, amit mi egységesen Tzimiszkész néven ismerünk, valójában nem is azonos azzal az ősi, közel-keleti vérvonallal, amiről a Nód könyvének fragmentumai, mint Káin atyánk ivadékainak egyik legősibb vérvonaláról tesznek tanulságot. Mert a toposz szerint a mai Tzimiszkészek Antediluvianusa valaha Mezopotámia legendás híru mágus-királyainak egyike volt, talán épp a legendás Ziuszudra, aki a hagyomány szerint elhozta és viszaadta a mágia titkos tudását az embereknek az Örvösvíz után, amit eredetileg épp ő maga helyezett biztonságba az esőzések és a szökőár megindulásakor. Leszármazottai, akik örökölték ősatyjuk természetfeletti érdeklődését, egyetlen dologban nem ismertek csak határokat: meddig mehetnek el kutatásaikban anélkül, hogy maguk is elkárhozzanak. Egyikük, akinek nevét nem őrizte meg a szóbeszéd, tiltott hatalmakkal kacérkodott, s állítólag még a poklokba is alászállt, hogy kimondhatatlan borzalmaktól kapjon támogatást.

Kutatása a jelek szerint nem maradt eredménytelen, bár valószínűleg a mondott Nigromanta maga sem egészen így képzelhette el az eredményt, ahogy az végül is alakult, mert a Mélységből már nem egy Káinita, hanem egy hasonlatosságára készült intelligens metafizikai vírus, egy húst, vért és velőt torz formákba csavaró varázslatos járvány öspéldánya emelkedett föl, valahol a mai Makedónia területén. A járvány, amit a beavatottak csak Fomorinak, azaz Lélekfalónak neveznek, futótűzként terjedt széjjel a vérvonalon belül, sőt, még azokat is megfertőzte, akik nem is Káin véréből valók voltak, csak a Fenevadak szolgálói. Áldozataiban egyetlen közös volt: amint a betegség csíráit vert a testükben, lemásolta annak minden egyes sejtjét, képességét, sőt emlékeit is, majd elemésztette az eredeti hordozót, hogy aztán kedvére formázhassa új gazdatestét idegen vágyai szerint. Ennek a járványnak a hatásait ismerjük úgy, mint a Tzimiszkészek Ezertest diszciplinája.

Azonban ezek az első pillantásra tökéletesnek látszó másolatok rendelkeztek egy sajátos hibával: mivel nem emberek voltak, sőt, még csak nem is e világi lények, ezért csak tökéletlenül voltak képesek továbbadni Káin örökségét. Ivaldékaik között bizony híg vérű vámpírok is akadtak, akikben csak töredékesen jelentek meg a Káiniták társadalmát a halandóktól elválasztó átkok. Ezek a korcs gyermekek pedig mindaddig elképzelhetetlen tettekre voltak képesek: például, hogy vámpír létükre életképes utódot nemzzenek a halandók asszonyaival. Ezek a hibrid fattyak, akiket a köznyelv csak Dhampíroknak nevez, lehettek a mai ghoul családok ősei, persze csak miután nászra léptek néhány olyan ghoulal, akiknek a terhesség ideje alatt is jutott vér a szervezetébe, így természetellenes életerőt oltva méhük tisztátlan gyümölcésébe. S ha a folyamatot felügyelő szellemek is úgy akarták, akkor az így keletkezett, a metamorfózison már születésük előtt átesett csecsemők felnőve egész generációknak adhatták tovább örökségüket.

Így keletkeztek hát a ghoul családok, legalábbis egykori mestereim tanításai szerint.

Csak fohászodni tudok, nehogy egyszer őfelettük, vagy akár rajtam is uralomra jusson a külvilági lény, melynek a Tzimiszkészek veszett hírüket köszönhetik.

Vajda „Csontkovács” György,
a Budapesti Tremere páholy primogéni székeének képviselője,
Rómába, a Quaesitorok Társasága Primusának
névtelenül eljuttatott levelében

SAINT JUST

A HASSZASZINOK

1. rész

Előszó

Zó néhány hónappal ezelőtt jómagam is nagy érdeklődéssel olvastam a Rúna hasábjain Kornya Zsolt cikksorozatát az ókori nekromancia történetéről, éppen ezért igen nehéz helyzetben találtam magamat, amikor egy hasonló írás létrehozására vállalkoztam. Remélem, az asszaszinok történetét bemutató cikkek legalábbis megközelítik azt a színvonalat, amit Kornya Zsolt állított fel a megelőzőekben. Tudatosan törekedtem arra, hogy ennek az írásnak a belső beosztása, felépítése hasonló legyen az előzőhöz, s megpróbálkoztam azzal is, hogy hasonló mennyiségű forrással tegyem érdekesebbé. Témáját tekintve a most elinduló sorozat sokkal inkább kapcsolódik a történelemhez, helyenként a vallástörténethez is, de amennyire lehetett, próbáltam „megkímélni” az Olvasót a száraz adatok sokaságától. Remélem, ennek ellenére sikerül eligazodnia a középkori Kelet szövevényes világában.

Néhány technikai jellegű megjegyzés is idekíváncsokzik: az asszaszinokkal kapcsolatban igen kevéske anyag jelent meg magyar nyelven. Leginkább Amin Maalouf: *A keresztes hadjáratok története arab szemmel* című remekművére támaszkodhattam, az angol nyelvű irodalomból pedig Bernard Lewis és Marshall Hodgson írásaira.

Az arab források igen szívesen alkalmaznak Korán-idézetekeket állításaik alátámasztására. Ezek áttünetésekor Simon Róbert Korán-fordítását vettem alapul.

Bevezetés

Aki angol vagy más nyugati nyelvű RPG-kkel játszik, esetleg még a hazai szerepjátás hőskorára is emlékszik, amikor néhány lelkes csoport rosszul fénymásolt AD&D-táblázatok fölé hajolt, bizonyára jól tudja, hogy az orgyilkos karakterkasztt angol megnevezése *assassin*. Azt viszont már kevesebben tudják, hogy az elnevezés egy, a középkorban elhíresült és rettegett orgyilkos-szekta elnevezéséből származik, onnan kerülve át az európai nyelvek egy részébe is.

Róluk, az asszaszinokról szól ez a történet. Remélem, az Olvasó érdekesnek találja majd, de abban is reménykedem, hogy a szerepjátások számára is hasznos lesz a következő írás, tippet, ötletet adhat egy-egy NJK megalkotására, vagy talán teljes, önálló kalandok megtervezésére is. Hiszen néha nincs annál érdekesebb, mint ami valójában is megtörtént.

01. Legendák és enigmák

„Az eretnkség ezen lakóhelyén, ...Hasszán ibn Szabbah bűnös támogatóinak, az igaz(ság)talant igaznak tartók otthonában kő nem maradt kövön.

... És e nyomorultak királyságának piacterén a Végzet műezzine elkialtotta a szavakat: „Pusztuljon az a nép, amely nem hisz!” [Korán XXIII, 43] Szerencsétlen asszonyaik, akár üres hitük, teljesen elpusztított. És eme örült, kétszínű hamisítók aranya, mely szintisztának tűnt, hamisnak bizonyult.

... Az Ismailizmus hirdetői az Igazhit kardforgatóinak áldozataivá lettek. Imámjuk, akinek ezeket a szavakat címezték: Ó, Istenünk, Védelmezőnk – legyenek átkozottak! – („hiszen a hitetleneknek nincsenek gyámolítóik” [Korán XLVII, 12]) fattyak szolgájává vált. Az ő bölcs Imámjuk, sőt világuk ura, akiről azt hitték, „mindennap munkálkodik” [Korán LV, 29] játékszerként hullott a Végzet hálójába. Kormányzóik elvesztették hatalmukat, és uralkodóik megbecsülésüket. A legnagyobbak közöttük oly hitványak lettek, mint a kutyák. Erősségeik vezetői, akasztófára ítéltettek, váraik parancsnokai elvesztették [rang]jeleiket és fejüket.

... A görögök és a frankok királyai, akik haloványvá váltak ezektől az átkozottaktól való félelmükben, és adót fizettek nekik, s nem szégyenültek meg e gyalázattól, most édesen szendereg-hettek. És a föld valamennyi lakója, még az Igazhitűek is, megmenekedtek [az ő] gonosz mesterkedéseiktől, s tisztátlan hitűktől. Sőt az egész emberiség, fönt és alant, nemes és nemtelen, részesedett ebben az örvendezésben...

... Kiirtott az utolsó maradéka is annak a népnek, amely vétkezett. Hála legyen Allahnak, a teremtmények urának! [Korán VI, 45]

(Alaaddin Atamalik Dzsuvájni: A Világhódító története III., 7.)

A perzsa történetíró, Dzsuvájni ezekkel a szavakkal emlékezik meg az asszaszin csoportok felszámolásáról. De kikről is van szó valójában? Kik ezek az „átkozottak”, ezek a „nyomorultak”, akik ellen ekkora haraggal kelt ki a krónikás? Nos, az asszaszinok története a középkori történelem egyik legérdekesebb fejezete is egyben. Ellenségüknek tudhatták szinte az egész világot; harcoltak az Európából érkezett keresztényekkel, de az iszlám világ nagyobbik része is megvetette és gyűlölte őket. Ennél a gyűlöletnél talán csak egy irántuk táplált érzelem volt erősebb: a rettegés. Híruk első akcióik után igen gyorsan terjedt el az akkor ismert világban, Európába a kereszteshadjáratból hazatérők hozták el a hírket, s rövidesen mind a Közel-Keleten, mind nyugaton legendák és enigmák sokasága veszi körül a csoportot.

A hírhedtségnek pedig egy oka van: egy „orgyilkos szektáról” van szó – bár ez a megnevezés valójában pontatlan, lehet így is tekinteni ezt a csoportot –, méghozzá hihetetlenül következetes, és valóban, a hétköznapi ember számára ördögös dolgokra képes szektáról.

A világtörténelem lapjairól valójában ismerhetünk még orgyilkos csoportokat, léteztek például Dél-Irakban bizonyos fojtogató szekták, de egész biztosan az asszaszinok voltak azok, akik a legtudatosabban és a legdrámaibb módon tevékenykedtek, egymás után lecsapva ellenségeikre, tétovázás nélkül sújtva le a kiszemelt áldozatra, aki csak az esetek igen kis százalékában volt képes megmenekülni.

Legendássá vált a szektatagok hihetetlen vakmerősége, hatalmas önfegyelme és a szó szoros értelmében vett halálmegvető bátorsága. Hogy ezt milyen mértékben kell komolyan vennünk, azt jól példázza egy minden valószínűség szerint igaz történet, amelyet több feljegyzés is megőrzött számunkra. 1198-ban Henrik, Champagne hercege Örményországból elindulván, az asszaszinok földjére érkezett.

„Amikor a hasszaszinok ura megtudta, hogy [a comes] érke-

zik, eléjement, igen szívélyesen és nagy tisztelettel fogadta, és az ő földjére vezette ...míg egy nap egy vár elé érkezett. Ebben a várban állt egy magas torony, minden oromzaton fehér ruhába öltözött emberek ültek.

A hasszaszinok ura azt mondta neki [a comesnek]: – Uram, a maga emberei nem teszik meg magáért azt, amit az enyémeik megtesznek értem. Uram – mondta ő – ez bizony könnyen lehet. A hasszaszinok ura felkiáltott és két embere, akik az oromzaton ültek, felállott, és levetette magát a fokról, és [így] kitörték a nyakukat. A comes ezen nagyon elcsodálkozott és [azt] mondta, hogy valóban nem lenne olyan emberek, ki ezt megtenné érte.

(Continuata Belli Sacri Historia, Liber XXIV., 17. Gáspár Péter fordítása)

Az asszaszinok valóban olyannyira engedelmesek és fanatizáltak voltak, hogy nagymesterük parancsára bármit megtettek, akár életük feláldozása árán is. Nem csoda ezek után, hogy az, aki valamiféleképpen szembekerült a csoporttal, a legkevésbé sem tudhatta biztonságban saját életét.

A gyilkosságok kialakult módjáról a későbbiekben lesz szó, de annyi előjában is elmondható, hogy a gyilkos szektatag általában maga is életét vesztette az akció során; sőt, ők ennek biztos tudatában indultak el feladatuk végrehajtására.

Nem csoda, hogy kis idő elteltével nevük csodálttá és rette-

getté vált. Európában először a trubadúrok dalaiban tűnt fel a nevük – érdekes, hogy a középkori énekesek nem is gyilkosságait tartották legfontosabbnak, hanem elhivatottságukat, hitbuzgóságukat emelték ki. Azután mindinkább gyilkosságaikról lettek híressé – ahogy a keresztesek is mind többször váltak áldozataikká –, s lassan, de biztosan kialakult köröttük a legendák sokasága nyugaton is.

Barbarossa Frigyes német császár 1175-ben Gerhardot, Argentinensum vicedominusát küldte Egyiptomba Szaladdinhoz, „Babilónia királyához”, ahogyan a kortársak megnevezésében áll. Tapasztalatairól beszámolva szó esik az asszaszinokról is, ezeket a benyomásokat Lübecki Arnold jegyezte fel krónikájában:

„Ismert dolog, hogy Damaszkusz, Antiokhia és Aleppo határában, a hegyekben él a szaracénok egy fajtája, kiket a nép nyelvén „hasszaszinok”, a rómaiak [keresztesek, nyugatiak] beszédében pedig „segnors de montanának” neveznek. Ezek az emberek mindenféle törvény nélkül élnek; a szaracénok szokása ellenére disznóhúst vesznek magukhoz, s a nőkkel is valógatás nélkül élnek, nem különböztetve meg tudniillik még az

anyát vagy a nővért sem. A hegyekben vannak igencsak megerősített, éppen ezért bevehetetlen váraik, melyekbe visszahúzódnak. Földjeik egyébként nem túl termékenyek, mivelhogy mindenféle különvagyon nélkül élnek. Maguk közt pedig vezérük is van, aki távol s közel az összes szaracén hercegben, de még keresztény szomszédaiban is igen nagy féltelmet kelt, mivelhogy ezeket csodás módon meg szokta ölni. Hogy ez miképpen történik, tud meg:

Ezek vezérének a hegyekben több, igencsak gyönyörű palotája van, melyek a legmagasabb falakkal vannak elzárva, így azokba csak kicsiny és a legszorgalmasabban

őrzött kapun át nyílik bejárás. Ezekben a palotákban földműve-seinek legtöbb gyermekét a bölcsőtől fogva nevelteti, s különböző nyelvekre is megtaníttatja, például a latinra, görögre, római-ra, szaracénra, s még a lehető legtöbb más dologra is. Ezeknek [a tanítványoknak] pedig mestereik legkisebb koruktól fogva egészen felnövekedésükig azt parancsolják, hogy uruk minden utasításának és szavának engedelmeskedjenek, melyet, ha megtesznek, [az] paradicsomi gyönyöröket fog nekik adni, éppolyan hatalmat bírván, mint Isten a halandók fölött. Ilyenképpen kioktatván, [azok] nem képesek megmenekedni, ha uruk valamely kívánságának ellen is állnának. Tudott dolog, hogy a bölcsőtől kezdve ezekben a palotákba zárják őket, s tanítóikon és mestereiken kívül soha senki emberfiát nem láthatnak, s más ismereteket nem szerezhetnek, míg a vezér elé nem szőlítják őket, valaki megölésére. Itt, a főnök színe elé állítva, megkérdik tőlük, akarnak-e a parancsának engedelmeskedni, hogy aztán az a pa-

radicsomba juttassa őket. Ezek pedig, ahogyan oktatták őket, minden ellentmondás nélkül, és minden kétséget félretéve előlépnek, s izzó lélekkel válaszolnak, hogy engedelmesek lesznek mindenben, amit csak megszabnak nekik. Akkor a vezér mind-egyiküknek arany töröket ad, s kívánsága szerint valamilyen herceg megölésére küldi őket.”

(Arnoldi Chronica Slavorum, Liber VII., 8.)

Itt már tisztán látni a legendák néhány elemét, melyek újra és újra visszatérnek majd a későbbiekben. A Hegyi Öreg alakja, aki titokzatos vezetőjük, a hegyekben levő, megközelíthetetlen váraik, a szektatagok halálmegvető bátorsága, mind-mind előfordul az ezt követő beszámolókból is. Valóban igaz, hogy hegyi erődök sokaságát birtokolták fő működési területeiken, Iránban és Szíriában, jellemzi őket az erős hierarchia és vezetőjük totális hatalma is. Más, későbbi beszámolókat a legendák már jobban átjárnak. Ilyen az a leírás is, melyet a középkor talán leghíresebb utazója, Marco Polo készít róluk.

Marco apja, Niccolo és testvére, Matteo még 1254-ben indult Konstantinápolyba, majd egyre keletebbre s keletebbre utazva, több ezer kilométert megjárva, egész Kambalikig – Pekingig – jutottak. Tizenöt év elteltével, 1269-ben értek haza Velencébe. Két évvel később azonban már ismét utazásra készülnek, a kereszténység iránt érdeklődő Nagy Kán a velencei testvérpárral küldött üzenetére a katolikus egyház fejétől, a pápától várt választ, s tőle kért hittérítőket is. Niccolo és Matteo Polo így ismét a távoli kelet felé veszi útját, s velük együtt Niccolo fia, Marco is. Marco Polo majd csak 25 év elteltével, 1295-ben tér haza erről az útról, e negyedszázad alatt pedig bejárja szinte az egész akkor ismert és ismeretlen világot. Hazatérésekor épp kibontakozott a két rivális kereskedőváros, Velence és Genova háborúja. Marco is részt vállalt a harcokból, így esik fogásba egy velencei vereség után, s kerül genovai börtönbe. Itt diktálja le fogolytársának utazása történetét, s híressé vált könyvének három fejezetében szót ejt az Iránban élő asszaszinokról is. Meg kell jegyeznünk, hogy ottjártakor a mongolok már teljesen kiirtották a szektát, így Marco Polo beszámolója már inkább a nép közt élő legendákkal teli emlékezetből táplálkozik:

„Elmondom az egész történetet, ahogy én, Marco Polo halottam, kinek ezt a vidék több szülöttje beszélt el.

Az Öreget az ő nyelvükön Alaeddinnak hívták, és egész népével együtt Mohamed hűséges követője volt. Páratlan gonoszságában szüntelen azt forgatta fejében, miképpen változtathatja embereit vakmerő martalócokká és kardforgatókká, vagyis asszaszinokká, ahogyan köznyelven hívják őket, s bátorságuk segítségével miképpen ölhet meg vagy tarthat rettegésben bárkit. Ő egykor két magas hegy közé zárt völgyet lakott, melyet gyönyörű kertté változtatott, a legnagyobb és legszebbé, ami valaha volt, tele mindenféle gyümölcssel. ... Továbbá számos hölgy lakott itt, a világ legszebb lányai... A feladatuk abban állott, hogy az odavezetett fiatalembereknek minden kéjben és gyönyörűségben részük legyen. Csecsebecsék, kerevetek és inycségek tömege fogadta a látogatót. Tilos volt beszélni silány dolgokról, és az időt csak játékkal, szerelmeskedéssel és dinomdánommal volt szabad tölteni.

... Az Öreg ugyanis azt kívánta, hogy népe elhiggye, ez a Paradicsom. Tehát olyan módon rendezte be, ahogy Mohamed a Paradicsomot leírta, vagyis csodálatos kertnek, bor-, tej-, méz- és vízcsermelyekkel, telve gyönyörű asszonyokkal, lakóinak gyönyörködtetésére. És való igazság, hogy a vidék szaracénjai csakugyan szentül hitték, hogy ez a Paradicsom. Ami az öreget illeti, saját maga olyan színben kívánt feltűnni, mint próféta, akinek módjában áll bevezetni akárkit a Paradicsomba. A kertbe nem juthatott be senki más, csak az, akit az öreg asszaszinjává akart tenni.

... Valahányszor az Öreg le akart győzni egy uralkodót, aki haddal támadt ellene, vagy ellensége volt, a fiatalemberek néhányát bevezette kertjébe, egyszerre négyet, hatot, tízet, vagy húszat, ahogy kedve tartotta,

de előbb megitta őket egy főzettel, amittől három éjre és három napra mély álomba merültek, majd elrendelte, hogy vigyék őket a kertbe. Amikor felébredtek, már a kertben találták magukat.

... És amikor az Öreg valamilyen nagyurát meg akart öletni, kiválogatta asszaszinjai közül a legalkalmasabbakat. Elküldött a környékre, de nem túlságosan messzire több ifjú embert, akik már jártak a Paradicsomban, s megparancsolta, öljék meg az általa leírt személyt. Azok tüstént végrehajtották a parancsot. Egyesek életben maradtak, mások a merénylet közben elpusztultak. De az előbbieket is áhítozták a halált, mert visszakívánoztak a Paradicsomba.

Mikor a megmenekültek visszatértek urukhoz, jelentve, hogy elvégezték feladatukat, az Öreg nagy lakomát rendezett tisztelőikre. Egyébként mindig pontosan tudta, melyikük a legbuzgóbb és a legbátrabb, mert titokban minden küldöttjét egy megbízott ember követte, hogy megállapítsa, melyik a legalkalmasabb orgyilkos.

... Ilyen módon az Öreg mindig rendelkezett emberekkel, kik a neki nem kívánt személyeket eltették láb alól. És ha úgy fordult, hogy az első küldöttek dolguk végezetlenül elestek, azonnal újabbakat küldött, míg az ellenséget el nem pusztították. Éppen ezért minden fejedelem módfelett rettegett tőle, és adófizetőjévé lett, hogy békében és barátságban maradjon vele."

(Marco Polo utazásai, 23-24. fejezet, Vajda Endre fordítása)

Marco Polo beszámolója nagyjából hűen tükrözi azt a képet, amit a középkori Európa embere tudhatott az asszaszinokról. A legendának van is valamennyi valóságalapja, de a valódi, teljes igazság nehezen megközelíthető, így ezek a legendák jórészt örökre enigmák maradnak. Az elzártág, a megközelíthetetlen-ség valóban jellemző volt rájuk, szintúgy az Öreg abszolút hatalma, s Polónál már felbukkan egy másik fontos részlet is: a titkos kert, a „Paradicsom” képe. Ennek semmilyen valós nyoma nem maradt fenn – ez valóban csak legenda lehetett –, de ezzel kapcsolatban kell megemlíteni az asszaszinok egy másik jellemzőjét, amely még ma is felbukkan a róluk szóló irodalomban, ez pedig a hasis élvezete. Egyes elképzelések szerint a szekta tagjai hasisszívók voltak – nevük is ebből ered, az arab *hashishi/hashishijun* – hasissélvező, hasisszívó szóból. Ezt az elnevezést vették át a kereszteshadjáratok során Szíriába kerülő európaiak, s így került be a megnevezés az európai nyelvekbe is. (Ezek alapján a nyugati RPG-k orgyilkos – *assassin* – karakterkasztjainak az elnevezése is végeredményképp az arab *hashishi* szóra vezethető vissza.) Nos, a hasissélvezet kérdése meglehetősen bonyolult. A mai szakirodalom egyértelműen cáfolja ezt a legendát, de *igazán döntő* bizonyítékokat sem mellette, sem ellene nem lehet felhozni. Valószínű, hogy a szektatagok öngyilkos akcióik során nem használták a szert – ez inkább akadályozta volna ebben az esetben őket –, de egy olyan kultúrkörben, amelyben a könnyű drogok használata tradicionális, éppenséggel elképzelhető, hogy fogyasztottak hasist a tagok. Valószínűleg ez a történet is végleg egy, az asszaszinokkal kapcsolatos enigma marad számunkra.

Érdemes azután kitérni arra is, hogyan honosodik meg maga a szó az európai kultúrkörben. Láthattuk, először a trubadúrok veszik át, majd a történetírók, krónikások beszámolóiban bukkanhatunk rá – mindvégig egyértelműen magára a félelmetes keleti csoportra utalva. Azután, a kései középkorban a megnevezést egyre inkább kezdték önálló, saját értelemben használni, nem az iráni és szíriai asszaszinokra utalva, hanem egyszerűen „gyilkos”, „orgyilkos” értelemben. Dante Alighieri például a XIV. század elején írt hatalmas művében, az *Isteni színjátékban*, a Pokol rész XIX. énekében, amikor a „*lo perfido assassin*” kifejezést leírja, már *általában* a gyilkosokról beszél. A történet szerint Dante kíséreléssel, a nagy pogánykori költővel, Ovidiuszal a Poklot járja, s itt, a Pokol negyedik bugyrában fejfelé lefelé ástott szenvedőkre lesznek figyelmesek:

„És így a negyedik partig leszállunk
s aztán balkéz felé fordulva, immár
lenn a kilyuggatott fenéken állunk.

És mesterem megfogva karjaimnál,
el nem bocsát, míg nem gödréhez ér
annak, ki siró lábbal úgy kalimpál.
„Ó – szóltam, amint megállt a Vezér –,
te földbe vert karó, szomorú lélek,
ki fejtetön állsz, hogyha tudsz, beszélj!”
Úgy álltam, mint pap, kit gyónatni kéret
a gyilkos, már leásva, elhalóban –
hogy egy perccel tovább nyúljon az élet.”

(Dante Alighieri: *Isteni színjáték Pokol XIX.*, 40-51.,
Babits Mihály fordítása)

A történet ezen a szóhasználaton kívül még tartalmaz néhány érdekességet. A földbe ástott szenvedő ugyanis nem véletlenül van ebben a meglehetősen szomorú helyzetben. Így büntették ugyanis akkoriban Itáliában a gyilkosokat, ahogyan erre a szöveg is utal. Másrészt érdekes, ki az, akit Dante a Pokol negyedik bugyrába helyez. Az odalent szenvedő nem más, mint az egykori III. Miklós pápa, akit saját kora azzal vádolt (egyébként valószínűleg alaptalanul), hogy pénzért támogatta Aragóniai Péter lázadását Anjou Károly ellen. Dante tehát cseppet sem elnéző a katolikus egyház feje iránt, nem csoda, hogy a pápaság sem kedvelte különösebben a költőt...

Mindenesetre az asszaszin szó fokozatosan beépült a nyugat-európai nyelvekbe, az asszaszinok csoportja köré pedig egyre több legenda szövődött. A későbbi krónikaírók már az európai politika alakulásában is az ő mesterkedéseiket gyanították, titkos világuralmi célokat tulajdonítottak nekik akkor, amikor a szekta már gyakorlatilag nem is létezett. Nevük azonban a késő középkori köztudat részévé vált.

Ha megvizsgáljuk ezután a valós történetet, hamarosan kiderül, hogy a valóság nem kevésbé érdekes és izgalmas, mint a legendák voltak...

folytatjuk

Kornya Zsolt

A NECRONOMICON ÉS EGYÉB MISZTÉRIUMOK

Tiltott könyvek és grimóriumok a Call of Cthulhuban

NYARLATHOTEP A NECRONOMICONBAN

A Kítab al-Azif Nyarlathotepkel kapcsolatos anyaga eredetileg rendkívül gazdag lehetett, valószínűleg több tucat avatárhoz adta meg a szokásos formulákat. Ez az értékes állomány azonban már igen korán bomladozni kezdett, a X. századra túlnyomórészt veszendőbe ment. A jelenség hátterében nyilván az állhatott, hogy ezeket a szövegeket a könyv hagyományos üldözőin kívül Nyarlathotep „barátai” is igyekeztek megsemmisíteni; annyi bizonyos, hogy a Külső Istenek közül ő az egyetlen, akiről feltételezhető, hogy törődik az ilyesmivel. Ma már csupán az eredeti anyag roncsait tudjuk rekonstruálni.

ÁLTALÁNOS FORMULÁK

Nyarlathotep Szólítása 1.: Az egyetlen olyan Nyarlathotep-formula, amely a XVI. század utáni romlott szövegekbe is áthagyományozódott, tehát viszonylag közismertnek tekinthető. Szinte bizonyosan a másik, potensebb szólítás megcsonkított és ártírt változata. Varázslók számára használhatatlan, Nyarlathotep csak akkor válaszol rá, ha a „barátai” szólítják; ekkor viszont állítólag személyesen is megjelenik.

Nyarlathotep Szólítása 2.: Az előző formula teljesebb verziója, csak a Dee-féle hagyomány tartotta fenn. Nyarlathotep tetetlen hangként válaszol, és kulturált társalgásba bocsátkozik szólítójával. Kellemes, mély férfibariton; mindig a varázsló háta mögül szólal meg. Megbízhatatlan forrás szerint (Kelley, 1583) később szólítás nélkül visszatér. A varázslat utolsó dokumentált alkalmazása a XVII. században történt (Oxenstierna, 1623); ekkor dán, német, francia és latin nyelven tettek próbát a hanggal, mind a négyet jól beszélte.

Nyarlathotep Hívása: A Cultus Maleficarumban és az ősnymotványokban még előfordul, de használhatatlanná torzult formában; a szövegromlás nyilván valamikor a Wormius-féle kéziratok hagyományozásában következett be. A feltételeken rekonstruált formula kísérleti alkalmazása (Hamilton, 1940) katasztrófához vezetett. Még a romlatlan szöveg használata is fokozottan kockázatos, mert Nyarlathotep maga választja meg, hogy milyen alakban jelenik meg.

Nyarlathotep Távoztatása: Ismeretlen vagy lappang. Utolsó említése C. Philippus Fabernél (IX. sz. vége). Eszerint a „pápai Nekronomikónban” eredetileg még szerepelt, de amikor Philippus Faber a könyvet látta, már csak a címet és a nyitóigék első három sorát találta meg az egyik oldal alján: az utána következő öt lapot kitépték.

AVATÁROK

Fekete Angyal (N'Gral Khul): Alsóbbrendű negatív avatár, nem tűnik értelmes lénynek. *Szólítását* valószínűleg sohasem dolgozták ki. *Távoztatását* Wormius ördögűző litániaként fordította le, s rajta keresztül egészen a kései XVIII. századi szövegekig működőképes formában eljutott; használatáról nem tudunk. *Hívását* sem Wormius, sem Dee nem vette át a fordításába; sokáig általános meggyőződés volt, hogy csak a régebbi változatokban szerepel. Utolsó alkalmazása dilettáns módon történt, töredékanyag alapján (Murphy, 1929). Távoztatása ekkor nagy áldozatok árán, de laikus módszerekkel is sikerült.

A Sötétség Lakója (?): Enigmatikus avatár, nagyon keveset tudunk róla, noha a modern időkben kétszer is megtestesült. Irányultságáról nehéz véleményt alkotni, ám inkább pozitívnak tűnik; teljes bizonyossággal mindössze két halálesetet kapcsolhatunk hozzá. Néha mintha művészi inspirációs tevékenységet is próbált volna végezni, ködös hangulatképek kisugárzása által, ám a jelek szerint súlyos nehézséget okoz neki az emberekkel folytatott kommunikáció. A fényre erős allergiás tünetekkel reagál. *Távoztatása* nem ismert, esetleg a „templomos Necronomicon” tartalmazhatja. *Szólítása és hívása* csak a Wormius-féle ágon hagyományozódott tovább, a spanyolországi ősnymotványban jó szöveggel szerepel. Mindkét formula használata speciális anyagi fókuszhoz kötött, melyet sokáig elveszettnek hittek. Utolsó alkalmazásukat (Blake, 1935) követően a felhívott avatár a Földön maradt, és nyoma veszett. Az anyagi fókusz megsemmisítésére kísérlet történt (Dexter, 1935).

A Tisztátalan Tenyészet (Ahtu): Középrendű negatív avatár, feltehetőleg növényi jellegű életforma. *Szólítására* nincsen formula. *Hívása* írásos változatban ismeretlen, ám bennszülött szájhagyomány szerint öncsonkító közösségi rituálé, melynek tetőfokán a szertartást vezető személyek feláldozzák magukat az

avatárnak. *Távoztatása* korán kiveszett a hagyományból, tudomásunk szerint csak a budapesti al-Azifban és a „koronás Nekronomikónban” szerepel. (Az „erdélyi Nekronomikónba”, amit pedig közvetlenül a „koronásról” másoltak, érdekes módon nem került át; legalábbis dr. Dee nem említi a jegyzeteiben.) Utolsó alkalmazása (1887. Kilrea) teljes mértékben sikeres volt.

A Börtelen Bálvány (?): Középrendű pozitív avatár, legalábbis amennyiben tanítói, illetve művészi inspirációs tevékenységet folytat; mert egyébként határozottan negatív vonásokkal rendelkezik. Úgy tűnik, működési tere a Közel-Keletre korlátozódik; legutóbb a XIII. század elején, Konstantinápolyban testesült meg (Villehardouin, 1204). Mint az inkvizíciós jegyzőkönyvek elemzéséből megállapítható, *szólitását* utoljára Ludwig Prinn alkalmazta 1542-ben; az avatár segített neki elviselni – pontosabban szólva *élni* – a kínzásokat. A formula a *hívással* és a *távoztatással* együtt bekerült a görög szöveganyagba, ahonnan nem hagyományozódott tovább. Dr. Dee készített ugyan róluk feljegyzéseket, de nem fordította le őket, mert a szólitás egyedül nem sokat ért volna, a másik két formulához pedig hiányzott a szükséges anyagi fókusz. Dee szerint a fókusz az „erdélyi Nekronomikónban” nem volt megnevezve, ám egy későbbi kéztől származó bejegyzés mint „Sedefkar szeme világát” azonosította. Érdekes módon ennél a passzusnál a „koronás Nekronomikónban” is szerepel egy kései bejegyzés, teljesen más szöveggel: „Fenalic tudta jól”. Bármilyen legyen a talány nyitja, az anyagi fókusz mindmáig nem került elő, így hát az avatárral kapcsolatos formulák továbbra is használhatatlanok.

A Fenevad (Abu Hol): Magasabbrendű negatív avatár. Egyedül *hívásáról* tudunk, mely használhatatlanul romlott szöveggel maradt ránk a „koronás Nekronomikónban”, s mint Dee jegyzeteiből kitűnik, az erdélyi másolatba még zavarosabb formában került át. A formula roncsaiból csupán annyit lehet megállapítani, hogy helyhez kötött rituálmágia lehetett, melyet Egyiptom egy bizonyos pontján kellett bemutatni. Működőképes szöveg rekonstruálása a jelenlegi változathoz legalábbis nehezen elképzelhető.

EGYÉB VARÁZSLATOK

Thoth-formula: Erre a varázslatra hajdan Nyarlathotep egyik magasabbrendű pozitív avatárja, a Bölcsesség Hozója tanította meg a régi egyiptomiakat, s szintén szerepelt az eredeti Kitab al-Azif Nyarlathotep-állományában. Úgy tűnik, az istenség „barátai” nem terjesztették ki rá hajtóvadászatukat, mert a mai napig elég jól ismert formula, még a kései nyomtatott szövegek egy részében is használható alakban szerepel.

Ré hangja: Ugyancsak Nyarlathotep ajándékának tartott, de jóval ritkább varázslat. Szerepel a budapesti al-Azifban, a kódolt párizsi Wormius-kéziratban és több kései kiadványban, utóbbiakban általában használhatatlanná romlott szöveggel; a köztes láncszemek viszont hiányoznak. Előfordul továbbá a Necronomiconon kívül más mítosz-grimóriumokban is. Mivel a jelek szerint gyakran másolták át egyik könyvből a másikba, ősforrását nemigen lehet teljes bizonyossággal meghatározni: csupán feltételezés, hogy eredetileg a Necronomicon Nyarlathotep-állományába tartozott.

03. SHUB-NIGGURATH

Shub-Niggurath több szempontból is kivételes jelenség a mítosz pantheonjában. Először is – egyedülállóan a Külső Istenek között – határozottan és hangsúlyosan nőnemű. Ilyen minőségében elsősorban a termékenységet személyesíti meg, pontosabban a szaporodás vak ösztönét, amint az állandó melléknévén is tükröződik: *Erdők Fekete Kecskéje, ezer ivadékkal*. Rendkívül érdekes, hogy a mítosz-szövegekben sehol sem találunk utalást rá, hogy Shub-Niggurathnak hímnemű társa is lenne a Külső Istenek között, aki időnként megtermékenyítené. Ő egymagában szaporodik, méghozzá folyton-folyvást: ivadékai a testéből csíráznak ki, s ha elérik a megfelelő fejlettségi fokot, mintegy lehámlanak róla. Nem a nemzés-szülés páros szaporodóelvét képviseli tehát, hanem egy sokkal ősbibb változatot, a *sarjadását*. Aligha kívánhatunk ennél ékeesebb bizonyítékot rá, hogy az őt tisztelő lények mennyire különbözhetnek az emberektől; mindenekelőtt mennyivel *vénőbbek* lehetnek náluk.

Az istennő által másodlagosan megtestesített ösztön a féktelen táplálkozásra irányul, egy másik olyan tevékenységre, amit szakadatlanul folytat. Nem véletlen, hogy hívni csak véráldozat bemutatásával lehet; mivel szaporodni önmagában is tud, a felkínált táplálék az egyetlen inger, ami csábítólag hathat rá. Shub-Niggurath nem értelmes lény, és nem ismeri az érzelmeket. A közismert kiáltást, amivel hívei hódolnak neki – „Ia!” – hagyományosan ugyan „Éhezem!”-nek szokás fordítani; valójában azonban ez nem nyelvtanilag értelmezhető kifejezés, hanem ugyanaz a fajta ösztönös panaszüvöltés, amit az éhező állat hallat kinjában, mindenféle közlési szándék nélkül. Sem az istennő, sem az ivadékai nem képesek tartósan csillapítani az éhségüket; megfigyelések szerint az ivadékok addig fálnak, amíg élelem van a közelükben, s kedvező körülmények között elképesztő méretűre nőnek. A földi élővilágban csupán egyes hüllők és puhatestűek rendelkeznek ezzel a képességgel, sokkal korlátozottabban; a nyomok újfent a biológiai régmúltba vezetnek.

Mindamellert Shub-Niggurath csökevényes tápláló-gondoskodó ösztönökkel is rendelkezik, a esetétit a hátára gyűjtő anyaskorpióhoz hasonlatosan. A saját gyermekeit sohasem fálja fel, sőt szoptatja őket – legalábbis a legerősebbeket, akik el bírják tőle marni a többi. Köztudomású, hogy ahol az ivadékai tartózkodnak, oda könnyebben hívható; és ha bántalmazták őket a jelenlétében, arra ugyanúgy reagál, mintha hirtelen megéhezne.

A fentiekből egyértelműen kitűnik, hogy a Külső Istenek közül Shub-Niggurath áll a legközelebb az emberiséghez: az általa megtestesített ösztönök nem teljesen idegenek, mibenléte könnyebben felfogható. Nem véletlen, hogy míg Yog-Sothoth és Nyarlathotep kegyeit csak egyes személyek keresik, az ő tiszteletére népes gyülekezetek szerveződnek. Ezek a kultuszok egyfajta sötét termékenységistennőnek tekintik őt, amivel persze messze járnak az igazságtól, de ahhoz eléggé megközelítik, hogy tartós kapcsolatot építsenek ki Shub-Niggurathal. A hívek nem kíméletért, hanem segítségért imádkoznak hozzá – ami ebben a viszonylatban még akkor is meglepő, ha embertársaik szemében ezek a személyek életveszélyes örültek.

Shub-Niggurath az Abd al-Azradot kevésbé érdeklő mítosz-istenségek közé tartozott: a Necronomicon ugyan foglalkozik a kultuszával, ám adatait sokadkézből, kétes hitelű forrásokból meríti, ezért sok téves és torz információt tartalmaz. A Cultus Maleficarumig terjedő szöveg hagyományban előfordul az istennő hívásának, illetve távoztatásának formulája, ám szinte mindig erősen romlott alakban; elképzelhető, hogy már a Kitab al-Azif eredeti változatában sem voltak teljesen megbízhatók. A régebbi szövegekben időnként egyéb Shub-Niggurathal kapcsolatos formulák is felbukkannak – az alábbi például a kódolt párizsi Wormius-kéziratban –, ezek egy részét szinte bizonyosan egyéb grimóriumokból másolták át, vagyis nem az eredeti al-Azrad-féle hagyatéokra mennek vissza.

SARJADZÁS: Ennek a háborzongató és visszataszító varázslatnak az áldozata elveszti szexuális képességeit (frigidé vagy impotenssé válik), és megállíthatatlan sarjadzással szaporodni kezd, akárcsak Shub-Niggurath. Általában a mellékhatásra figyelnek föl hamarabb, mert az első sarjak elég lassan fejlődnek ki. Kezdetben az áldozat még semmit nem érez, de 2k10 nap múlva szörnyű viszketegség fogja el, és apró pörsenések ütözködnek ki szerte a bőrén. Ezek egyre nőnek, újabb 1k10 nap után elérik a lúdtojásnyi nagyságot, belül szemlátomást lüktetnek. Az áldozat ekkor már feltűnés nélkül nem mehet emberek közé, és veszít 1k6 Lelkierő pontot. További 1k10 nappal később a daganatok felhasadnak, apró emberi kezek-lábak fittyednek ki belőlük; az áldozat Lelkierője 1k10-zel csökken. (Ettől kezdve minden időszakasz végén automatikusan elszenvedi ugyanezt a veszteséget; előbb-utóbb óhatatlanul megőrül.) Ismét 1k10 nap múlva már apró, fehér, szemlátomást élő emberkék lógnak róla mindenütt. Következik az utolsó 1k10 nap, melynek végén a szülőttei lesarjadnak róla, és a ciklus azonnal újraindul (tehát 2k10 nappal később megint jelentkeznek a pörsenések meg a viszketés).

Egy teljes ciklusban az áldozat 3k6 sarjadékat hord ki. Ahogy ezek növekednek, ő egyre éhesebb lesz, a bőrdaganatok felfakadásától kezdve három helyett eszik, az utolsó időszakaszban pedig kénytelen minden pillanatát eszeveszett zabálással tölteni. Persze sok mindennel próbálkozhat, hogy megszabaduljon az átoktól, de bármit művel kétségbeesésében, hiába lesz: a testében munkáló szörnyű termékenységnek csakis a halál vethet véget.

Amikor a Titoknok kidobja az adott ciklusban kibimbózó sarjadékok számát, a páratlanra fordult kockák eredményét adja össze külön és jól jegyezze meg: ha más körülmények közbe nem jönnek, a sarjadékok közül a ciklus végéig ennyien leszáradnak és elsorvadnak. (Elég komoly esély van tehát rá, hogy valamennyien elpusztulnak, rövid időre nyugtot hagyva a szerencsétlen áldozatnak.) Akik élve lesarjadnak, azok sem lesznek igazi emberek, csak néma, tányérszemű, idióta gnómok: körülbelül úgy aránylanak az áldozathoz, mint az ivadékok Shub-Niggurathhoz. Mindazonáltal szülőjüknek tekintik és gyermeki kutyahűséggel ragaszkodnak hozzá, folyton ott kullognak a nyomában, s ha elzavarja őket, pár perc múlva visszaoldalognak. A legegyszerűbb parancsokat megértik és engedelmeskednek, de ha valami egy kicsit is bonyolultabb, azt már nem lehet rájuk bízni: pl. a kilincs használatához már túl buták. Ha az áldozat nem eteti őket, szétszélednek a környéken és úgy-ahogy igyekeznek gondoskodni magukról. Szerencsére ők maguk nem szaporodnak, nem nélküliek és sterilek, akárcsak a Sötét Ivadékok.

Maga a formula látótávolságból működik, 2k6 Lelkierőbe

és 5 Varázspontba kerül. A varázslónak le kell győznie az áldozat ellenállását (Varázspont : Varázspont). Ezzel a távoból is próbálkozhat: ha az illető nem beavatott (nem használja aktívan a Varázspontjait), legfeljebb erős fejfájást fog érezni belőle. Végül valamiféle módon egy órán belül rá kell vennie, hogy fennhangon kimondja Shub-Niggurath nevét. Ha ez elmarad, a varázslat nem jön létre. A varázsló ugyanis csupán kisebbik részét szolgáltatja az áldozata testében burjánzó mágiának; a nagyobbik közvetlenül Shub-Niggurathtól jön, s hogy befészkelhesse magát az áldozatba, ahhoz kapura van szüksége.

Shub-Niggurath követői gyakran szabad akaratukból bocsátják vagy hagyják rábocsátani magukra ezt a varázslatot. A sarjadékokat általában különféle csúf dolgokra használják föl; de akad olyan gyülekezet is, ahol kést adnak a kezükbe, és megtanítják őket bánni vele.

SARJADÉK

ERŐ	2k6
ÜGYESSÉG	3k6+1
INTELLIGENCIA	1k3
ÁLLÓKÉPESSÉG	3k6
MEGJELENÉS	1k6
KISUGÁRZÁS	1k3
MÉRET	2k6
Lelkierő	0
Életpontok	10

Képzettségek: Lopózás 70%, Rejtőzés 60%, Nyomolvasás 25%, Kés 20%

04. EGYÉB KÜLSŐ ISTENEK

A hagyományos Necronomicon-változatok a fentiekben és Azathothon kívül általában három Külső Istennel foglalkoznak még, szövegvariánsról függő terjedelemben. Az Ubbo-Sathláról és az Őskulcsokról szóló passzusok rendkívül tanulságosak, de nem eredetiek: a szerző az *Eibon Könyvéből* másolt át egy hosszabb részletet. (Ez egyike azon felettébb ritka eseteknek, amikor azonosítani tudjuk Abd al-Azrad kútfőit.) Célszerűbbnek véltük hát, hogy később kerítsünk sort az ismertetésére, annak a grimóriumnak kapesán, amelyben eredetileg szerepel.

Abboth, a Tisztátalanság Forrása a passzív, örökös, gondolatlan öntenyészetet személyesíti meg. Mint a Necronomicon igen helyesen megállapítja, sem szólításának, sem hívásának nincs különösebb értelme, annál is kevésbé, mert ha egyszer átesorgott valahová, onnan eltávoztatni lehetetlen. Kultusza valószínűleg soha egyetlen faj körében sem alakult ki, legfeljebb a saját testéről leszakadozott foszlányok imádják. A legtöbb ismert szövegvariáns elégnek is vél ennyit szólni róla; a „templomos” változat és a budapesti al-Azif viszont tartalmaz még két érdekesebb passzust. Az egyik arról elmélkedik, hogy ha egy ilyen leszakadt foszlány tartósan elszigetelődik Abbothtól, megtörténhet-e vele, hogy idővel mintegy önálló életre keljen, netán elvegyüljön az emberek között; és ha igen, akkor miféle tulajdonságai lennének ennek furcsa lénynek. A másik azt veszi számba, mi mindenre tudná felhasználni a kisebb-nagyobb foszlányokat egy avatott kezű varázsló, természetesen a megfelelő

formulákkal felvértézve. Mindkét téma eléggé ígéretes, s hogy ennyire hamar kihullottak a szöveghagyomány rostáján, az kétségkívül csupán annak köszönhető, hogy Abd al-Azrad szerint Abhoth odúja Damaszkuszhoz képest csaknem pontosan a világ túlfelén helyezkedik el. Ez az ő korában – és még sokáig – pusztán észtorává minősítette vissza a két kérdést; manapság azonban, amikor a világ megkerülése már az egyszerű ember számára sem jelent túlzott nehézséget, talán érdemes lesz újfent elgondolkodni rajtuk.

A harmadik mítoszlény nevét a szövegűbb változatok Yibb-Tstll formában adják meg, a Türelmes jelzővel kiegészítve. Szűk körű kultuszok tisztelik, s bizalmas híveit megtanítja egy halálos formulára, mely mintha szárazon vízbe föjtaná az ellenségeiket. Rövidre fogott leírása nem egészen érthető: gondolkodó elme, az álmvilág lakója, befolyása meghatározatlan – mindez nem vall igazi Külső Istenre, s mivel Abd al-Azrad is csak feltételesen sorolta közéjük, alakja hamar kikopott a szöveghagyományból. A Kitab al-Azif legkorábbi verziói még tartalmazták a nevéhez kapcsolt varázslatot, ám a ránk maradt példányok már csupán utalnak rá; a beavatott másolók nyilván álmformulának vélték, s nem törődtek vele. A londoni kézirat tanúsága szerint dr. Dee hiába próbálta rekonstruálni a szövegtöredékekből; csak annyit tudott megállapítani róla, hogy nekromantikus jellegű lehet, mert valami köze van a vérhez. Az ügynek egészen az 1960-as évekig nem volt különösebb jelentősége – ekkor azonban valaki gyors egymásutánban legalább fél tucat angol okkultistát gyilkolt meg ezzel a hírből is alig ismert formulával. Azóta kisebb szünetekkel bár, de világszerte mind gyakrabban történnek hasonló bűnesetek, mintha a varázslatot egyre többen és többfelé használnák. Elgondolkodtató, miért kaphatta Yibb-Tstll a Türelmes nevet...

A Necronomicon mitográfiai témájú részei eleve nem számítanak könnyű olvasmánynak, amikor azonban a Külső Istenek közül Azathothra kerül sor, a fogalmazás még a szokottnál is zavarosabbá és ellentmondásosabbá válik. Maga a név is bonyolult körülírás csupán, egyaránt lehet úgy értelmezni, hogy „akit Thoth szolgál” vagy „akitől Thoth hatalma származik”; Thoth alatt itt természetesen Nyarlathotep értendő. Abd al-Azrad többször is céloz rá, hogy ismeri az istenség igazi nevét, de semmi kincsért nem volna hajlandó leírni vagy kimondani, különösen az utolsó szótagot nem. Magát Azathothot „az univerzum igazi uraként”, „vak és idióta démonsultánként” jellemzi, tartózkodási helyeként „a világmindenség közepét” adja meg; ezek szokatlanul erőtlens és üres szimbólumok tőle. A szöveghagyományt ezúttal nem okolhatjuk, mert a vonatkozó passzusok a legrégebb és legmegbízhatóbb példányokban is ugyanilyen semmitmondóak.

Ebben az esetben hajlamosak vagyunk egy csekélyebb grimóriumra hivatkozni a Necronomiconnal szemben. Ludwig Prinn a *De Vermis Mysteriis*-ben azt írja, hogy „Alhazred” egyetlenegyszer látta színéről színre Azathothot: a nevezetes Nyarlathotep-jósálm végén, ami egyik szövegben sincs részletezve. Ez volt az a pillanat, amikor rádöbbsent, hogy túllépte a határokat: bizonyos dolgokat egyetlen halandó elme – még az övé sem – képes elviselni. S ha már egyszer elfeledni nem tudta, amit látott, hát megpróbálta úgy helyrehozni, hogy nem írta le – befejezetlenül hagyva ezáltal az emberiség leghatalmasabbnak ígérkező varázskönyvét...

RÚNA MAGAZIN

1052 BUDAPEST, Kígyó u. 4-6.

Kicsit talán bárki furesának találhatja a mostani levelezésbe összeválogatott leveleket. Szándékosan hagytam ki belőlük azokat, amelyek konkrét játéktechnikai kérdésekkel foglalkoznak, mert szeretném nem tovább kuszálni az amúgy is meglehetősen ellentmondásos helyzetet. Miután a M.A.G.U.S. fejlesztésének új gazdája akadt (lásd: Előbeszéd), a játéktechnikai egységesítése is az ő kezébe került, tehát a következő számtól már Yardain válaszol az összes M.A.G.U.S.-sal kapcsolatos kérdésre, mondjuk egy állandó Magisztérium keretén belül, én pedig itt a Levelezésben maradok a kiadót illetve a Rúnát közvetlenül érintő felvetésekkel.

Podobni Dóra, Kiskőrös

Kedves Novák Csanád, tisztelt Szerkesztőség!

Mi, néhány kiskőrösi szerepjátékos úgy gondoltuk, hogy Ynev világa még egy kis tökéletesítésre szorul. Persze ez alatt korántsem a szabályrendszert értjük (Pedig az is tökéletesítésre szorulna bizony!), hanem a kultúrát. A zenei élet Yneven eddig nem jutott lényeges szerephez, ezért összeállítottunk két listát. Egyik az aktuális ynevi albumok népszerűségi sorrendje, a másik a legújabb slágerek TOP 40! sikerlistája.

Reméljük belefér a Rúna következő számába – persze csak ha elnyerte tetszések.

Hát mit mondjak, hosszan kerestem a levélhez mellékelt CD-ket, abban a teljesen értelmetlen és hiú reményben, hogy mégiscsak lelek majd, ha mást nem demokazettát. Nagy csalódással vettem azután tudomásul, hogy tényleg csak listákról,

és nem a zeneszámokról van szó, de sebjaj. A teljes listákat inkább nem másolnám ide, meglehetősen sok helyet foglalnának el, de természetesen egy kis ízelítő idefér:

Ynev Songs-albumok

1. Ordan – Ég a város, ég a ház is...
2. Tongoria – Válogatás a sámánok népdalaiból
3. Toron – Tharr szerzetesek kórusdalgyűjteménye
4. Sirenar – Zwölf pajzán elf nóta
5. Dwyll Unió – Süss fel Nap!

Ynev Sogn – TOP40! (Első öt)

1. DJ Tier Nan Gorduin – Ynev Dance Music
2. Mogorva Chei – Hogyha jó a kedvem
3. Alyr Arkhón – De hideg a kézed
4. Sögron Stars – Burn baby, burn!
5. DJ Ranagol – I kill you!

Mladonyiczki Balázs, Balassagyarmat

Tisztelt Szerkesztőség!

Én 16 éves vagyok, és '98 nyara óta foglalkozom a szerepjátékkal. Sokakhoz hasonlóan én is a M.A.G.U.S.-sal kezdtem, és mára szinte szakértővé kepeztem magam. Szinte az összes régi Rúnát és kiegészítőt sikerült megszereznem, és gyakorta olvasom is őket. Kedvenc karakterem a Fönix, jellemem a Rend, fajom az ember (mármint a karakteremé, de az enyém is.) Ennyit magamról és a bevezetésről. A játék nagyon tetszik, nemcsak a hangulata, de a kidolgozottsága miatt is. Ynev nagyon sokszínű, én csak egy hibát találtam benne: ez pedig Krán. Nem, nemcsak, hogy gonosz. Yneven is kell lennie gonosz hatalomnak. Nekem az nem tetszik hogy túl erős. Ott vannak a legjobbnak mondott fejedáaszai, harcosai (kráni Pusztító), a varázslói is igencsak erősek (varázslói+boszorkánymesteri mágia) és ne feledkezzünk meg az aquirokról sem, akikből szintén ott találhatók a faj talán legerősebbjei. Ez szerintem egy kicsit túlzás.

Nos, szerintem ez nézőpont kérdése. Krán valóban Ynev egyik legerősebb állama, egy olyan önálló hatalmi pólus, amely képes önmagában dacolni Ynev összes egyéb országával. Ugyanakkor nem véletlenül ennyire (talán túlzottan, talán elmeretetten) erős, Yneven Krán jelenti a gonoszszágot, azt az embertelen másságot,

ami ellen az emberi civilizációknak küdeniük kell. Ha gyengébb lenne, már rég eltörölték volna a kontinens színéről, így azonban állandó fenyegetésként, folyamatos ellenpólusként lehet jelen.

Az Új Tekercsekről annyit, hogy a képzettségrendszer sokkal logikusabb lett. Számos olyan hiba tűnt föl az ET rendszerében, amit észre sem vettem. Csak amiatt vagyok szomorú, hogy sok kasztból elvetették a Pszit. Az egyik legnagyobb poén az volt a játékban, hogy szinte mindenki egy kicsit pszionista is volt.

Igazad van. Ugyanakkor a Pszi sok szempontból felborította a kasztok közti játkégyensúlyt, ezt próbáltuk orvosolni azáltal, hogy korlátoztuk a használatát.

A februári Rúna nagyon tetszett, főleg a rengeteg M.A.G.U.S. anyag. Remélem így marad. Nekem a Beholder, Cherubion és Codex oldalak nem hiányoznak annyira. Lehetne minden számban egy ilyen terjedelmű modul. Tényleg! Az Ynevi Kóborlásokról azt írtátok, hogy Modulgyűjtemény I. Egy! Lesz több is?

Köszönjük a dicséretet. Amint látod, a M.A.G.U.S. mennyisége maradt, és ha azt nem is ígérhetem meg, hogy minden számban lesz ilyen terjedelmű modul, azért gyakorta előfordul majd – a mostaniban is találsz egyet. A mellékletek ügyében pedig már reagáltam az Előbeszédben. Utolsó kérdésedre a válasz pedig igen. Lesznek folyamatosan modulgyűjtemények, a következő Ynevi kalandozások címmel hamarosan (a Rúna megjelenése után röviddel) a boltokba kerül.

Nos, mostanra ennyi fért. Üdvözlettel:

Novák Csanád

Ajkai Szerepjáték Klub

Nagy László Művelődési Központ
8400 Ajka, Szabadság tér 13.

Kérjük, hogy a tavalyi kalandmodulbajnokság alábbi versenyzői jelentkezzenek a kiadónál, akár telefonon, akár levélben:

Ává Imre
Ifj. Fehér László
Kucs Már Richárd
Mayer Károly

Ők négyen a bajnokság győztesei, azonban szokásunktól eltérően, nem 1-4 helyezettet hirdetünk, hanem összevontan mindannyiójukat I.-nek, azaz győztesnek kiáltottuk ki!

LEVELEZÉS

ROKONVÉR

HÁTTÉRSZEREPLŐK RIVALDAFÉNYBEN

– Látnod kellett volna, hogy szedte a lábát a nyavalyás! – böfentette Zsigertépő mély, reszelős gyomorhangon. Máskor választékosabban is tudott beszélni, de most a glabro-alakját viselte. – Még hogy Árnyfejedelem! Én mondom neked, az a tetves sakál soha életében nem verekedett igazi ellenféllel! Kölykök gypálásával szerezte a hírnevét!

Féregszomorító vonítva felröhögött, s roppant mancsának lendületes mozdulatával lesodorta az asztalról teli söröskupáját. Onból volt: nem törött el, csak behorpadt. A habzó ital a padlóra fröccsent.

A szék mögött álldogáló Gertrude lehajolt a megnyomorított korsóért, majd csendben kisetett vele a konyhába. Közben némán imádkozott, nehogy garou rokonainak legújabb belviszállya megint átszapjon hullámaival a kicsiny, barátságos falucska, üszköt és holttesteket hagyva maga után, amerre elvonul.

A garouk – Gaia félelmetes híré utalmazói – mindenütt az első sorokban küzdenek a Féreggel vívott háborúban. És ki áll mögöttük, ki biztosítja számukra a hátteret, amelynek talaján vad, zabolátlan hősiességük kisarjadhat? Az oly sokszor elfelejtett rokonvérűek. Bár a farkasemberek szaporodási mechanizmusa gondoskodik róla, hogy minden igazi garoura legalább tíz rokonvérű jusson, erősebb kuzinjait mégis gyakran háttérbe szorítják és elsűríktik őket. Jelen cikkünk a farkasemberek társadalmának e roppant fontos, ám többnyire elhanyagolt területére kíván némi fényt vetni.

GAROUK: SZAPORODÁS ÉS IVADÉKGONDOZÁS

Közhelyszerű állítás, hogy a farkasemberi örökség a garouk ivadékaiknak mintegy tíz százalékán ütközik ki. Közlebből vizsgálva a helyzet azért ennél valamivel összetettebb. Egy garou és egy mindenféle genetikusan garou-beütéstől mentes ember egyesülésekor az utód 10% eséllyel lesz igazi garou, ugyancsak 10% eséllyel tisztavérű ember, és 80% eséllyel rokonvérű. Két rokonvérű nászánál ugyanezekkel az arányokkal számolhatunk.

Ha egy garou párosodik egy rokonvérűvel, az esélyek némileg kedvezőbbek. Az ilyen nászból 25%-ban igazi garouk, 75%-ban pedig rokonvérűek származnak. Egy rokon- és egy tisztavérű ember egyesüléséből az esetek 49%-ában tisztavérű, másik 49%-ában pedig rokonvérű utódok születnek; igazi garou ivadéka mindössze 2% esély van. (Természetesen ugyanezek a valószínűségek vonatkoznak a rokon- és tisztavérű farkasokra is, bár jelentőségük évről évre csökken: a garouk nemzedéki utánpótlását ma már túlnyomórészt az emberiség biztosítja.) A rend kedvéért állapítjuk meg azt is, hogy fiziológiai akadály a igazi garouk egymás

közötti párosodásának sincs, bár a hagyomány – nem ok nélkül – időtlen idők óta tiltja. Az ilyen vérfertőző aktusból, amennyiben termékenynek bizonyul, kivétel nélkül mindig metisek születnek.

A ma is a garouk befolyása alatt álló vidékeken nagyjából 10 000 ember jut minden egyes garoura. Ahol befolyásuk az idők folyamán hanyatlásnak indult – például az erősen urbanizálódott körzetekben –, ott az arányok a garouk kárára tolnak el, helyenként akár a százezer az egyhez (100 000:1) is elérhetik. A rokonvérűek legalább tízszer annyian vannak, mint a garouk, és nemcsak a születési arányszám miatt: várható élettartamuk is magasabb. A Föld rohamosan csökkenő farkaspopulációjának körülbelül egytizedét a rokonvérű farkasok adják, és akadnak olyan tájak, ahol ez az arány a 100%-ot is megközelíti.

Napjainkban a garouk mintegy 80%-a rokonvérű családokban születik. Ami a fennmaradó 20%-ot illeti, a garou apák többnyire a rokonvérű anyákra bízák porontyaik nevelését, akik gyakran egy másik (rokon- vagy tisztavérű) férfival élnek házasságban. Még a garou anyák is ritkán bajlódnak maguk a gyermekgondozással; van fontosabb dolguk is. Születése után a gyermeket átadják a törzs rokonvérű népének; ők nevelik egészen serdülő koráig, gondosan eltitkolva előle származását. A homid porontyokkal szinte mindig így járnak el, a lupusokat viszont néha megtartják, mert nem akarják kitenni őket a vadon kóborló farkasok kockázatos életének. Manapság azonban alig születnek lupusok, így hát bizvást elmondhatjuk, hogy a garouk 95%-a rokonvérű családokban tölti gyermekéveit. Kivételt jelentenek a metisek. Ezeket a korcsokat – ha nem pusztítják el őket közvetlenül a világra jöttük után – minden esetben a garou szülők nevelik föl, a falka nagy ségyenyére.

A ROKONVÉRŰEK KULTÚRÁJA

A rokonvérűekkel fennálló létfontosságú szimbiózisuk dacára a garouk tetemes hányada hajlamos lenézni gyöngébb kuzinjait. Minden újszülött garout diadalnak tekintenek, következésképp minden újszülött rokonvérűt vereségnek. Ez a hozzáállás még a legfőlvilágosultabb törzsekre is jellemző, s némely falkák igen durván kimutatják, mekkora csalódást jelent nekik egy-egy rokonvérű gyermek születése. A garou testvéreikkel folyamatosan érintkező rokonvérűek jobbik esetben is csak lekezelő, vállveregető paternalizmust várhatnak tőlük, ahhoz hasonló, ahogy az idősebb báty bánik serdületlen öccsével. A rosszabbikban pedig egyszerűen védelemre szoruló tenyészállományt látnak bennük.

A társadalmi mérleg másik serpenyőjében a rokonvérűek belterjes közösségeket alkotnak, melyek – ki jobban, ki kevésbé – elkülönülnek az emberiség fennmaradó részétől. Ennek fő oka a rettegett garoukhoz fűződő kapcsolatuk. Egyes tájakon a garoukkal egyetemben gyűlölik őket; másutt félős tisztelettel adóznak nekik, abban a nem leplezett reményben, hogy szükség esetén vissza tudják fogni dühöngő kuzinjaik haragját; megint másutt, ahol nem ismerik a titkukat, túlságosan zárkózottnak és mogorvának tartják őket, s bizalmatlanságra bizalmatlansággal válaszolnak. Maguk a rokonvérűek mindig tudatában vannak másságuknak. Hogy bánják-e vagy – épp ellenkezőleg – örömeikre szolgál, az már személyes temperamentum kérdése.

A történelmi időkben a rokonvérűek faluközösségekben éltek a nagy garou erődők szomszédságában, ahol jobban meg lehetett védeni őket. Az Impergium korában ezek a falvak alig voltak többek közönséges tenyésztelepeknél. Azóta a garouk kissé nagyobb tisztelettel bánnak kuzinjaikkal, mivel ők jelentik számukra az egyetlen biztos kapcsolódási pontot az emberi társadalomhoz. Viszonyok azonban mindig is ellentmondásosak voltak: a rokonvérűek sokat szenvedtek kettős elkötelezettségüktől, nehezen tudtak választani emberi és garou örökségük között.

A rokonvérűek társadalmában fontos dolog a tekintély, egyaránt számon tartják emberi és garou normák szerint. Kiemelkedő képviselőik, ha nem is könnyen, de szert tehetnek némi Hírnévre (*Renown*); a farkasemberek körében élvezett státusuk ezen alapul. Az emberi társadalom viszont – amelynek mégiscsak részét képezik – gyakran egészen más szempontok szerint ítél. Ez a kettős mérce rendkívüli módon megbonyolítja szociális tagolódásukat. Sűrűn előfordul, hogy egy rokonvérű nagy tiszteletnek örvend a garouk között, ám emberi szemmel nézve súlytalan személyiség; ennek a fordítottja szintén mindennapos jelenség. Ez aztán például olyan formában nyilvánulhat meg, hogy a garou falkavezér az egész faluból csak egy koszos, ápolatlan csavargóval hajlandó szóba állni, a gazdag, tekintélyes notabilitásokat egyszerűen levegőnek nézi; a helyi hatóságok ellenben értelemszerűen az utóbbiakkal tárgyálnak szívesebben.

A garouk meg a rokonvérűek között szövődő szerelmi szálak mindig is rendkívül összetettek voltak. A garouk számára a rokonvérűek jelentik az egyetlen társadalmilag elfogadható közeget, amelyben érzelmi igényeik kielégítésre lelhetnek. Sajnos azonban a garouk szakadatlan harcban állnak a Féreggel; erősen kötődnek a falkájukhoz; és nehezükre esik magukkal egyenrangúnak tekinteni esendőbb kuzinjaikat. Mindez gátolja őket a stabil, tartós kapcsolatok kialakításában. Érzéseik olykor tiszták és őszinték ugyan, ám az idő próbáját csak a legritkább esetben állják ki.

A maguk részéről a rokonvérűek elég vegyes emóciókkal tekintenek a garoukkal való egyesülésre. Némelyek nagybecsű, kintető kegynek tekintik; mások terhes kötelességnek; a legtöbben valahol a kettő között. Mivel jóval számosabbak a garouknál, ilyen nászokra ritkán kerül sor; semmiképpen nem számítanak hétköznapi eseménynek. A garouk szerelme heves lánggal ég, de szeszélyes és megbízhatatlan, s gyakran rombol szét évek óta fennálló családi kereteket. A rokonvérű fél jobbára traumatikus élményként éli meg, amely – kimenetelétől függetlenül – nagy terhet ró rá lelkileg.

A messzeható szerelmi bonyodalmak miatt a garouk sokszor csak futó kalandokra szorítkoznak a kuzinjaikkal való érintkezésben, kizárólag szaporodási céllal. Ehhez kétségkívül a rokonvérűek a legmegfelelőbb partnerek; senki más nem tudná igazán megérteni az ilyen viszonyok természetét. Ők alkalomadtán átérzik a garouk helyzetét,

nem táplálnak irántuk keserű haragot – sőt, az is megeshet, hogy örülnek a tartós kötelékek hiányának. Ez volna az ideális helyzet, ami sajnos elég ritkán fordul elő, hisz a garouk részéről bizonyos fokú tapintatot és önmérsékletet feltételez, ami nem tartozik a hagyományos erényeik közé. Egyes törzsek olyan messzire mennek, hogy egyoldalú párzási előjogokat követelnek a rokonvérű népektől, függetlenül attól, hogy a kiszemelt partner házasa-e vagy sem. A garouk és a rokonvérűek közötti feszültségeket jórészt ezek a kioroszakolt nászok gerjesztik.

A rokonvérűek gyakran követik a garouk és a tisztavérű emberiség között. Ami kevés befolyással bírnak a garouk manapság az emberi társadalomra, azt jobbra gyöngye kuzinjaikon keresztül érvényesítik. A farkasemberek számának riasztó csökkenésével párhuzamosan a rokonvérűeknek a Féreggel vívott

háborúban is egyre nagyobb szerep jut. Ők a garouk szemei és fülei a modern társadalomban, s olyan szervezetekbe is be tudnak szivárogni, ahol egy igazi garou azonnal lelepleződne. Harcosként is megállják a helyüket, hisz általában erősebbek és vadabbak az emberi átlagnál. A legtöbb garou azonban túl értékes tenyészállományt lát bennük, semhogy ilyesmire tékozzák őket. Ha segéderőre van szükségük egy harci bevetéshez – ami, mellesleg szólva, nem túl gyakori alkalom –, azt inkább a tisztavérű emberek közül toborozzák, a saját kuzinjaikat megkímélik.

A farkasemberek nem becsülik le a rokonvérűek jelentőségét, de törékenynek és sebezhetőnek vélik őket. Ezért kiterjesztik ugyan rájuk a védelmüket, attól viszont óvakodnak, hogy komolyabb titkokat bízzanak az őrizetükre. Az Árnyékról (*Umbra*) és a szellemvilágokról csak annyit tanítanak meg nekik, amennyi feltétlenül szükséges, hogy aránylag hatékonyan védekezhessenek az onnan jövő támadások ellen. A hűséges, kipróbált

kuzinokat néha beavatják egy-egy alacsony szintű Adományba és Szertartásba, Fétiseket vagy Talizmánokat azonban csak elvéve bíznak rájuk. (Ők maguk sokkal inkább hasznukat látják, hisz ma már roppant kevés ilyen bűvös holmi létezik a Földön.) A falka titkos *caernjébe* csak az igazi garouknak van szabad bejárásuk. Igen nagy kegyben kell állnia annak a rokonvérűnek, akit abban a páratlan megtiszteltetésben részesítettek, hogy fölfedik előtte pontos hollétét!

AZ ELVESZETT ROKONSÁG

A mai garouk életének szomorú kísérőjelensége az elveszett kölykök megszokadosása. Intő válságtűnet ez, melynek egy mélyebb ok húzódik meg a háttérben: az elveszett rokonvérűek. Az utóbbi évszázadok háborús dúlásai és tömeges népmozgásai során a törzsek mind az Óvilágban, mind Amerikában számos rokonvérűt szem elől tévesztettek. Némely családok azóta kihaltak, többségük azonban fennmaradt, szétszóródva vagy új lakóhelyre telepedve. Máskor ők maguk nem vándoroltak el, de a társas viszonyban élő garoufalkákat mind kiirtották mellőlük. Olykor még az is előfordult – erre a mai napig akadnak példák –, hogy néhány rokonvérű megcsömörlött a garouk erőszakosságától, és szándékosan szökött meg előlük, egy távoli vidéken új közösséget alapítva. A farkasemberek korántsem tartják oly szorosan ellenőrzésük alatt az emberi társadalmat, mint gyűlölt riválisaik, a vészívő Kárhozottak – ezért sokkalta könnyebb eltűnni a látóterükből, akár akarattal, akár véletlenül.

Az ilyen rokonvérűek génjeikben továbbra is őrzik az ősi örökséget, csak a garoukkal való kapcsolatuk szakadt meg. Egyesek emlékeznek még félelmetes kuzinjaikra; mások az évtizedek folyamán teljes tudatlanságba merültek; megint mások szándékosan felejtették el őket. A hagyomány összefoglaló néven *elveszett rokonságnak* hívja őket. Az *elveszett kölykök* olyan garouk, akik ezekben a rejtőző családokban születnek, többnyire rokonvérű apától és anyától. Szinte sohasem részesülnek megfelelő neveletésben és beavatásban, ezért felnövekvésük során komoly veszélyeknek és rettenetes lelki traumáknak vannak kitéve. A törzsek – akiknek minden egyes újszülött garou élete drága – nagy erőfeszítéseket tesznek a felkutatásukra. Sajnos ugyanígy járnak el a Fereg szövetségei is, mivel az elveszett kölyköket – éppen tudatlanságuk, elszigeteltségük miatt – viszonylag könnyű megrontani, és átcsábítani a másik oldalra.

Az elveszett rokonság általában hamar beleolvad az emberi társadalomba. Sokan közülük a lelkük mélyén sejtik, hogy valamilyen módon különböznek a többitől. Ilyenkor Gaia szól hozzájuk a szívükön keresztül: ám az igazságra nagyon ritkán döbbennek rá, töredékes gyanújuk nem áll össze egybefüggő egésszé, életük végéig gyötörő, homályos előérzet marad. A garouk igen sokat kockáztatnak egy-egy elveszett kölyök visszaserzéséért, az elveszett rokonsággal azonban ritkán törődnek. Gaia ügyéhez való visszatérítésüket bizonytalan kimenetelű vállalkozásnak vélik, ami rengeteg munkával járna, s aligha érné meg a fáradságot. Az elveszett rokonvérűek számára általában megrázó élmény a farkasemberekkel való újratálalkozás. Az esetek nagy részében csak annyit érzékelnek belőle, hogy valami titokzatos szervezet brutális kiméletlenséggel, minden magyarázat nélkül elragadja tőlük a gyermeküket.

Bármilyen furcsának is tűnhet első hallásra, de kétségtelen tény, hogy a sikeres garouvadászok többségének farkasvér folyik az ereiben. A rokonvérűeknek – legyenek bár megmaradtak vagy elvesztettek – számos okuk van rá, hogy gyűlöljék a farkasembe-

reket. A garouk az ő családjaikat dűlják fel, amikor elhurcolják a kamaszkorú gyermekeket, tenyészkanckának használják a lányokat-asszonyokat, apacsödörnek a férfiakat. Ráadásul a rokonvérűek – immunisak lévén a Delíriumra – első kézből szerezhetnek róla tanúságot, milyen borzalmakra képes egy feldühödött garou. A rokonvérű vadászok többnyire nem tudnak a génjeikben lapangó örökségről, de akad közöttük néhány, aki tökéletesen tisztában van vele. Ezeket jobbra az irigység, a keserűség, a személyes bosszú motiválja, bár nem feltétlenül gonosz, elvetemült emberek. Az ő soraikból kerülnek ki a legfélelmetesebb garouvadászok – ami nem azt jelenti, hogy a legimpozánsabbak is. Harci képességeik nem szükségképpen kimagaslóak, hiszen egy őrgöngyö crinosszal a legfűgőbb, legerősebb, legjobban felszerelt férfiember sem vetekedhet. A bajtársból ellenféllel vedlett garouvadászokat éppen az teszi veszedelmessé, hogy ismerik a zsákmanýukat.

A TÖRZSEK ÉS ROKONVÉREIK

Fekete Fúriák: A törzs rokonvérei túlnyomórészt görög, olasz és török származásúak. A Fúriák gyakran büszkélkednek vele, hogy minden népesebb közösséget számon tartanak, és lelkiismeretesen gondjukat viselik. Arról már kevesebb szó esik, hogy ezt olyan módszerrel érik el, ami nem sokban különbözik a középkori jobbagyok rőghözkötésétől. Az elvándorlást éppenséggel nem tiltják meg nekik, csak hangsúlyosan rossz szemmel nézik, de ennél több nem is kell: nincs az a vakmerő rokonvérű, aki ép ésszel kockáztatni merné egy Fekete Fúria haragját. Az elveszett rokonságuk nagyon szűk körű, s jobbra a himneműnek született Fúriákra vezethető vissza, akiket felnőtté avatásuk után hagyományosan kitaszítanak a törzsből.

Ettől a momentumtól eltekintve a Fúriák általában jól bannak rokonvéreikkel. Mivel törzsük nem túlságosan népes, nem minden feladatra jut igazi garou, és egyes fontos posztokra – például a *caern* őrzésére – gyakran állítanak megbízható, kipróbált rokonvérűeket. A törzsről köztudomású, hogy him garoukat nem fogad a tagjai közé, ha csak nem metisek. A széles körben elterjedt tévhit viszont, miszerint ugyanez vonatkozna a rokonvérűekre is, merő ostobaság: egy ilyen tilalom néhány nemzedék alatt a törzs kipusztulásához vezetne. A Fekete Fúriák rokonvérei között ugyanolyan számban találunk férfiakat, mint nőket.

Csontrágók: Közmondásos ágrólszakadtságuk miatt a Csontrágók képtelenek a hagyományos módon gondoskodni rokonvéreikről. Hozzájuk való viszonyulásukat leginkább a „forró jókívánságaink innen a világ végéről” kifejezéssel lehetne összegezni. A rokonvérűek ritkán tömörülnek népesebb közösségekbe, s bár javarészt még őriznek homályos emlékeket hanyag kuzinjaikról, túlnyomó többségüket bátran elveszett rokonságnak nyilváníthatjuk. Az a maroknyi rokonvérű, aki rendszeresen ápolja a kapcsolatokat a Csontrágó garoukkal, jobbra a közvetlen családtagok soraiból kerül ki: fivérek, nővérek, szülők, gyermekek és unokák stb.

Gaia Gyermekei: Gaia Gyermekei hajlamosak nagy megbecsüléssel kezelni rokonvéreiket, általános filozófiájukkal összhangban, mely az emberiséggel való békés egymás mellett élest írja elő számukra. A Gyermekek komoly feladatokat bíznak a rokonvérűekre, akik igen otthonosan mozognak a garouk ősrégi árnyék-kultúrájában: kuzinjaik minden más törzsnél több fontos titokba avatják be őket. Sajnálatos módon Gaia Gyermekei kevesen van-

nak, az egész világon szétszóródva. Ebből szükségszerűen következik, hogy számos régi közösséggel megszakadt a kapcsolatuk, s elveszett rokonságuk rendkívül kiterjedt. A Gyermekes kétségbeesett erőfeszítéseket tesznek, hogy helyreállítsák a hátszágukat. A többi garou némi viszolygással emlegeti, hogy az elveszett rokonvérűek visszaszerzését csaknem ugyanannyira szívügyüknek tartják, mint az elveszett kölyköket.

Fianna: A Fiannák rokonvérei hajdan köztisztelettel övezett pozíciókat töltöttek be a kelta társadalomban: gyógyítók, varázslók, költők és látnokok voltak. Bizonyos ködös mítoszok a régi druidákkal hozzák összefüggésbe őket. Faluközösségeik – ha hihetünk az ősi mítoszoknak – szívélyes viszonyban voltak a rejtőző tündénppel. Kétségtelen, hogy napjainkban a Fiannák rendszeres kapcsolatot tartanak fenn e furcsa szerzetekkel, sokan egyenesen szövetségeseeknek tekintik őket. Vannak, akik úgy vélik, hogy ezt a meglepő közeledést eredetileg nem maguk a *fianna* garouk kezdeményezték, hanem a törzshöz tartozó rokonvérűek. Egyes hitelesnek tűnő értesülések mindenesetre különös képességeket tulajdonítanak nekik, melyek Gaia egyetlen Adományára sem emlékeztetnek, s farkasember kuzinjaik a jelek szerint nem ismerik őket.

A *fianna* rokonvérűek – hasonlatosan az őshazához – Amerikában is kicsiny, kedélyes, zárkózott közösségekben telepedtek le. A törzs titkos támogatásával sokan közülük döntéshozó posztokra emelkedtek a helyi közigazgatásban. Politikai befolyásuknak – mely egyébként ritkán tapasztalható jelenség a garou társadalomban – főként csekély lélekszámuk szab határt. Az utóbbi két évszázad jókora felfordulásokat hozott őshazájukban, a nagy-britanniai kelta nyelvterületen. A viharos események szétszórta a *fianna* rokonvérűeket, akik tömegestül telepedtek át a volt angol gyarmatokra. A nagy zűrzavarban számos virágzó közösségük veszendőbe ment, s azóta kipusztult vagy lappang, noha a *fianna* garouk fáradhatatlanul kutatják a leszármazottakat.

Fenris Horda: A Horda emberi rokonvérei híven követik a Fenrisgarouk viselkedését: ugyanolyan erőszakosak, zabolátlanok és bővérűek. Farkasember kuzinjaikhoz hasonlóan elsősorban harcosoknak tekintik magukat. Valamennyi törzs közül a Horda a leginkább hajlamos rá, hogy fölfegyverzett rokonvéreit nyílt csatába vezesse a Féreg ellen. Németország területén azonban az utóbbi időben változások mutatkoznak. Egyes rokonvérű közösségek haladni kívánnak a korral, minél zökkenőmentesebben integrálódni az új, egyesült német államba. Ez persze csak úgy lehetséges, ha közben legalább részben feladják az őseiktől öröklött, rabbiátus morált, s helyette a modern világ törvényeihez igazodnak. A Horda hadifőnökei nem nézik jó szemmel ezt a fejleményt, ami hosszú távon nem sok jóval kecsegteti a kísérletezőket. A Fenrisgarouk hagyományosan nagy szabadságot engednek a rokonvéreiknek, nem szeretik kordába rekeszteni őket. Bizonyos láthatatlan határok azonban így is szentek és sérthetetlenek maradnak, és aki ezeket áthágja, az sem figyelmeztetésre, sem kíméletre nem számíthat.

Szerte a világon népes közösségek élvezik Fenris pártfogását, s a törzs a maga faragatlan módján gondot is visel rájuk; elveszett rokonsága azonban legalább ugyanennyire kiterjedt. Ennek első sorban nem a német kivándorlás az oka, bár a századelőn az is jelentősen hozzájárult a mai helyzet kialakulásához. A Horda fel fogása szerint a hadizsákmánynak a vesztes fél asszonyai is részét képezik, s a győztes éppúgy jogot formálhat a tőlük kiereszkolt örömekre, mint a halott ellenség vagyonára. Ez a gyakorlat először a kora középkor viking rablóportyáin hintette szét Európában a Fenris-garouk gőnjét, azóta számtalanszor megismétlődött,

s a mai napig sem hagytak föl teljesen vele. Nem kis mértékben ennek köszönheti a Horda, hogy mind a garouk, mind a rokonvérűek számát tekintve a legnagyobb törzsek közé tartozik.

Üvegjárók: Az Üvegjárók rokonvérei szinte mindannyian városiakok, akárcsak farkasember kuzinjaik. A garouk számon tartják őket, de nem szerveznek belőlük önálló közösségeket. Életmódjuk, viselkedésük inkább elveszett rokonságra vall, ám a látszat csalóka: valójában folyamatos kapcsolatban állnak a törzzsel. Rajtuk keresztül tartják az Üvegjárók ellenőrzésük alatt az emberi társadalmat, ami garouk részéről meglehetősen szokatlan ambíció. A többi törzs legfeljebb elvétve próbálkozik ilyesmivel, az Üvegjárók azonban oly magas fokra fejlesztették módszereiket, hogy helyenként még a nagyvárosi éjszakát uraló Kárhozottakkal is fölvehetik a versenyt. Számos rokonvérű kuzinjuk szolgálja őket a kormányhivatalok, a mamutcégek és a szervezett bűnözés előkelő pozícióiban. A nagy többség persze nincs ilyen exponált helyzetben: ezek közönséges, hétköznapi életet élnek, a város egyszerű polgáraként. Mivel egyetlen nyilvántartási szisztéma sem tökéletes, az Üvegjáróknak is vannak elveszett rokonvérei – bár jóval kevesebben, mint az óvatlanok hiszik...

Rőtmancsúak: A Rőtmancsúaknak nincsenek rokonvéreik az emberi fajból. Valamennyien lupusok, a törzs utánpótlását kizárólag vadon élő farkasok révén biztosítják. Agresszívan vannak, hogy meg kell hagyni a spontánul kialakult struktúrát, mert kiváló lehetőséget nyújt az emberi társadalom titkos manipulálására; példaként az Üvegjárók törzsére hivatkoznak. Mások szerint a rokonvérűek már így is túl nagy szabadságot élveznek; tanácsos volna minél előbb hagyományos, zárt közösségekbe telepíteni őket, különben a garouk maradék befolyása is elenyészik. A két ellentétes álláspont képviselői között természetesen parázs vita dúl, szövvényes intrikák és – alkalmanként – erőszakos összetűzésekkel fűszerezve.

Árnyfejedelmek: A messzi régmúltban az Árnyfejedelmek rokonvérei közönséges jobbágyok voltak, akik hatalmas kuzinjaik védelmét élvezték. Az újabb kori népmozgások során messzire vetődtek őshazájuktól, s a társadalom minden rétegébe beszivárogtak. Ma az Árnyfejedelmek kétféle nézetet vallanak velük kapcsolatban. Egyesek azon a véleményen vannak, hogy meg kell hagyni a spontánul kialakult struktúrát, mert kiváló lehetőséget nyújt az emberi társadalom titkos manipulálására; példaként az Üvegjárók törzsére hivatkoznak. Mások szerint a rokonvérűek már így is túl nagy szabadságot élveznek; tanácsos volna minél előbb hagyományos, zárt közösségekbe telepíteni őket, különben a garouk maradék befolyása is elenyészik. A két ellentétes álláspont képviselői között természetesen parázs vita dúl, szövvényes intrikák és – alkalmanként – erőszakos összetűzésekkel fűszerezve.

Az Árnyfejedelmek egyik titkos szégyene, hogy kelet-európai őshazájukban a rokonvéreik fellázadtak ellenük. Miközben a garouk elkeseredetten harcra szálltak a kommunizmussal (meg a háttérben meghúzódó vámpírmatuszálemekkel), a rokonvérűek egy jelentős csoportja azt az eszközt vélte meglelni benne, amelynek segítségével végre lerázhatják magukról gyűlölt gazdáik igáját. Sokan közülük csakhamar magas posztokra emelkedtek a helyi kommunista pártokban. A váratlan hátbatámadástól meglepett Árnyfejedelmek visszavonulásra kényszerültek, hatalmas területeket kellett feladniuk. Most, hogy a kommunizmus Kelet-Európában megbukott, a konfliktus ismét kiéleződik. A zendülő rokonvérűek utódai szívósan szembeszegülnek a visszatérni készülő Árnyfejedelmekkel, a nyílt háború bármelyik órában kirobbanhat.

Néma Vándorok: Bár a Vándorok Egyiptomot tartják az őshazájuknak, rokonvéreik ma zömükben arab születésűek. Ezeket a rigorózan hagyománytisztelő családokat – leszármazásukat évszázadokra visszamenőleg számon tartják – régtől fogva szoros szálak fűzik az iszlámhoz. Egyes, kétes hitelű legendák szerint

maga a Próféta is közéjük tartozott. Annyi bizonyos, hogy számtalan kalifát és szultánt adtak a nagy szunnita birodalmaknak; a militáns szízmustól azonban mindvégig igyekeztek távol maradni, pedig ez az irányzat annak idején éppen Egyiptomban virágzott fel először.

A törzs rokonvérei eredetileg nomádok voltak, utóbb azonban letelepedtek, zárkóztak, szűk körű kisközösségekben tömörülve. Ők látnak el minden olyan feladatot, amire a garouk – szüntelen kóborlásaik miatt – nem lennének képesek. A Néma Vándorok eldugott *caernjeit* például szinte mindenütt szellemek és rokonvérek őrzik. Csak a legvénebb, legszentebb helyekre szoktak kirendelni egy-egy bölcs, öreg garout, aki belefáradt a hosszas vándorlásba, és a világ egyébként sem tud már neki semmi újat mutatni.

Ezüstagyarok: A törzshöz tartozó rokonvéreik általában vezető pozíciókat töltenek be az emberi társadalomban. Kevés kivétellel mind gazdagok, befolyásosak és tekintélyesek, de nincsenek sokan, és ugyanúgy szenvednek a beltenyészettől meg a vérhígulástól, mint farkasember kuzinjaik. Ilyen belterjes, hanyatló család volt az orosz cári dinasztia is, mely kezdetben sok hírneves garou vezért adott a törzsnek. Később azonban ismételt rokonházasságokkal igyekeztek megővni a vérvonal tisztaságát, ami épp ellenkező eredménnyel járt: az utolsó nemzedékekben beteges elfajzásokhoz vezetett. Napjainkban néhány Nyugat-Európában élő emigráns képviseli őket a nagyhercegi ágból, de igazi garou pillanatnyilag nincsen közöttük.

Az Ezüstagyarok rokonvérei rendkívül gögősek múltjukra és hagyományaikra; csaknem egyenértékűnek tekintik magukat a más törzsekből származó garoukkal. Ám a lassú téboly átka, mely több mint egy évszázada sújtja nemes kuzinjaikat, őket sem kíméli. Életmódjuk dekadenciába fullad, közösségeik fokozatosan felbomlanak. Nemrégiben néhány orosz rokonvérű kívándorolt az Óvilágból, talán Amerikába, de ezt nem lehet biztosra venni, mert kapcsolatuk a törzssel nemsokára megszakadt. Sokan úgy vélik, hogy ezek az elveszettek kiszabadultak a beltenyészett szörnyű ciklusából, s bennük és ivadékaikban rejlik az Ezüstagyarok új életre ébredésének záloga.

Csillaglátók: A Csillaglátók közös elhatározással kivonultak nem csupán az emberek, hanem a garouk társadalmából is, következőképp alig maradt kapcsolatuk a hátszágukkal. Rokonvéreik főként első-ázsiaiak, kisebb részben pedig távol-keletiek, és legfeljebb elvélve vannak tudatában a bennük szunnyadó örökségnek. Gyakorlatilag szinte mindannyian elveszetteknek tekinthetők. Az igazi farkasemberekkel csak közvetlen hozzátartozóik – testvéreik, szüleik – érintkeznek úgy-ahányra rendszeresen.

A Csillaglátók fölöttébb ritkán éreznek nemi vágyat, s önként vállalt magányukban akkor sincs igazán alkalmuk kiélni. Így hát

az újszülött garouk többsége rokonvérű apától-anyától származik, és szinte biztosan elveszett kölyök lesz. Idősebb testvéreik nem fáradoznak a felkutatásukkal; akikre nem bukkan rá véletlenségből egy másik törzs, azok jobbára tébolydában vagy a Féreg karmai közt végzik. A rokonvérű közösségek irányítás híján fellazulnak, szétszóródnak, elkeverednek a tisztavérű emberekkel. Vérfissítés híján a lupus-gének ereje nemzedékről nemzedékre gyengül, s végül semmivé enyészik. A Csillaglátók a belső tökéletesedést keresték, amikor bezárkóztak rideg elefántcsonttornyukba. Hogy megtalálták-e, annak csak ők a tudói; a törzsüket mindenestre sikerült a lassú, gyötrelmes agónia lejtőjére vezetniük.

Uktenák: A titokzatos Uktenák időtlen idők óta keresik az olyan személyeket, akikben látnak varázserő lappang. Ha ráakadnak egyre, nem nyugszanak, míg rá nem veszik, hogy utódok nemzésével átörökítse tehetségét a törzsre. Kezdetben szépszerével próbálkoznak, de ha az illető makacsan bizonyul, nem riadnak vissza a csábítástól, a fondorlattól, a zsarolástól, sőt a leplezetlen erőszaktól

sem. A kitarító, célirányos igyekezet végül meghozta gyümölcsét. Napjainkban rokonvéreik többsége járatos valamilyen apróbb varázspraktikában; még egy-két igazi mágus is akad közöttük. Az efféle ismeretek nem vetekedhetnek ugyan Gaia Adományaival – ám alkalomadtán hasznosan kiegészíthetik őket.

Bűvös szertartásaikon az Uktenák gyakorta igénybe veszik rokonvéreik segítségét, különösen akkor, ha a műveletnek kevés köze van a szellemvilághoz, inkább a halandó mágusok mesterségéhez vág. Sajnos a Föld mágikus erőforrásai igencsak szűkösek, s időnként bizony megesik, hogy az Uktenák a tulajdon kuzinjaikkal kapnak össze egyiken-másikon, amit mindkét fél a saját céljaira szeretne fölhasználni. Különösen sok alkalmat szolgáltatnak a viszálykodásra a *caernek*, melyek használatát a garouk – érthető módon – maguknak kívánják

fenntartani. Az Uktenák rokonvérei viszont – éppen a varázshatalmuk miatt – a szokásosnál nyakasabbak, függetlenebbek és nehezebben zabolázhatók. Egy-egy parázs összetűzés után előfordult, hogy a sértett csoport megszakította kapcsolatait a garoukkal, és más szállásterületre vonult. A törzs meglepően nagyszámú elveszett rokonsága zömében ilyen vagy hasonló incidensek révén alakult ki, bár akad néhány közösség, amelyik a nagy indián népvándorlások során szigetelődött el.

Az Uktenákról leszakadt rokonvéreik úgyszólván sohasem felejtik el, amit a farkasemberekről tudtak. Egyesek a mai napig heves gyűlöletet éreznek a törzs iránt, s ha néha elveszett kölykük születik, nyomban végeznek vele. Sokan közülük a Férget szolgálják, de korántsem mindannyian: akadnak, akiket pusztán emberi szenvedélyek fűtenek. A legveszélyesebbek az indián közösségek, mert ezek tekinthetnek vissza a legrégibb múlttra. A latin ajkúak jóval későbbiek, rövidebb idejük volt tudományuk elmélyítésére, és – okulva korábbi tapasztalataikból – a garouk is kevesebbet tanítottak meg nekik magukról.

Vendigók: A Vendigók rokonvérei mind indián származásúak, és általában osztoznak garou kuzinjaik utálatában a fehér ember iránt. Közülük kerültek ki az indián függetlenségi mozgalmak legelszántabb élharcosai. Túlnyomórészt a rezervátumokban élnek, ahol szívesen küzdenek ősi kultúrhagyományaik fennmaradásáért. Népi azonosságtudatuk annyira erős, hogy elsősorban indiánnak tekintik magukat, és csak másodsorban rokonvérenek. A fehér hódítók-nál csupán a kíséretükben érkezett „idegen” farkasembereket gyűlölik jobban, akikben pimasz betolakodókat és véreskezű népirtókat látnak. A Vendigo garouktól átvett kifejezéssel „Féreghozóknak” ócsárolják őket; ellenszenvük azonban – ha ez egyáltalán lehetséges – még amazokénál is kérlelhetetlenebb.

A törzsnek kiterjedt elveszett rokonsága van. Ezek általában olyan rokonvéreik, akik a fehér ember városaiban élnek, vagy ereiket a Féreghozók vére szennyezte be. A Vendigók mélységesen megvetik őket, még a köztük született elveszett kölyköket sem szívesen veszik vissza; mint konokul állítják, a Féreg bűzét érezni rajtuk. Ezekre a boldogtalan páriákra lassú beolvadás vár, ha csak az Uktenák – könyörületből vagy számításból – idejében be nem fogadják őket. Ellenkező irányú folyamatra is van példa: azokat az Uktenákról leszakadt rokonvéreket, akik testületileg a rezervátumokba költöznek, a Vendigók próbaidő után adoptálni szokták. A két bennszülött törzs cseppet sem rajong egymásért: az Uktenák eszeveszett, fanatikus bestiáknak tartják a Vendigókat, azok pedig őket gerinctelen, gyáva árulóknak, akik a nagy háborúban áttáltak a Féreghozók oldalára. Mindketten örömmel halásszák hát el egymás orra elől a kihasználatlan erőforrásokat.

Ennek kapcsán azt is érdemes megjegyezni, hogy a Vendigók és az Uktenák egyaránt nagy erővel kutatnak a harmadik őshonos törzs maradványai után. A Croatan-garouk már jóval a fehér ember érkezése előtt az utolsó szálig elpusztultak a Féreggel vívott háborúban, de nincs kizárva, hogy elveszett rokonságuk ronszai valahol még őrzik a génjeiket. Bizonyosat erről nem mondhatunk, mert eddig még senkinek nem sikerült a nyomukra bukkannia; vagy ha mégis, akkor a szerencsés fölfedező nem verte nagydobra diadalát...

ROKONVÉRŰ KARAKTEREK

A rokonvére karakterek lényegében közönséges emberek, néhány sajátos megkülönböztető vonással, amit a lappangó lupus-géneknek köszönhetnek. Először is immunisak a Delíriumra. Testalkatuk valamivel robusztusabb az emberi átlagnál, gyulladásuk irama pedig kétszeres gyorsabb. Lunához gyöngébb kötélek fűzi őket, mint az igazi farkasembereket, ezért Hajlamuk (*Auspice*) nincsen. Az

Alom (*Breed*) mindegyikükénél ugyanaz – homid -, hiszen emberi szülők gyermekei. Ezen a két téren tehát nincsenek köztük különbségek; annál fontosabb viszont, hogy melyik Törzsből (*Tribe*) származnak. Gnózis értéküket a játék folyamán fejleszthetik, ám kezdetben 0 ponttal indulnak. Ösdühük (*Rage*) sohasem lehet.

A Rangot (*Rank*) és a Hírnevet (*Renown*) az igazi garoukhoz hasonló módon fejleszthetik, de sokkal kevesebb lehetőségük van rá. A játék kezdetén 0 Hírnévvel indulnak, és legalább 3 marandandó pontot kell összegyűjteniük, hogy egy garou hajlandó legyen komolyan venni őket. Elenyészően kevés rokonvére tudja fölverekedni magát az 1. Rangfokozatra, az pedig úgyszólván kizárt, hogy onnan továbblépjen. Adományokat és Szerbartásokat tanulhatnak ugyan, ám ezeknek a szintje nem haladhatja meg a Rangfokozatukat. Ez azt jelenti, hogy a rokonvéreik zöme egyetlen Adományt vagy Szerbartást sem ismer; a sokat próbált, bizalmi emberek néhány 1. szintűt; és évszázadonként talán egy olyan istenáldotta tehetség születik közöttük, aki egy-két 2. szintűt is.

A rokonvéreik csak ott tudnak félrelépni az Árnyékba (*Umbra*), ahol a Válaszfal (*Gauntlet*) nagyon vékony: 6-tal magasabb célértékre kell dobniuk, mint a garouknak. Viszont „meglovagolhatják” az Árnyéket, ha egy garou falka magával viszi őket; a közönséges emberek erre képtelenek. A rokonvéreket ilyenkor nehezebb érzékelni az igazi garouknál: a vonatkozó képességek nem változnak, de a dobás célértéke 2-vel nő – illetve 6-os értéket vesz föl, ha az érzékelés máskülönbben automatikus lenne. A rokonvéreket sohasem ragadja el az Őrjöngés (*Frenzy*), és nem érzékenyek az ezüstre.

A rokonvéreik gyöngébbek a garouknál, de erősebbek a közönséges emberekénél. A karakterkidolgozás során kevesebb pontot oszthatnak el a Főjellemzőkre (*Attributes* – 6/4/3) és a Szakértelmekre (*Abilities* – 11/7/4); egyáltalán nem kapnak pontot a Hírnévre (*Renown*), az Ösdühhöz (*Rage*) és a Gnózisra. Akaraterejük és Hátterük alapértéke attól függ, melyik Törzset választották maguknak; ez később, a karaktergenerálás zárószakaszában bónuszpontokért módosítható. A Hátterek közül nem vehetik föl a Tiszta Vért (*Pure Breed*), a Rokonvért (*Kinfolk*) és a Reinkarnációs Emlékezetet (*Past Life*). Bónuszpontjaikat bármire átválthatják, az Ösdühöt kivéve, amely számukra nem fejleszthető. A kivételes halandó karakterekhez hasonlóan a rokonvéreik 21 bónuszpontot kapnak, és szabadon megvásárolhatják a halandók számára fenntartott Háttereket, akár a Numinákat is. (Ezekben belül találhatók a különféle mentális és szubmágikus képességek.) Opcionális Előnyöket és Hátrányokat a rokonvére karakterek csak a mesélő kifejezett beleegyezésével, folyamatos konzultáció mellett vehetnek föl.

Paul Strack nyomán

KIADÓI TERVEK

Ynevi kalandozások

M.A.G.U.S. kalandmodul gyűjtemény

Ára: 1590 Ft – 15% kedvezménnyel: 1351 Ft

A M.A.G.U.S. történetének második kalandmodulgyűjteményét veheti kézbe a Tisztelt Olvasó. Ezúttal azonban nem a kiadó „már bevált” munkatársai vállalkoztak Ynev világán játszódó történetek megírására, hanem a játékosok küldték el a legjobbnak ítélt kalandjaikat.

Komoly problémával szembesültünk, amikor a Rúna magazinban meghirdetett Kalandmodulbajnokságra beérkezett pályamunkákat rangsorolnunk kellett: akadt ugyanis közöttük öt olyan, amely magasan a többi fölé emelkedett. Ezek a kiváló modulok kaptak helyet – igaz némiképp megszerkesztve, kicsit átdolgozva – e kötetben.

A vállalkozó kedvű játékosok bejárhatják Ynev majd minden szegletét: a Quiron-tenger partjaitól egészen Shadonig juthatnak. Izgalmas, eredeti ötletek, gonddal kidolgozott helyszínek, aprólékosan bemutatott NJK szereplők – úgy, ahogyan Ti, játékosok és Kalandmesterek szeretitek a M.A.G.U.S.-t.

Minden modulhoz megtalálhatóak az Új Tekercsek szabályai is!

Alan O'Connor – A kék éjszakák árnyai
M.A.G.U.S. regény

Ára: 890 Ft – 15% kedvezménnyel: 756 Ft

Racallo kikötővárosát Rokmund gyöngyszemeként is emlegetik Gorvikban. A gazdag nagyváros felett már húsz éve korlátlan hatalommal bír az élet minden területén jelen lévő, vetélytársait kíméletlenül megsemmisítő Ramraquo klán.

A klán, melynek hét fia vezeti a tradicionális Holdtáncot, a győztesek jogán.

A gorviki szájhagyomány szerint nyárutón, mikor a kék és a vörös hold a Szem csillagképében találkozik, egy láthatatlan, fekete harmadik is ott áll mellettük. Az együttállás idején pedig maga Ranagol tekint a világra. A nemes házak képviselői éjközép idején, a szabad ég alatt járják a

hagyományos Holdtáncot. Aki a Számadás Éjszakáján a Kosfejes Nagyúr égi szeme alatt táncol, az továbbra is érdemes a túlélésre az Erősebb Törvénye szerint.

A klán győzelme azonban nem teljes – a város feletti uralomért harcolva rengeteg ellenséget szereztek és maradt néhány elvarratlan szál... túlélők.

Akárcsak Dharran Liedor, a húsz nyarat sem látott dacos lány, a megsemmisítettnek vélt Liedor-saggia egyetlen örököse. Ugyanilyen túlélő a klán erioni terjeszkedés során eltiport dzsad kereskedőház, a Dahasúnok vén papja, Quahir is.

A ravasz dzsadt a bosszúvágy vezérli, a lányt a dac, hogy bizonyítson – részt akar venni az éves Holdtáncban, a túlélő jogán.

Dharran tudja, hogy a Holdtánc éjszakáján tilos a vérontás és csupán annyi időre keres testőrt, míg álruhában beövakodik Racallóba és megjelenik a táncolók között. Erion leghíresebb kalandozó közvetítőihez fordul és a legjobbakat akarja maga mellé. Megdöbbenve kell tapasztalnia, hogy a kalandozók városában egyetlen öngyilkosjelölt sem akad, aki a gorviki viperafészekben a védelmére vállalkozna.

Illetve kettő mégis akad.

Sianis (*Halál hét arca* elbeszélő-főhőse) és mentora Bram, a pocakos aszisz dalnok számára kapóra jön a megbízás. Külörszágiak lévén másképp nem is juthatnának Racallóba, a Ramraquo klán közelébe, és meg sem közelíthetnék a klán legújabb, legveszedelmesebb bérnagúját. Pedig az Uniótól éppen efféle kémkedésre kaptak megbízást...

Tervük eleve kudarcra lenne ítélve, ha nem tartana velük álruhában Erion egyik legnagyobb intrikusa, a ravasz, bosszúvágyó dzsad aggastyán is. A dzsad pedig magával viszi saját testőreit is – a legveszedelmesebb fegyverforgatót a Sheraltól délre.

Raoul Renier – Sáska gyermek

M.A.G.U.S. regény

Ára: 890 Ft – 15% kedvezménnyel: 756 Ft

A népszerű M.A.G.U.S.-szerző újabb epikus regényciklusának első kötete ezúttal Ynev világának múltjába kalauzol minket.

A Hetedkor derekán járunk, Északon javában tombol a kilencedik zászlóháború, a leghosszabb és a legvéresebb mind közül, amit a fekete és a vörös lobogók hordozói valaha vívtak egymással. A sötét toroni birodalom és a harcias erv hercegségek között húzódó határsáv zord természeti viszonyai miatt mellékfrontnak számít csupán, ám kétségkívül a legfontosabbnak. Itt nem népes seregek csapnak össze, hanem kis létszámú elitalakulatok, amelyeket mindkét fél az öntörvényű és független harcosok közül toboroz. Soraikban egyaránt akadnak zsoldosok, szerencselovagok és kalandozók, mindenféle nép és faj gyermekei.

Ez a vad vidék a hazája Amir tábornoknak, az Északi Szövetség legendás hősének, ennek a talányos és kiismerhetetlen alaknak, aki csaknem évszázadnyi hadakozás után végül diadalra vezeti a vörös lobogókat. Családját toroni portyázók irtják ki, ő maga a hercegi határvadászok táborában nő fel, akik nem ismerik a béke fényűzését: egész életüket a csatamezőkön töltik. Nevelői a rovarszabású *aunok*, az értelmes sáskanép, akik a szövetség legrettegettebb harcosai, ám gondolkodásmódjuk és érzélemviláguk riasztóan távol esik mindentől, ami emberi. Kötetünk gyermek- és ifjúkorán kíséri végig Amirt, a kegyetlen és vérvíztartós esztendőkön, melyek felnőttest és hadvezért faragnak belőle – egészen az első általa vezetett ütközetig, ahol mind közül a legfélelmetesebb ellenféllel – önmagával – kell megküzdenie...

Wayne Chapman – Keleti szél 2. Kötet
M.A.G.U.S. regény

Ára: 890 Ft – 15% kedvezménnyel: 756 Ft

Tier Nan Gorduint, a niarei földre tévedt kalandozót császári parancs szólítja a forrongó határvidékről a Közép tengeréhez. Tudja, hogy a fővárosig élete legkockázatosabb útja vezet – de nem gyanítja, hogy viszontagságai régi önmagához és a Kilencek rejtélyéhez is közelebb viszik.

A Keleti szél második kötetében a kardok találkoznak, a Sárkány birodalma megmutatja valódi arcát, és felsejlik egy ősi titok, mely nem csak Niare számára jelenthet korai végpusztulást...

Valhalla Páholy Könyvesbolt

ORSZÁGOS HÁLÓZAT

BUDAPEST *

Valhalla Páholy központi bolt és
nagykereskedelmi egység
1062 Budapest, Andrásy út 86.

MAGITOR *

Valhalla Páholy könyvesbolt
és Szerepjáték Klub
1077 Budapest,
Klauzál u. 9.
Telefon: 352 1161

BAJA

Valhalla Páholy
Könyvesbolt
6500 Baja, Piac tér
Tel.: (79) 325 110,
(30) 9 743 131

EGER

Valhalla Páholy
Könyvesbolt
3300 Eger,
Tárkányi Béla u. 2.

MISKOLC

Valhalla Páholy Könyvesbolt
3525 Miskolc, Déryné u. 7.
Tel.: (46) 411 528

BÉKÉSCSABA

Pentagramma - Valhalla Páholy
Könyvesbolt
5600 Békéscsaba, Andrásy út 6.
A Piramis üzletház I. emeletén
Tel.: 06 30 257 3690

NYÍREGYHÁZA

Valhalla Páholy Könyvesbolt
4400 Nyíregyháza, Széchenyi u. 1.
(DUFART)
Tel.: (42) 318 477

* KECSKEMÉT

Valhalla Páholy
Könyvesbolt
6000 Kecskemét,
Kőhid u. 19.
Tel.: (76) 416 779

* PÉCS

Valhalla Páholy
Könyvesbolt
7621 Pécs, Jókai
u. 11. (Római udvar)
Tel.: (72) 315 654

* SZEGED

Excalibur - Valhalla
Páholy Könyvesbolt
6722 Szeged,
Mikszáth K. u. 22.
A Mix üzletház I.
emeletén
Tel.: (62) 424 070/138 mellék

* SZÉKESFEHÉRVÁR

Valhalla Páholy Könyvesbolt
8000 Székesfehérvár,
Kégl György u. 18.

DEBRECEN

Valhalla Páholy Könyvesbolt
4027 Debrecen,
Dózsa György u. 8.
Tel.: (20) 9 460 353

15%

kedvezményt adunk!

SCI-FI - FANTASY - SZEREJÁTÉK - KÁRTYAJÁTÉK - ANTIKVÁR KIADVÁNYOK